

James Hadley Chase

NUMAI PROȘTII MOR!

JAMES HADLEY CHASE

NUMAI PROȘTII MOR!

Editor: Lucian Borleanu
Coperta: Grupul DUCOMY

Editura *Lucman*

James Hadley Chase
This Way for a Shroud
Robert Hale Limited (UK) (1953)

EDITURA *LUCMAN*

ISBN: 973-9439-67-X

James Hadley Chase

**NUMAI PROȘTII
MOR!**

Traducere de DODO BĂRBULESCU

Editura Lucman
2000

1

Sonerie stridentă a telefonului răsună în momentul în care Janey Conrad cobora scara cu un pas vioi. Îmbrăcase o rochie nouă, îi stătea foarte bine cu ea și era conștientă de asta.

Sonerie telefonului o opri în plină coborâre. Avântul i se transformă imediat într-o enervare violentă. Schimbarea fu atât de bruscă și de categorică încât ai fi zis că cineva apăsase pe un buton.

— Paul, nu răspunde! zise ea cu acea voce plină de răceală și calm din momentele de furie.

Soțul ei ieși din salon. Era un bărbat cam de treizeci și cinci de ani, înalt și musculos. Purta un smoking și în mână avea o pălărie asortată. Când îl cunoscuse, Janey fusese frapată de faptul că semăna aproape perfect cu James Stewart, și mai ales acest detaliu o hotărâse să se căsătorească cu el.

— Dar trebuie să răspund, zise el cu o voce blândă și ușor târăgănată. Poate că au nevoie de mine.

— Paul!

Vocea ei urcă puțin când el se apropie de telefon și apucă receptorul. El îi zâmbi și îi făcu semn să stea liniștită.

— Allo, zise el.

— Paul? Sunt Bardin.

Cuvintele inspectorului bubuiră în urechea lui Paul și se repercutară în tăcerea vestibulului.

Imediat ce auzi vocea, Janey strânse pumnii.

— Va trebui să intri în joc, continuă Bardin. La

Fundătura, la June Arnot, a fost un adevărat masacru. E plin de cadavre. Unul e al lui June. Dumnezeuule mare! Un caz senzational! În cât timp poți să fii aici?

Conrad făcu o strâmbătură și se uită la Janey cu coada ochiului. O văzu îndreptându-se lent, cu un pas țeapăn, spre salon.

— Păi, vin imediat, răspunse el.

— Perfect. Am grijă să nu se atingă nimeni de nimic până când sosești. Și vino repede. Am nevoie de tine mai înainte de a-și băga nasul presa.

— Vin imediat, repetă Conrad.

Și închise.

— La naiba! murmură Janey.

Stătea cu spatele la el, în picioare în fața căminului.

— Îmi pare rău, Janey. Trebuie neapărat să mă duc acolo...

— Trebuie, pe naiba! replică Janey fără să ridice glasul. Mereu se întâmplă la fel, cu tălâmbii tăi de polițiști!

— Haide, Janey, zise Conrad, îmi pare foarte rău, dar nu se poate face nimic. Vom ieși mâine seară, îți promit.

Janey se aplecă în față și mătură cu mâna bibelourile, fotografiile și ceasul care se aflau pe cămin.

— Janey! strigă Conrad intrând repede în încăpere. Destul!

— Cară-te! zise Janey cu o voce calmă.

Se uită în oglindă la fața lui Conrad cu o privire scăpărătoare și ostilă. Continuă:

— Du-te să te joci de-a hoții și gardiștii. De mine să nu te ocupi, dar să nu speri c-ai să mă mai găsești aici când ai să vii. De acum înainte mă voi distra fără tine.

— Janey, a fost asasinată June Arnot. Trebuie să mă duc. Vom merge mâine seară unde vrei tu. Ce zici?

— Nu vom mai ieși niciodată împreună, atâta vreme cât în această casă va exista un telefon, răspunse Janey cu amărăciune. Vreau bani, Paul.

Conrad se uită la ea.

— Dar, Janey...

— Vreau bani acum, imediat! Și dacă nu-mi dai, voi amaneta ceva. Și te asigur că nu va fi ceva care să-mi aparțină mie!

Conrad dădu din umeri neputincios. Luă din portofel o bancnotă de zece dolari și i-o întinse.

— Foarte bine, Janey. Dacă o iei așa... De ce nu-i telefonezi lui Beth? Nu e o idee bună să ieși singură.

Janey împături bancnota, ridică ochii spre el și îi întoarse spatele. Conrad simți un fior văzând cât de neutră, de indiferentă era privirea ei.

— Nu-ți face griji pentru mine. Ocupă-te de micul tău asasinat. Eu mă voi descurca foarte bine singură.

El vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Când Janey era într-o astfel de stare, nu reușea s-o facă să gândească rațional.

— Pot să te duc undeva cu mașina? Întrebă el cu calm.

— Oh, dă-mi pace! ripostă Janey.

Și se îndreptă spre fereastră.

Conrad strânse din buze. Traversă vestibulul, deschise ușa de la intrare și ajunsese repede la mașină.

În momentul în care se instala la volan, Conrad avu o senzație de angoasă care îi tăie răsuflarea. Nu voia să recunoască, dar știa că între el și Janey legăturile erau pe cale să se rupă. De cât timp erau căsătoriți? Se încruntă și demară brusc. Abia de trei ani. În primul an totul mersese foarte bine. Dar asta era pe vremea când încă nu era anchetator principal atașat biroului procurorului districtual. Atunci avea un program fix și putea să se ducă la distracții cu Janey în fiecare seară.

Totuși soția lui fusese încântată când obținuse avansarea. Salariul i se dublase și părăsiseră apartamentul de trei camere de pe Wentworth Street pentru altul situat în cartierul de lux Hayland's Estate.

Dar bucuria lui Janey încetase brusc când își dăduse seama că soțul ei putea să fie chemat de acasă la orice oră

din zi sau din noapte.

— Păi, zisese ea, în felul ăsta s-ar zice că nu ești anchetator principal, ci un simplu polițist!

— Bineînțeles că sunt un polițist, îi explicase el cu răbdare. Sunt polițistul special al procurorului districtual, și când apare un caz serios, trebuie să-l reprezint.

Avuseseră loc certuri care, la început, lui Paul i se păruseră fără importanță: erau dar consecința unei decepții foarte naturale atunci când un apel telefonic urgent strica programul unei seri. Pricepea ce era în sufletul ei, dar și ar fi dorit să fie mai înțelegătoare.

Dar Janey nu voia să audă de nimic. Certurile deveniseră din ce în ce mai violente, iar acum lui Conrad începea să-i fie lehamite de ele.

Totuși era pentru prima dată când Janey îi cerea bani ca să iasă singură. Această noutate îl îngrijora pe Conrad mai mult decât certurile, izbucnirile și scenele obișnuite.

Janey era mult prea seducătoare ca să iasă singură.. Conrad o știa în stare de lucruri ușuratică. După unele cuvinte scăpate în unele momente mai relaxate, înțelesese că, înainte de căsătorie, soția lui dusese o viață destul de agitată.

Conrad spusese categoric că trecutul ei nu-l privea, dar acum, amintindu-și de partidele de plăcere povestite de ea și de numele vechilor prieteni pe care i le aruncase uneori în față în scenele de furie, se întreba, cu o oarecare alarmare, dacă nu cumva avea să se dea la bărbăți.

Janey avea numai douăzeci și patru de ani și o senzualitate „exigentă”, ceea ce îl surprindea mereu căci el avea un apetit sexual normal. Și pe urmă mai era și mutrișoara ei. Cu ochii ei de nu-mă-uita, părul blond și mătăsos, tenul perfect și nasul mic și obraznic, Janey ar fi putut tenta pe orice bărbat.

— Oh, fir-ar să fie! zise el suspinând.

De trei ani, June Arnot era considerată cea mai în vogă

actriță de cinema și se spunea că e femeia cea mai bogată de la Hollywood.

Își construisese o reședință splendidă pe o colină, la est de Tammany Bay, la câțiva kilometri de Pacific City și la vreo cincisprezece kilometri de Hollywood.

Era un monument de lux și de ostentație tipătoare, iar June Arnot, care nu era lipsită de umor, o botezase *Fundătura*.

În momentul în care Conrad se opri în fața căsuței paznicului acoperită cu viță verde (toți vizitatorii erau obligați să se înscrie într-un registru înainte de a intra pe alea de un kilometru care ducea la proprietate), din întuneric apărură silueta masivă a inspectorului Sam Bardin, de la brigada omucideri.

— Măi, să fie! exclamă el imediat ce dădu cu ochii de Conrad. Nu era cazul să te înțolești așa pentru mine! De-asta ți-a trebuit atâta timp?

Conrad zâmbi.

— Când m-ai sunat, tocmai mă pregăteam să ies cu nevasta. Asta o să mă coste câteva săptămâni de viață conjugală infernală. McCann e aici?

— Nu, comisarul e la San Francisco, răspunse Bardin. Vine abia mâine. E o chestie foarte serioasă, Paul. Îmi pare bine că ai venit. Vom avea nevoie de o mână de ajutor serioasă ca să venim de hac acestui caz.

— Să începem imediat. Spune-mi ce știi. Pe urmă vom merge să aruncăm o privire.

Bardin își șterse cu batista fața mare plină de sudoare și își împinse pălăria pe ceafă. Era un bărbat înalt și greoi, mai mare cu zece ani decât Conrad, adică având în jur de patruzeci și cinci de ani.

— Pe la opt și jumătate am primit un telefon de la Harrison Fedor, impresarul domnișoarei Arnot. Aveau în seara asta o întâlnire de afaceri. Ajungând aici, a găsit poarta de fier deschisă, lucru cu totul excepțional, deoarece tot timpul este încuiată. A intrat în cabina

paznicului și l-a găsit lichidat cu un glonț în cap. A sunat acasă de la telefonul paznicului, dar nu i-a răspuns nimeni. Cred că și-a pierdut controlul. În orice caz, ne-a spus că i-a fost foarte frică să urce să vadă ce s-a întâmplat, așa că ne-a telefonat.

— Unde-i acum?

— În mașina lui. Își susține curajul cu whisky, răspunse Bardin zâmbind. Încă n-am avut timp să stau de vorbă cu el în mod serios, pentru asta i-am spus să nu plece. Am urcat până la casă. Cei cinci servitori au dat toți ortul popii: câte un glonț bine tras. Știam că domnișoara Arnot era acolo pentru că avea o întâlnire de afaceri, dar nu se afla în casă.

Scoase un pachet de țigări, îl servi pe Conrad și aprinse și el una.

— Am găsit-o în piscină, continuă el. Cineva i-a spintecat burta și i-a tăiat capul.

Conrad mârâi.

— Pare o criză de nebunie furioasă. Acum cine-i acolo?

— Băieții sunt în casă și la piscină. Își fac treaba. Dacă e ceva de găsit, vor găsi. Vrei să mergi să vezi cu ochii tăi?

— Exact. Doctorul poate să ne dea unele precizări despre oră?

— De asta se ocupă în acest moment. I-am spus să nu deplaseze cadavrele până nu vii tu. În curând va putea să ne dea informații. Hai să arunci o privire la paznic.

Conrad intră în urma lui într-o mică încăpere mobilată cu un birou, un fotoliu, un divan capitonat și o mică centrală telefonică. Pe birou se afla un registru mare legat în piele pentru vizitatori, deschis la pagina zilei.

Paznicul în uniformă verde și cizme bine lustruite, zăcea ghemuit sub birou, cu capul într-o mică băltoacă de sânge stacojiu. Fusese ucis de foarte aproape.

Conrad se apropie de birou și se aplecă peste registru.

— Nu cred că asasinul s-a înscris, glumi Bardin. De altfel, probabil că paznicul îl cunoștea, altfel nu i-ar fi deschis poarta.

Conrad parcurse cu privirea pagina pe jumătate goală:

Orele 15. Domnul Jack Belling, Strada Lennox nr. 3. Întâlnire fixată. Orele 15. Domnișoara Rita Strange, Crown Court nr. 14. Întâlnire fixată. Orele 19. Domnișoara Frances Coleman, Glendale Avenue nr. 145.

— Ce părere ai? întrebă el. Fata asta, Coleman, era aici cam la ora crimei.

Bardin dădu din umeri.

— Nu știu. Vom lua informații despre ea când vom avea timp. Dacă ar fi avut vreun amestec în povestea asta, presupun că ar fi rupt foaia.

— Da, doar dacă n-a uitat.

Bardin făcu un gest agasat.

— Bine, hai! Mai ai încă o mulțime de lucruri „simpatice” de văzut.

Intră din nou în întuneric.

— Putem urca cu mașina, continuă el. Reduci viteza la a doua cotitură. Acolo a fost ucis paznicul.

Conrad intră pe aleea mărginită pe ambele părți de palmieri enormi și arbuști înfloriți. După vreo trei sute de metri, Bardin îl anunță:

— Exact la cotitură.

Ajunseră lângă o mașină trasă pe marginea aleii. Doctorul Holmes, doi interni în bluză albă și doi polițiști cu mutre blazate erau adunați în jurul mașinii, cu spatele luminat de faruri.

Conrad și Bardin se alăturară. Stăteau în cerc în jurul unui chinez bătrân care zăcea pe spate, cu degetele galbene, asemenea unor gheare, îndoite de agonie. Partea din față a bluzei albe era pătată de sânge.

— Salut, Conrad, zise doctorul Holmes.

Era un bărbat mic de statură, cu fața rotundă și roză. Un fel de coroană de păr alb îi încadra capul chel.

— Ai venit să vezi cum arată masacrul? întrebă medicul.

— O mică vizită în trecere, răspunse Conrad. De cât timp e mort, doctore?

— Cam de o oră și jumătate; nu mai mult.

— Exact după șapte.

— Aproape.

— Aceeași armă ca și în cazul paznicului?

— Foarte probabil. Toți au fost masacrați cu un calibru 45.

Se uită la Bardin și preciză:

— Am impresia că e o treabă de profesionist, inspectore. Făptașul știa ce face. I-a omorât de la primul glonț.

Bardin mormăi ceva nedeslușit.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Un calibru 45 nu ratează victima, indiferent dacă trăgătorul e profesionist sau amator.

— Să urcăm la casă, zise Conrad.

Peste trei minute se aflau în fața vilei. Luminile erau aprinse în toate încăperile. Doi polițiști păzeau ușa de la intrare.

Conrad și Bardin urcară treptele peronului și intrară în micul hol de la intrare, apoi pătrunseră într-un patio pavat cu mozaic. Pe cele trei laturi se aflau diferite încăperi.

Din salon ieși inspectorul O'Brien, un bărbat înalt și slab cu ochi duri, plin de pistrui. Îi făcu un semn cu capul lui Conrad.

— Ai găsit ceva? Întrebă Bardin.

— Gloanțe, nimic altceva. Nicio amprentă care să nu fie justificată. Am impresia că asasinul a intrat, a omorât pe toată lumea și a ieșit fără să fi atins nimic.

Paul se apropie de scara mare și ridică ochii. În partea de sus a treptelor zăcea cadavrul unei chinezoaice tinere. Purta vestă de interior galbenă și niște pantaloni brodați din mătase albastră. Între omoplați avea o pată roșie oribilă.

— S-ar zice că fugea să se ascundă când a fost ucisă, zise Bardin. Vrei s-o vezi mai de aproape?

Conrad scutură din cap.

— Următoarea victimă e în salon, zise Bardin.

Și îl conduse într-o încăpere somptuoasă, mobilată cu fotolii și canapele de piele, destule ca să ofere ospitalitate pentru treizeci-patruzeci de persoane.

Conrad pătrunse în salon. Lângă ușa-fereastră care dădea spre grădină, majordomul lui June Arnot stătea în fund, îndoit, cu spatele sprijinit de tapiserie. Fusesse ucis cu un glonț în cap.

— Vrei să faci o vizită la bucătărie? întrebă Bardin. Mai sunt încă doi acolo. Un bucătar chinez și un filipinez. Alergau amândoi spre ieșire, dar nu destul de repede.

— Am văzut destul, zise Conrad. Dacă e ceva de găsit, vor găsi băieții tăi.

— Voi nota în carnețel această reflecție profundă. OK. Să coborâm la piscină.

Se îndreptară spre ușa-fereastră, o deschiseră și ieșiră pe terasă. Luna era sus pe cer, revărsându-și lumina rece peste mare. Grădina era plină de parfumul florilor. O fântână arteziană luminată în depărtare conferea decorului un aspect feeric.

— Îi plăceau luminile și culorile frumoase! zise Bardin îndreptându-se spre piscină. Numai că asta n-a ajutat-o prea mult. Și-a sfârșit zilele cam brutal: cu capul tăiat și burta spintecată.

Lângă trambulina de doisprezece metri stătea doctorul Holmes, cei doi interni, un fotograf și patru polițiști. Stăteau în picioare pe marginea piscinei și se uitau la apă. Toată partea aceea era înroșită, restul apei păstrându-și culoarea albastră.

Când Conrad și Bardin ajunseră la pasarela albastră care înconjura piscina, Bardin zise:

— Am mai văzut asta o dată și nu pot să spun că-mi face plăcere să repet figura.

Ajunseră lângă cei de sub trambulină.

— Uite-o, zise Bardin.

Și arată cu mâna spre apă.

Paul se uită la cadavrul gol și decapitat care plutea deasupra apei. Sălbăticia cu care fusese mutilat îi crispă stomacul.

— Unde e capul? întrebă el uitându-se în altă parte.

— L-am lăsat acolo unde l-am găsit. Pe masa unuia dintre vestiare. Vrei să arunci o privire?

— Nu, mulțumesc. Sunteți siguri că e June Arnot?

— Nicio îndoială în privința asta.

Conrad se întoarse spre doctorul Holmes.

— Gata, doctore, am văzut tot ce voiam să văd. Poți să te apuci de treabă. Îmi trimiți și mie o copie a raportului?

Doctorul Holmes dădu din cap.

— OK. Băieți, zise Bardin, scoateți-o de-acolo. Și aveți grijă să n-o brutalizați.

Trei dintre polițiști se apropiară fără tragere de inimă. Unul dintre ei băgă o cange lungă în apă și încercă să agațe cadavrul care plutea.

— Între timp să vorbim cu Fedor, zise Conrad. Cheamă-l sus la vilă, te rog.

Bardin trimise un polițist după Fedor.

În timp ce se întorcea în casă cu Conrad, Bardin întrebă:

— Ce părere ai?

— Am impresia că avem de-a face cu cineva care cunoștea bine „coșmelia”. Mai întâi pentru că paznicul l-a lăsat să intre. Pe urmă pentru că a lichidat toți servitorii, probabil de teamă să nu fie identificat.

— Doar dacă nu a fost un nebun în criză.

— Paznicul nu l-ar fi lăsat să intre.

— Poate că da. Totul depinde de povestea pe care i-a îndrugat-o asasinul.

Când ajunseră la casă, doi polițiști treceau pragul, ducând o targă pe care se afla un cadavru acoperit cu o prelată.

— Asta e tot, șefule. Casa e curățată.

Bardin mormăi ceva, urcă treptele și coborî din nou în patio.

— După părerea ta, Fedor e scos din cauză? întrebă Conrad așezându-se într-un fotoliu de nuiele.

— Nu e el tipul care să facă o chestie ca asta. Iar admitând că el e făptașul, ar fi trebuit să aibă un mobil ca lumea. Era singura lui clientă, de pe urma căreia s-a ales cu o mică avere.

— O femeie ca ea avea probabil o mulțime de dușmani, zise Conrad întinzându-și picioarele lungi. Cel care a făcut asta cred că o ura nespus de mult.

— Pare să fi avut relații destul de nepotrivite, zise Bardin. După zvonuri, era amestecată în toate combinațiile murdare. Știai că era bănuită că e prietena lui Jack Maurer?

Conrad ciuli urechea.

— Nu. Cum adică, prietena?

Bardin zâmbi.

— Mi-am zis eu că asta o să te intereseze! Nu pot să spun nimic categoric, dar am auzit o mulțime de zvonuri. Nu se lăuda cu asta, dar se spune că erau amanți.

— Aș vrea să fiu sigur de asta. E genul de treabă care ar putea să poarte semnătura lui Maurer. E un om plin de cruzime care ar fi putut foarte bine să facă acest masacru. Îți aduci aminte de masacrul organizat de el acum doi ani? Șapte oameni mitraliați lângă un zid?

— Nu s-a putut spune niciodată cu siguranță că Maurer e autorul, zise cu prudență Bardin.

— Atunci cine? Tipii îl călcaseră pe bățături. Avea tot interesul să se debaraseze de ei.

— Comisarul n-a fost convins. A crezut că vinovăția o poartă banda lui Jacobi care încerca să pună totul în cârca lui Maurer.

— Știe ce cred despre teza asta idioată. A fost chiar Maurer, iar acum e posibil să fie tot el.

— Ai ce ai cu Maurer! zise Bardin dând din umeri. Ai da

orice ca să-l bagi la răcoare.

— Nu numai la răcoare, răspunse Conrad cu o violență neașteptată. Aș vrea să-l văd pe scaunul electric. Ticălosul ăsta trăiește de prea mult timp pe pământ!

Un polițist intră în patio.

— Fedor e aici, șefule.

Conrad și Bardin se ridicară.

Harrison Fedor, impresarul actriței June Arnot, traversă veranda cu un pas săltăreț. Era un bărbat mic și slab, cu privirea dură și calmă, cu o gură ca o cursă de șoareci și cu obrajii trași. Apucă mâna lui Conrad și o scutură energic.

— Ce vânt bun vă aduce? June e bine?

— Nici vorbă, răspunse Conrad calm. A fost asasinată, împreună cu toți servitorii.

Fedor înghiți în sec, se schimbă la față, apoi își reveni și se așază într-un fotoliu de nuiiele.

— Vreți să spuneți că e moartă?

— Cum nu se poate mai moartă!

— Dumnezeule mare! exclamă Fedor dându-și jos pălăria și trecându-și degetele prin păr. Moartă? Ei bine, asta eu nu pot să cred!

Se uită fix la Bardin, apoi la Paul. Ei nici nu clipiră.

— Asasinată!

După o scurtă tăcere, Fedor continuă:

— Ce vâlvă o să iasă! Nu știu dacă trebuie să râd sau să plâng.

— Adică? mormăi Bardin, cu o expresie de dezaprobare pe față.

Fedor rânji.

— Nu știți ce înseamnă asta pentru că n-ați lucrat cu ea. Cum am lucrat eu, timp de cinci ani. Să fiu spânzurat dacă am să vărs o lacrimă! Poate că mi-am pierdut sursa de câștig, dar am scăpat de o mare povară! Ticăloasa asta m-a dus de nas cum a vrut ea. Ori ea, ori eu. Din cauza ei m-am îmbolnăvit de ulcer. Nu știți ce-am putut să îndur de la

scorpia asta!

— Cineva i-a tăiat gâtul, zise Conrad cu calm. Și de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, i-a spintecat și burta. Cunoști pe cineva care ar fi putut să facă asta?

— La naiba! I-a tăiat capul! Dumnezeu mare! Pentru ce?

— Pentru același motiv pentru care a și spintecat-o: n-o suferea. Cunoști pe cineva care ar putea să facă asta?

Fedor își feri brusc privirea.

— Nu, pe nimeni. La dracu! Presa a aflat?

— Nu, și nici nu va afla până când nu voi avea ceva solid, răspunse Bardin. Să știi că dacă cunoști pe cineva care ar fi putut să facă asta, ar fi mai bine să vorbești. Cu cât vom închide mai repede acest dosar, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine.

Fedor ezită, apoi dădu din umeri și zise:

— Cred că aveți dreptate. Amantul ei actual era Ralph Jordan. În ultima vreme s-au certat rău de tot. Filmul făcut cu June e ultimul. Compania Pacific i-a rupt contractul. Cei de-acolo se săturaseră până-n gât.

— De ce? întrebă Conrad aprinzând o țigară.

— De șase luni fumează marijuana. Iar când e drogat, nimeni nu-l mai stăpânește!

— Cum așa?

— Parcă se țicnise.

Fedor scoase batista, își șterse sudoarea de pe față și continuă:

— În urmă cu nicio săptămână, a dat foc unui studio. Iar săptămâna trecută, când Laird a organizat o serată în jurul piscinei sale, a făcut o glumiță care l-a costat pe Laird tot ce avea ca să înăbușească povestea. Jordan a găsit un fel de acid și se plimba stropind cu el costumele de baie ale femeilor. Costumul începea să ardă și respectiva rămânea fără el! Nu s-a mai văzut niciodată o chestie ca asta! Cam vreo treizeci dintre cele mai cunoscute vedete ale noastre galopând în fundul gol. Pentru noi era destul de comic. Ne-

am distrat grozav, până în momentul în care ne-am dat seama că produsul lui nu a făcut să dispară numai costumul de baie. Era atacată și pielea. Cinci fete au fost duse la spital. Erau într-o stare îngrozitoare. Dacă Laird n-ar fi dat *darul*, Jordan ar fi ajuns pe mâna justiției. A doua zi, Laird a rupt contractul cu el.

Conrad și Bardin schimbă o privire.

— Cred că ar trebui să schimbăm o vorbuliță cu acest domn, spuse el.

— Dar, vă implor, nu care cumva să-i spuneți că v-am vorbit de el. Am și așa destule necazuri.

— În afară de Jordan, zise Conrad, nu mai știi pe nimeni care ar fi putut să facă acest masacru?

Fedor scutură din cap.

— Nu. Cei mai mulți dintre prietenii ei erau niște nesănătoși, dar nu în halul ăsta.

— E adevărat că se culca cu Jack?

Fedor lăsa iute privirea în jos și se uită la mâini.

— Nu știu nimic.

Conrad se uită la Bardin.

— E minunat, nu? Cum e pronunțat numele lui Maurer, toată lumea închide gura. Ai crede că tipul ăsta nici măcar nu există!

— N-o luați în nume de rău, interveni Fedor. Dacă aș fi știut ceva, v-aș fi spus. Nu știu despre Maurer decât ce-am citit în ziare.

— Mereu aceeași placă, zise Conrad dezgustat. Cu puțin noroc, poate că voi da peste un tip mai curajos căruia să nu-i fie chiar atât de frică de Maurer și care va ști ceva. Într-o zi, dar Dumnezeu știe când!

— Nu te enerva, zise Bardin. Dacă nu știe nimic, înseamnă că nu știe.

Inspectorul O'Brien coborî treptele în patio.

— Pot să vă spun o vorbă, șefule?

Bardin îl prinse de braț și ieși cu el în salon.

— Nu pleca, îi zise Paul lui Fedor.

Și intră după ei.

— A găsit revolverul, zise Bardin arătându-i un Colt 45 automat. Privește!

Conrad luă revolverul și îl examinează. Pe mâner erau gravate inițialele R.J.

— Unde l-ați găsit? îl întreabă el pe O'Brien.

— În boscheți, la vreo treizeci de metri de poarta de fier de la intrare. Pariez pe un dolar că e arma crimei. E gol, a funcționat de curând și e un calibru 45.

— E mai bine să verificăm, Sam.

Bardin dădu din cap. Întinse revolverul lui O'Brien.

— Du-l la direcția poliției și confrunțați-l cu gloanțele găsite.

Apoi se întoarse spre Conrad și zise:

— R.J. O joacă de copil, nu? Am impresia că e un caz cât se poate de simplu. Cred că Jordan are multe de spus. Mergem?

După spusele lui Fedor, Ralph Jordan avea un apartament într-un imobil de pe bulevardul Roosevelt. Își luase acest apartament după ce June Arnot se debarasase de vila de la Hollywood și, deși își păstrase casa luxoasă din Beverly Hills, Jordan locuia acolo foarte rar.

Conrad pătrunse cu mașina pe aleea circulară care ducea la imobil și parcă într-un colț întunecat. Alături se afla un garaj împărțit în boxe. Atenția îi fu atrasă de un Cadillac mare și negru, pe jumătate băgat într-o boxă.

— Cunosc pe cineva care nu se uită pe unde merge, zise el coborând din mașină.

Se apropie de boxă. Bardin veni după el.

Aripa stângă a Cadillac-ului era intrată în peretele boxei și spărsese lemnul. Aripa era turtită și farul făcut bucățele.

Bardin deschise portiera și examinează placa de înmatriculare.

— Era de prevăzut, zise el. E mașina lui Jordan. Probabil că era drogat.

— Cel puțin suntem siguri că-l găsim acasă, zise Conrad.
Și se îndreptă spre intrarea imobilului. Intră pe ușa turnantă și dădu în vestibul, urmat de Bardin.

Un funcționar gras își așază mâinile deasupra biroului de la recepție și ridică din sprâncene uitându-se de sus la Conrad.

— Ce doriți?

Bardin se apropie. Se încruntă și vorbește cu o voce tunătoare. Când voia să pară dur, reușea perfect.

— Inspectorul Bardin, poliția municipală, zise el cu o voce răstită. Jordan e aici?

Mâinile mici se agitară imediat.

— Adică domnul Ralph Jordan; da, e aici. Vreți să vorbiți cu el?

— Când s-a întors?

— Puțin după opt seara.

— Era în starea lui normală?

— N-am remarcat.

Aerul scandalizat al angajatului îl făcu să zâmbească pe Conrad.

— La ce oră a ieșit?

— Puțin după șase.

— Locuiește la ultimul etaj?

— Da.

— Perfect. Urcăm. Și să nu te atingi de telefon dacă ții la sănătatea ta. E o vizită surpriză. Mai e cineva sus cu el?

— Nu, după câte știu.

Bardin se îndreptă hotărât spre ascensor.

— A ieșit deci după șase și s-a întors la opt. A avut timp destul să se ducă la „Fundătură”, să facă ce avea de făcut și să se întoarcă, constată el în timp ce ascensorul îi ducea la ultimul etaj.

— Să nu-l scapi din ochi, zise Conrad, în momentul în care ușile ascensorului se închideau în spatele lor. Dacă e drogat, ar putea să fie periculos.

— Nu e primul tăcănit cu care am de-a face, și pot să

pun prinsoare că n-o să fie nici ultimul. Din nefericire!

Bardin se opri la ușa apartamentului.

— Ia uite! Ușa e deschisă.

Apăsă pe buton și undeva în apartament răsună o sonerie. Bardin așteptă un moment, apoi deschise larg ușa cu piciorul și aruncă o privire în micul vestibul. În fața lor era o ușă întredeschisă. Bardin împinse ușa. Dădea spre un salon mare și puternic luminat. Perdelele erau trase la ferestre. În încăpere erau câteva fotolii, canapele, una sau două mese și un bar bine aprovizionat.

— Hei! E cineva acasă? strigă Bardin cu o voce puternică.

Tăcere. Se uitară unul la altul.

— Măi, să fie! exclamă Bardin. Crezi că se ascunde?

— Poate că a plecat.

— Mutră ăla de jos ne-ar fi spus.

— Să aruncăm o privire.

Conrad traversă încăperea și bătu într-o ușă din dreapta. Apăsă pe clanță și zări o cameră mare și luminată.

Nici acolo nu era nimeni. Deschise ușa de la baie. Niciodată nu mai văzuseră niște instalații atât de luxoase; dar atenția le fu imediat atrasă de cadă.

Ralph Jordan zăcea în cadă, cu capul aplecat în piept. Purta un halat de casă peste o pijama albastră. Pereții căzii și partea din față a halatului erau pătați se sânge. În mâna dreaptă ținea un brici vechi. Sângele de pe lamă semăna cu o vopsea stacojie.

Bardin trecu în spatele lui Conrad și atinse mâna lui Jordan.

— Cum nu se poate mai mort!

Îl apucă pe Jordan de păr și îi ridică capul.

Conrad făcu o grimasă văzând rana căscată de la gâtul lui Jordan: era atât de adâncă încât fusese secționată și traheea.

— Asta e! zise Bardin dându-se înapoi. După cum spuneam, un caz cât se poate de simplu. S-a dus acolo, a

lichidat fata, pe urmă s-a întors aici și și-a tăiat gâtul. O atenție delicată din partea lui. Asta îmi facilitează treaba.

Căută o țigară, o aprinse și suflă un nor de fum spre fața mortului, adăugând:

— Am impresia că doctorul Holmes va avea o noapte albă.

Conrad se uita prin baie. Descoperi pe perete o mașină electrică de ras.

— Mi se pare ciudat că avea și un brici. În zilele noastre trebuie să alergi mult ca să dai de unul, și n-aș fi crezut ca Jordan să aibă așa ceva.

— Nu începe să încurci totul. Poate că-și tăia cu el bătăturile de la picioare; foarte mulți fac așa.

Împinse o ușă și descoperi un vestiar splendid. Pe un scaun se afla un costum, o cămașă și lenjerie de mătase. Pe jos se putea vedea o pereche de pantofi din piele și o pereche de șosete.

Conrad, care se plimba prin încăpere, se opri brusc.

— Asta o să-ți desăvârșească fericirea, Sam, zise el arătând un obiect pătat de sânge care zăcea pe jos.

Bardin se apropie.

— Ei, drăcie! O macetă! exclamă el punând un genunchi în pământ. Pariez că e arma crimei. Exact ce trebuie ca să tai gâtul cuiva, iar cu asta deschizi burta oricui cum ai deschide un fermoar.

— Nu te interesează de ce un tip ca Jordan avea o macetă din America de Sud?

Bardin se așează pe călcâie.

— Poate că și-a adus-o de acolo ca suvenir. Pun prinsoare că a fost în America de Sud sau în Antile, probabil în Antile. Cu siguranță că asta e arma crimei și așa băga mâna în foc că asta e sângele lui June Arnot.

Conrad cerceta hainele de pe scaun.

— Nu sunt pătate de sânge. Nu-mi închipuiam că se poate tăia capul cuiva fără să te pătezi.

— Oh, ajunge! exclamă Bardin. Chiar trebuie să

zgândărești într-una? Poate că avea o haină lungă sau ceva de genul ăsta. Ce importanță are? Pentru mine e de ajuns. Pentru tine, nu?

— Nu știu, răspunse Conrad încruntându-se. Totul e prea ordonat. N-aș fi surprins ca totul să fi fost aranjat. Revolverul cu inițialele lui Jordan, mașina bușită, sinuciderea lui Jordan și acum arma crimei. E prea frumos ca să fie adevărat. După părerea mea, în toată povestea asta e ceva care nu se potrivește.

— Nu se potrivește pentru că vrei să fii zelos, replică Bardin dând din umeri. Nu e nevoie de fitile. Eu sunt convins, comisarul va fi și el. Și ai fi și tu dacă n-ai vrea cu orice preț să-l vezi pe Maurer pe scaunul electric. Recunoaște că am dreptate.

Conrad se trăgea ușor de nas cu un aer gânditor.

— Poate. OK. Presupun că nu mai am ce să fac aici. Vrei să te las la direcție?

— O să-i sun de-aici. Vreau să-i pun pe băieți să-mi scoțoească peste tot. După ce-i pun la treabă, mă întorc la „Fundătură” ca să dau declarații jurnaliștilor. Te duci acasă?

Conrad dădu afirmativ din cap.

— Nu mai am ce face.

— Băftosule! Nu faci ore de noapte, ai un apartament frumos, sex-appeal la domiciliu... Chiar! Ce mai face doamna Conrad?

— Cred că bine, răspunse Conrad, remarcând cu tristețe cât de lipsită de entuziasm era vocea lui.

Conrad scrută drumul luând-o pe tot felul de străduțe ca să evite ieșirea spectatorilor de la teatre. Se întreba cu îngrijorare dacă Janey pusese în practică amenințarea de a ieși singură și, în acest caz, dacă se întorsese. Se opri ca să aprindă o țigară. Aruncând chibritul pe geamul lăsat, privirea îi căzu pe numele străzii: *Glendale Avenue*.

Abia după ce ajunse la capătul străzii își aminti că

numita Frances Coleman, care o vizitase pe June Arnot la orele șapte, seara, își dăduse adresa, Glendale Avenue nr. 145. Trase brusc mașina la trotuar. Rămase un moment în mașină fără să miște, privind prin parbriz strada întunecoasă și pustie. Doctorul Holmes spusese că June Arnot murise în jurul orelor șapte. Era posibil ca această fată să fi văzut ceva?

Coborî și se apropie de casa vecină. Era numărul 123. Merse până la 145.

Era un imobil mare; unele ferestre erau luminate.

Prin geamul ușii de la intrare, întrezări un hol prost luminat și o scară care urca în întuneric. Deschise ușa. Imediat fu asaltat de un val de mirosuri: ceapă fiartă, pipi de pisică și resturi menajere în descompunere. Împinse pălăria spre ceafă, strâmbă din nas și păși în hol. Un șir de cutii poștale prinse în perete îl informă despre standardul casei. A treia cutie era cutia domnișoarei Coleman. Locuia la etajul trei.

Conrad urcă scara.

La etajul trei, ușa din față - pe care se afla prinsă cu o pioneză o carte de vizită - era cea a apartamentului domnișoarei Coleman. Când se pregăti să bată, băgă de seamă că ușa era întredeschisă. Bătu, așteptă un moment, apoi se dădu înapoi brusc.

În seara aceea văzuse deja șase cadavre. Simți un fior. Luă o țigară. În timp ce o aprindea, observă că mâinile nu-i tremurau și zâmbi. Se aplecă înainte, împinse ușa și scrută întunericul.

— E cineva aici?

Niciun răspuns. Totul era învăluit în tăcere și în aer plutea un miros vag de mac.

Păși înainte și căută comutatorul. În timp ce aprindea lumina respiră profund, așteptându-se la ce era mai rău. Dar nu descoperi nici cadavru, nici sânge, nici arme. Era doar o încăpere mică cu un pat de fier, o comodă, un scaun și un șifonier...

Rămase un moment nemișcat, apoi deschise una din ușile micului șifonier. Era gol. La fel și comoda.

Se scărpină la ceafa și ieși. În hol, atenția îi fu atrasă de o pancartă pe care scria *Portarul e la subsol*.

„Ce risc?” își zise el. Porni pe un culoar și coborî o scară murdară.

— E cineva aici?

O ușă se deschise imediat și fu orbit de lumina unui bec gol.

— Nu mai e nimic de închiriat, amice, zise o voce blândă care venea dinspre ușa deschisă.

Conrad aruncă o privire în încăpere. La o masă stătea un bărbat foarte corpulent. Era numai în cămașă.

— Aveți un apartament gol la etajul trei, zise Conrad. Domnișoara Coleman s-a mutat.

— Cine v-a spus?

— Vin de sus. E gol.

— Dar cine sunteți?

Conrad îngroșă vocea.

— Poliția!

Grăsanul se strâmbă.

— Ce-a făcut?

— Când a plecat? Întrebă Conrad.

— Nu știam că a plecat, răspunse portarul. Dimineată era aici. Îmi face plăcere. Mâine ar fi trebuit s-o dau afară. Cam ăsta e câștigul.

— De ce?

Conrad își frecă ceafa cu un aer gânditor.

— Mereu se întâmplă la fel. Avea trei săptămâni de plată.

— Ce știi despre ea? Când a venit aici?

— Acum o lună. Se pare că făcea figurație în filme. Nu găsea nimic mai prost plătit la Hollywood. Era o fată cumsecade. Dacă aș fi avut o fată, mi-ar fi plăcut să fie ca ea. Vorbea frumos, era mai mult decât drăguță, liniștită, bine crescută. Dar nu avea bani, adăugă el dând din umeri

cu ciudă. Presupun că numai cele mai bune câștigă lovele. I-am spus să se întoarcă la ea acasă, dar nu voia. Îmi promisese că-mi va da banii în dimineața asta. S-ar zice că n-a găsit bani?

— Da, așa s-ar zice, răspunse Conrad.

Se simțea brusc obosit. De ce să se ducă o figurantă someră la June Arnot dacă nu să-i ceară bani? Probabil că nici nu trecuse de portar. Puțin probabil ca June Arnot să accepte să dea ochii cu ea.

Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții.

— Bine, mulțumesc. Asta e tot ce voiam să știu.

Grăsanul întrebă:

— Are necazuri?

— Nu, după câte știu.

Conrad porni spre casă. Bardin declarase că era convins că Jordan era asasinul. De ce să-și facă probleme? Va vorbi mâine cu procurorul districtual. Dacă măcar ar fi putut să fie sigur că Maurer și June fuseseră amănți! Dacă se culcau amândoi, existau foarte multe șanse ca Maurer să fi organizat masacrul; poate chiar el făcuse treaba.

Deschise ușa și intră în vestibulul învăluit în întuneric. În casă domnea o tăcere profundă. Deschise ușa dormitorului și răsuci comutatorul. Cele două paturi lipite unul de celălalt păreau niște epave. Prin urmare, Janey plecase la hoinăreală. Și încă nu se întorsese.

2

Procurorul districtului Charles Forest visa cu ochii deschiși, așezat la birou, cu o țigară între degetele groase. Era un bărbat mic de statură și solid, cu o față dură și privirea tăioasă.

— În fond, reluă el după o lungă tăcere, McCann pare că se mulțumește cu ipoteza Jordan. Crede că ea explică totul. Am citit raportul lui Bardin și am impresia că e destul de concludent. Ce te supără?

Conrad se așează mai bine în fotoliu.

— Treaba e prea bine pusă la punct, răspunse el. Doctorul Holmes spune că e mâna unui profesionist, și asta e și părerea mea. Când faci asta ca diletant, trebuie să ai mare baftă ca să lichidezi cinci persoane cu cinci gloanțe, mai ales folosind un revolver de calibrul 45. În ciuda reculului, a nimerit perfect de cinci ori. Am impresia că asasinul era un trăgător grozav și aș fi foarte surprins să fi fost un novice.

— Știu, replică Forest încetîșor. Dar am luat informații despre Jordan. Era un trăgător de elită. Putea să nimerească muchia unei cărți de joc de la douăzeci de metri. Iar asta cere un oarecare antrenament.

— Ar fi trebuit să mă informez și eu, zise el jenat. OK. Treaba asta e lămurită. Dar mai e ceva. Folosea un aparat de ras electric și totuși ținea în casă un brici. Nu vi se pare ciudat?

Conrad se strâmbă ușor.

— Nu în mod deosebit. Ar fi tulburător dacă am fi siguri că nu avea brici, dar în privința asta nu știm nimic.

Oamenii îl folosesc să-și taie bătăturile.

— Asta mi-a spus și Bardin, dar l-am întrebat pe doctorul Holmes. Jordan nu avea bătăături. Și, mai ales, pe hainele lui nu era sânge.

Forest dădu din cap.

— Bun. Continuă. Ce-ai în cap?

— Bardin spune că ar fi auzit că June Arnot era amanta lui Maurer, spuse Conrad calm. Să presupunem că Maurer a descoperit că ea îl înșela cu Jordan. Ce-ar fi făcut? Le-ar fi trimis felicitări? Dacă nu mă înșel în privința lui Maurer, e foarte capabil să-i fi făcut o vizită, să-i fi spintecat burta și să-i fi tăiat capul ca să-i treacă pofta să-l mai încornoreze. Imediat ce am văzut cum se prezintă situația, m-am întrebat dacă nu cumva era o răzbunare de gangster. Asta ar explica lucrătura profesională și masacrul sălbatic pentru suprimarea martorilor. Maurer are destulă imaginație ca să lase indicii care să-l acuze pe Jordan.

Forest se uita în gol.

— Suntem siguri că era amanta lui Maurer? Întrebă el după o lungă tăcere.

— Nu, dar dacă ne străduim, putem să ne convingem.

— Dacă am putea să dovedim că era amanta lui, aş crede cu dragă inimă că ești pe drumul cel bun, Paul.

Forest se uită fix la Conrad.

— Știi că am acceptat postul ăsta pentru că aveam intenția să pun mâna pe Maurer. Știu ce gândești despre el. Amândoi vrem, să-l vedem pe scaunul electric. Până acum n-a făcut niciun pas greșit, nicio manevră greșită, nimic care să ne ofere o armă împotriva lui. Am reușit să prindem doi dintre complicii lui în doi ani, și ăsta e deja un tur de forță. Crezi că în spatele poveștii se ascunde Maurer. E posibil și asta îmi e de ajuns. Fă o anchetă, dar nu spune nimănui ce faci. Singurul mijloc de a pune mâna pe Maurer este de a-l lua prin surprindere. Și să nu-ți faci iluzii: Maurer e greu de surprins. Are urechi peste tot. Dar caută. Totul să rămână între noi. Știu că sunt prea mulți

guralivi la direcția de poliție.

Conrad se lumină la față. Se gândise că Forest va reacționa astfel fără totuși să spere că îi va da mână liberă să ancheteze pe baza unor indicii atât de subțiri.

— Perfect. Mă apuc imediat de treabă. Van Roche și domnișoara Fielding sunt siguri. Voi avea nevoie de ei. Dar în afară de ei, nimeni nu va ști nimic. Voi vedea dacă pot să pescuiesc ceva informații despre June Arnot. Dacă reușesc să dovedesc relațiile ei cu Maurer, putem spera orice.

— Te las să-ți faci treaba, Paul, zise Forest. Să mă anunți imediat ce ai noutăți. Nu pierde prea mult timp pentru anchetă. Avem treabă, dar Maurer are prioritate. S-a înțeles?

— Da, șefule, răspunse Conrad cu un aer încântat.

— Ar mai fi ceva, adăugă Forest. Nu mă privește, dar îți spun pentru că țin la tine.

— Ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nimic, replică Forest.

Se uită la vârful țigării și ridică ochii adăugând:

— Îți supraveghezi nevasta?

Era ceva cu totul neașteptat și Conrad simți că se înroșește la față.

— Mărturisesc că nu înțeleg prea bine.

— Cineva mi-a spus că a văzut-o ieri seară pe soția ta singură, la Paradise Club. Se pare că băuse. Nu-ți spun nimic nou amintindu-ți că Maurer este proprietarul clubului și că știe că ea e soția anchetatorului meu principal. Asta e tot, Paul. Trebuia să știi asta. Vezi ce poți să faci.

Zâmbi și trăsăturile i se îmblânziră. Puse mâna pe umărul lui Conrad și adăugă:

— Nu face mutra asta de catastrofă. Nu e nimic grav. Poate că viața i se pare monotonă, mai ales când ești chemat pe neașteptate. Dar stai de vorbă cu ea. Va înțelege.

Își luă servieta și se îndreptă spre ușă adăugând:

— Acum trebuie să plec. Aștept vești despre Maurer peste o zi-două.

— Da, șefule, zise Conrad încremenit.

Personalul lui Conrad era format dintr-o secretară, Madge Fielding și brațul său drept, Van Roche.

— Care e verdictul, Paul? întrebă Van Roche la sosirea lui Conrad.

— Trebuie să ne ocupăm de Maurer, răspunse anchetatorul trăgându-și fotoliul. Procurorul a spus că nu vrea să lăsăm să ne scape nici ce mai mică șansă de a pune mâna pe el și, deși nu este pe de-a întregul convins de indicii, e de acord să ne apucăm de treabă.

Van Roche zâmbi și își frecă mâinile. Era înalt și zvelt. Avea o mustață subțire ca o linie de creion.

— E formidabil! exclamă el. Ce facem?

Conrad aruncă o privire spre Madge Fielding, care stătea la biroul ei. Avea 26-27 de ani, era micuță și solidă. Nicio pretenție de frumusețe. Trăsăturile fine, nasul cârn și gura puternic conturată îi confereau caracter, nimic mai mult. Dar avea o mare rezistență la muncă, un entuziasm nelimitat și o energie dintre cele mai eficace.

— Ei bine, ce zici de asta, Madge? întrebă Conrad zâmbindu-i.

— Cred că dacă aveți intenția să explorați trecutul lui Maurer, ați face bine amândoi să vă cumpărați veste blindate, zise ea domol. Și nu glumesc deloc.

Van Roche mimă un fior de oroare.

— Are dreptate. Putem avea încredere în micuța noastră Madge. Cred că voi face o asigurare pe viață pentru acoperirea cheltuielilor de înmormântare.

Conrad scutură din cap.

— Nu-ți face griji pentru atât de puțin. Maurer a depășit stadiul lichidării polițiștilor. Acum zece ani, n-ar fi ezitat, acum însă nu. Își cunoaște prea bine treaba și riscurile ar fi mult prea mari. Pe martori va trebui să-i protejăm, dacă

găsim, martori.

— Ah, m-am mai liniștit! zise Van aprinzând o țigară. Cu ce începem?

— Mai înainte de a i-o pune în cârcă pe June Arnot, va trebui să dovedim că se cunoșteau, zise Conrad. Va trebui să ne ocupăm de fostele relații ale lui June. Poate că n-ar fi o idee rea să mergem mâine la „Fundătură”. Tu iei informații din toate casele, stai de vorbă cu oamenii pe care îi întâlnești. Spune că vrei informații despre Jordan. Încearcă să obții o descriere a celor care veneau să o vadă în mod regulat pe June. Cu puțin noroc, poate că vei obține și o descriere a lui Maurer, printre altele. Dar dacă punem întrebări directe despre el, s-a zis cu noi!

Seara, întorcându-se acasă la volanul mașinii, Conrad începu să se gândească la Janey. De ce naiba alesese Paradise Club? Știa că Maurer era proprietarul locului și știa ce gândea Conrad despre Maurer. O făcuse înadins ca să-l supere?

Și care să fi fost amicul bine intenționat care îl anunțase pe Forest? Conrad se încruntă.

Când deschise ușa salonului, o găsi pe Janey stând într-un fotoliu și răsfoind o revistă ilustrată. Văzu că nu părea agresivă.

Deși nu avea un somn adânc, nu o auzise noaptea trecută și, când se trezise, ea nu făcuse nicio mișcare. Totuși el știa foarte bine că Janey se trezise.

Se hotărî să atace imediat subiectul. Cearta era inevitabilă.

Se apropie de cămin și se așează în fotoliul din fața soției sale.

— Janey...

— Ce-i? zise ea cu o voce rece.

Nici măcar nu ridică ochii.

— Ai fost văzută ieri seară la Paradise Club.

Ea se crispă.

— Și? Normal că nu m-am dus la Ambasador. La Paradise e mai ieftin.

— Nu e vorba de asta. Știi la fel de bine ca și mine că proprietarul localului e Maurer. La ce te gândeai, Janey?

— Ascultă, Paul. Nu accept să-mi faci morală! replică Janey cu o violență bruscă. Pentru tine e ușor să vorbești! Pleci la orice oră. Eu nu mă plâng niciodată. Dar știu ce se întâmplă în biroul tău. Poate că putoarea aia mică de Fielding nu e prea drăguță, dar e destul să o vezi ca să-ți dai seama că e o cățea în călduri, iar cu mutra pe care o are, presupun că-ți satisface toate capriciile!

— Janey, zise Conrad, nu o lua de la capăt cu gluma asta veche. Încerci să schimbi subiectul. De ce-ai fost la Paradise Club?

— Mă privește! se răsti Janey. Și îți interzic să-mi pui întrebări!

— Dar nu-ți dai seama! Știi că acolo e cartierul general al lui Maurer. Mergând acolo, acoperi de ridicol tot serviciul meu. Chiar nu înțelegi asta?

Janey chicoti brusc, apoi se încruntă.

— Dacă ai ști cum mi se fâlfâie! Nimeni nu mă va împiedica să mă duc la Club dacă așa îmi spune mie inima!

— Forest m-a prevenit. I-a spus o persoană bine intenționată și a mai adăugat că erai beată... Cât timp crezi că voi mai avea acest post dacă vei continua să te comporți astfel?

Janey pâli brusc și ochii ei aruncară fulgere.

— Aha, blestemata ta de poliție a început să mă spioneze? izbucni ea. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Ei bine, să-i spui șefului tău că ar face bine să nu se amestece unde nu-i fierbe oala! Nici el, nici tu și nici nimeni altcineva nu-mi va spune vreodată ce trebuie să fac! Și dacă nu-ți place, n-ai decât să te duci la naiba!

Se ridică și ieși trântind ușa.

Orologiul primăriei bătu orele nouă când Conrad se

așeză a doua zi la biroul său.

Madge și Van Roche se aflau deja acolo. Madge bătea la mașină. Van Roche nota ceva pe un bloc-notes, cu o țigară între buze.

— Ai o vizitatoare, Paul, zise el oprindu-se din scris.

Arată cu degetul ușa de la mica încăpăre care servea drept cameră de primire și adăugă:

— Ghici cine?

— N-am chef de vizite în dimineața asta. Cine?

— Flo Presser.

Conrad se uită la el ridicând din sprâncene.

— Glumești?

Van zâmbi.

— Du-te să vezi cu ochii tăi. De altfel, e destul să adulmeci pe gaura cheii ca să te convingi. Probabil că s-a scăldat în *Sărutul Noptii* sau în nu știu care parfum. Pute de te trăsnește!

— Flo Presser? La ora asta? Ce vrea?

— Și-a pierdut iubițelul. Vrea să i-l găsești.

— Trimite-o la plimbare, Van. Am alte treburi. Spune-i să anunțe poliția.

— Știi cine e iubițelul ei? Întrebă Van brusc serios.

— Nu. Cine?

— Toni Paretti.

Conrad se încruntă. Numele ăsta îi spunea ceva.

— Și?

— Acest domn se întâmplă să fie șoferul și garda de corp a lui Maurer, zise Van cu calm. Am crezut că poate vrei să stai de vorbă cu respectiva.

— Da, da, bineînțeles. Foarte bine. A dat amănunte?

— Aveau întâlnire alaltăieri. El a sunat-o pe la cinci ca să-i spună că avea ceva de făcut. A amânat întâlnirea la orele unsprezece, la Sam, pe Strada Lennox. A așteptat acolo până la două dimineața și s-a întors acasă. De ieri dimineață a sunat mereu la el, dar fără rezultat. A trecut pe-acolo în cursul după-amiezii. Nu era acolo. A întrebat

vecinii. Nimeni nu l-a văzut. S-a întors seara la Sam, dar Paretti n-a venit. În dimineața asta și-a zis că trebuie să i se fi întâmplat ceva și a venit la tine.

— Ce vrea să fac?

— Vrea să-l găsești.

— Nu i-a trecut prin minte că tipul s-a săturat de ea și a lăsat-o baltă? Întrebă Conrad.

— Nu cred. Și pe urmă, un tip ca Paretti nu lasă baltă o fată ca Flo. E o mină de aur. Nu e o mică curvuliță ca toate celelalte. Câștigă din gros o mulțime de bani, Paul.

— Poate că Paretti a găsit alt filon, replică Conrad. Mă sperie faptul că a venit aici. De ce n-a anunțat poliția?

Van își reținu zâmbetul.

— Asta am întrebat-o și eu. Mi-a spus că tu ești un gentleman și că are încredere în tine. Nu-ți mai repet ce-a spus despre poliție.

Conrad suspină.

— Bine.

Traversă încăperea și deschise ușa. Fu imediat copleșit de un val de parfum și se strâmbă. Flo Presser se plimba prin încăperea cu o țigară între buzele de un roșu stacojiu. Era o fată tânără de douăzeci și cinci de ani, cu un păr arămiu și cu niște ochi mari și plini de curiozitate. Se întoarse la intrarea lui Conrad. Fusta i se roti și se lipi o clipă de pulpele lungi și subțiri.

— Salut, Flo, zise Conrad, care o întâlnise deseori la tribunal. Ce s-a întâmplat?

— Oh, domnule Conrad! zise Flo apropiindu-se de el. Mi-am zis că n-o să vă supărați dacă vin așa. Îmi fac sânge rău. Știu că nu trebuia să vă sâcâi. Știu că aveți treabă până peste cap. Ieri seară am crezut că-mi pierd mințile din cauza lui Toni, și azi dimineață...

— OK, spune ce-ai de spus, zise Conrad agasat. N-ar fi trebuit să vii, Flo, dar dacă ești aici, fă-o repede. De unde știi că Toni nu te-a părăsit?

Flo făcu ochii mari.

— Să mă părăsească? Oh, nu, domnule Conrad, nu m-ar fi părăsit. De altfel, știu că nu e asta.

— De unde știi?

Ezită, se uită la el cu coada ochiului și răspunse:

— Mă ocup de contul lui în bancă. N-ar trebui să vorbesc despre asta, dar Toni nu se poate să fi plecat și să-mi lase cinci mii de dolari. Nu e posibil.

Conrad se uită la ea cu un aer gânditor. Avea dreptate. Cunoștea puțin cazul lui Paretti. Dacă Paretti ar fi părăsit-o pe Flo, în primul rând ar fi pus mâna pe bani.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

Ea dădu afirmativ din cap și îi spuse povestea întâlnirii amânate.

— Ți-a spus că are treabă. Nimic altceva. Care au fost cuvintele exacte?

— A zis: „Șeful are să-mi dea o treabă pe care trebuie s-o fac. Ne întâlnim la Sam la unsprezece”. E tot ce mi-a spus și de atunci nu l-am mai văzut.

— La ce oră trebuia să vă întâlniți când te-a amânat?

— La șapte.

— Bine. Destul, zise Conrad. Toni lucrează pentru Maurer, nu?

Ea se încruntă.

— Nu știu pentru cine lucrează Toni. Nu mi-a spus asta niciodată.

— Fără aiureli. Pentru Maurer, nu?

Ea se uită brusc în ochii lui și izbucni:

— Păi nu v-am spus că nu știu! Nu faceți pe polițaiul cu mine, domnule Conrad. Eu v-am considerat totdeauna un prieten.

Conrad dădu din umeri.

— OK, Flo. Nu-ți promit nimic, dar o să văd ce pot face. Fata se luminează la față.

— Știam eu, domnule Conrad! Mi-am zis că...

— Unde te pot suna? întrebă Conrad.

— 23 C, 144th Street. Iar într-o seară ați putea urca să-

mi faceți o vizită, domnule Conrad! Veți putea petrece o oră grozavă.

Conrad izbucni în râs.

— Așa ceva nu se spune unui bărbat căsătorit și respectabil, Flo, zise el însoțind-o până la ușă. Mulțumesc totuși. Intenția contează.

O conduse pe culoar.

— Pe curând!

Și închise ușa.

— N-ai fost asfixiat? întrebă Van când Conrad se întoarse în birou.

— Aproape. Madge, avem un dosar Paretti?

— Da.

Madge se ridică, căută dosarul și i-l aduse lui Conrad.

— Nu e mare lucru, observă Conrad după un moment. A fost condamnat de două ori. Și totuși, credeți-mă că a fost arestat de douăzeci și șapte de ori. A scăpat de fiecare dată, mai puțin într-un caz de complicitate și un delict minor. Iar ambele condamnări au fost pronunțate înainte de a se înhăita cu Maurer... Mai e o observație interesantă. Paretti este un adevărat virtuoz al Coltului 45. Asta nu-ți spune nimic?

Van rotunji buzele gata să fluiera.

— Încerci cumva să dovedești ca are vreo legătură cu masacrul de la „Fundătură”?

— Avea întâlnire cu Flo la șapte alaltăieri seară; seara crimei. Brusc, amână întâlnirea cu Flo, pretextând o treabă pentru patronul lui. Știi cine e patronul lui? Pe la șapte, în acea seară, șapte persoane au fost lichidate, dintre care șapte cu un Colt 45.

— Nu prea mi-l imaginez pe Paretti decapitând-o pe June, zise Van.

— Nu spun că a omorât-o pe June. Cred mai curând că l-a însoțit pe Maurer la „Fundătură” și că, în timp ce Maurer se ocupa de June, Paretti s-a ocupat de personal.

— Ai căzut în cap! Maurer nu e destul de nebun ca s-o

ucidă chiar el pe June!

— Aș pune totuși prinsoare că Maurer a făcut-o, zise Conrad. A descoperit probabil că June îl înșela și asta l-a înnebunit. L-a luat cu el pe Paretti și el a făcut treaba.

Stinse țigara și continuă:

— Și să-ți spun ce mă face să cred asta. Știa ce riscă. Până acum, toate crimele pe care le-a organizat au fost executate de un ucigaș care primea ordine de la alt pistolar, pentru ca să nu se poată ajunge la Maurer. Bun. De data asta vrea să facă treaba chiar el. Între el și June e o chestie personală. Îl ia pe Paretti și se duce la „Fundătură”. E cunoscut și știe că nu trebuie să lase în viață nicio persoană de pe proprietate, care ar fi putut să facă o apropiere între numele lui și cel al lui June sau care ar fi putut să-l vadă venind. Paretti se ocupă de personal în timp ce Maurer coboară la piscină, o ia prin surprindere pe June și îi taie capul.

Conrad păstrează o tăcere scurtă apoi continuă:

— Și ce se întâmplă? Rămâne un martor viu al masacrului... Paretti. E curat stilul lui Maurer! Paretti lucrează pentru el de cincisprezece ani, dar nu are încredere în el. Așa că îi face de petrecanie lui Paretti. După părerea mea, Flo știe că Maurer l-a lichidat și asta e și motivul pentru care a venit la mine. Îi e prea frică de Maurer ca să-i pronunțe numele, dar nu e nebună și speră, istorisindu-mi povestea ei, că sunt destul de șiret ca să ghicesc urmarea.

Madge și Van îl ascultau pe Conrad tăcuți și încordați. Când se opri, Van bătu cu pumnul în masă.

— Sunt sigur că ai dreptate! exclamă el entuziasmat. E mâna lui Maurer, și asta explică vizita lui Flo. Asta e modul ei de a se răzbuna pe Maurer care i-a lichidat iubitul. Acum mai rămâne să dovedim toate astea.

— Și nu va fi ușor, zise încetișor Conrad. Uite ce vom face. Prima ta treabă, Van, va fi să te duci acasă la Paretti și să scotocești prin tot apartamentul. Poate că n-ai să

găsești nimic, dar nu se știe niciodată. Hai, du-te repede!

Se uită în dosar, scrise o adresă și i-o întinse lui Van.

— Aici stă. Ia un pușcoci și ai grijă. Nu spune cine ești, doar în caz că ești obligat. Dacă trebuie să forțezi ușa, să nu ai scrupule. Eu dau fuga la studiourile Pacific ca să încerc să obțin informații despre June. Voi îi înapoi pe la unu și vom vedea atunci care e situația.

Conrad urmă o roșcată fâșneată printr-un adevărat labirint de culoare tapisate cu cauciuc spre care se deschideau o mulțime de uși cu tăblițe pe care se aflau scrise numele de regizori, de producători și alți mahări din bransă.

Într-un colț retras al clădirii, fâșneța făcu un semn disprețuitor cu mâna și zise fără să întoarcă capul:

— Aici e; intrați.

Apoi își continuă drumul legănându-și șoldurile sfidător.

Conrad bătu și întredeschise ușa.

— Intră! zise Fedor.

Stătea la birou cu țigara în gură.

— Ce s-a întâmplat? Nu vreau să vă grăbesc, dar mă așteaptă o zi foarte încărcată.

— Încerc să umplu câteva lacune legate de asasinarea domnișoarei Arnot, zise Conrad cu blândețe. Cunoști pe cineva căruia îi făcea confesiuni? Avea o cabinieră, o secretară, înțelegeți ce vreau să zic?

Privirea lui Fedor deveni circumspectă.

— Ce vreți să știți?

— Ancheta are loc mâine. Am nevoie de un martor care să poată atesta că domnișoara Arnot și Jordan erau amanți. Am crezut că n-ai vrea poate să fii deranjat.

— Sigur că nu! zise Fedor foindu-se în fotoliu. O să am o zi! Asta e tot ce voiăți să știți?

— Atât.

Fedor se gândi o clipă.

— Ar trebui să vorbești cu Mauvis Powell. A fost secretara

lui June. O voi suna și îi voi spune că vreți să-i vorbiți.

— Perfect. Altceva. Cunoașteți pe cineva la fel de bine informat și din partea lui Jordan?

Fedor se încruntă.

— Sunteți al naibii de conștiincios. Credeam că treaba e lămurită.

Conrad zâmbi dezarmant.

— Vrem să fie lămurită cât mai repede posibil. Nu se știe niciodată ce întrebare poate să pună procurorul.

— E Campbell, cabinierul lui. Poate că știe. Îl veți găsi jos, golește cabina lui Jordan.

— OK. Voi sta de vorbă cu el. O poți anunța pe domnișoara Powell că sosesc?

— Bineînțeles.

Fedor ridică receptorul telefonului și ceru numărul.

— Mauvis? Aici Fedor. Sunt împreună cu domnul Paul Conrad, de la biroul procurorului districtual. Vrea să-ți vorbească de June. Spune-i tot ce vrea să știe, da?

Ascultă, apoi zise:

— Mulțumesc, păpușo. Vine imediat.

Se întoarse spre Conrad.

— Gata. Ultimul birou din fundul culoarului.

Mauvis Powell era o femeie înaltă și brunetă de 35-40 de ani. Purta un taior negru foarte clasic și o cămașă de mătase albă cu un guler corect. Ea ridică ochii când intra Conrad și îi zâmbi distant.

— Intrați, zise ea arătându-i un scaun. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Biroul ei era plin de scrisori și de fotografii ale lui June Arnot.

Conrad se așază.

— Poate că vom avea nevoie de un martor la anchetă, domnișoară Powell, zise el. Pentru lămurirea câtorva lacune. Este adevărat că domnișoara Arnot și Jordan erau amănți?

— Domnișoara Arnot îmi vorbea deseori de relația cu

domnul Jordan cu un mare lux de amănunte, dar poate că mințea. Nu i-am văzut niciodată comportându-se ca niște amănți. Deci nu pot să confirm acest lucru.

— Înțeleg. Dar, după ceea ce vă spunea domnișoara Arnot, erau amănți?

— Amănți este un mod delicat de exprimare.

— Mai avea și alți amănți în afară de domnul Jordan? întrebă Conrad cu un aer detașat.

Văzu că femeia era foarte prudentă.

— Da, mai avea și alți amănți.

— Dacă păstrez secretul, îmi puteți da niște nume?

— Nu am intenția să devin complicea campaniei de calomnii pornită de procurorul districtual, răspunse ea cu un ton tăios. Asta e tot ce vroiați să știți, domnule Conrad? Vă rog să mă scuzați, am multă treabă.

— Nu e vorba de o campanie de calomnii, zise el cu blândețe. A avut loc o crimă, domnișoară Powell. Și nu suntem total convinși de vinovăția lui Jordan.

Femeia se uita la el nepăsătoare.

— Atunci înseamnă că n-am citit bine ziarele.

— Am spus că nu suntem total convinși, spuse Conrad răbdător. Într-adevăr, la prima vedere pare evident că Jordan este asasinul. Este adevărat că domnișoara Arnot și Jack Maurer erau amănți?

— Nu știu, zise ea cu un ton definitiv.

Conrad își dădu seama că își pierdea timpul.

— Foarte bine. E păcat că nu știți, dar asta e situația, zise el dând din umeri. Vă promit că totul va rămâne între noi. Nu va fi nevoie de o declarație publică. O cunoașteți pe Frances Coleman, domnișoară Powell? Mi se pare că e o figurantă șomeră.

Citi surpriza din privirea ei.

— Am auzit de ea. Avea un mic rol în ultimul film al domnișoarei Arnot.

— Știți de ce a venit la domnișoara Arnot în seara în care aceasta a fost asasinată?

— Nu știam că a venit la ea.
— Numele ei era înscris în registru.
— Totuși nu avea fixată o întâlnire. Probabil că a venit sperând că va fi primită de domnișoara Arnot.

— Avea șanse să fie primită?

Femeia dădu din umeri.

— Totul depindea de dispoziția domnișoarei Arnot. Domnișoara Arnot detesta să fie deranjată de oameni pe care nu-i cunoștea. N-am văzut-o niciodată acceptând o întrevvedere fără ca întâlnirea să fi fost fixată dinainte.

— Alta era situația pentru Jordan, nu?

— Jordan putea să intre oricând la „Fundătură”.

— Și Jack Maurer putea să intre oricând?

Mauvis Powell se uită la el cu buzele strânse.

— V-am spus deja că nu știu nimic de domnul Maurer.

— Ați auzit de el?

— Ca toată lumea. Dacă asta e tot ce doreați să știți, domnule Conrad... reluă ea arătând un pachet de scrisori.

— Încă un lucru. Domnișoara Coleman și-a părăsit apartamentul. Nu știți cum aș putea să dau de ea?

— Ați încercat la biroul de plasare sau la biroul sindicatului? Probabil că au noua ei adresă.

— Mulțumesc, voi încerca. Nu aveți cumva o fotografie de-a ei?

Ea îl fulgeră cu privirea, se întoarse spre un biblioraft și scoase un dosar.

Se uita la degetele ei subțiri care scotoceau în teancul de fotografii lucitoare.

— Iat-o. I se întâmpla s-o dubleze pe domnișoara Arnot, iar fotografia a fost făcută pentru o probă de lumină asupra costumului domnișoarei Arnot.

Conrad luă fotografia și o examinează. Tânăra din fotografie avea în jur de douăzeci și trei de ani: era brunetă cu niște ochi mari și serioși care îl priveau drept în față.

Se surprinse gândind că avea o față imposibil de uitat: o față care probabil că bântuia visele unui bărbat. Avea

cărare pe mijlocul capului. Părul îi încadra fața și îi cădea pe umeri.

— Cei mai mulți bărbați rămân țintuiți locului când se uită la ea, adăugă tăios Mauvis Powell. Dar altfel, joacă ca un galos!

Conrad scoase portofelul și puse în el fotografia.

— Aș vrea să păstrez fotografia, dacă nu aveți nimic împotriva.

Zâmbi și fu jenat de privirea ei.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru informații. Vă voi anunța dacă avem nevoie de dumneavoastră la anchetă. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Sunteți scuzat, zise ea.

Se întoarse la scrisorile ei.

Ajuns pe culoar, Conrad scoase portofelul și examinează iar fotografia lui Frances Coleman. Fața îl atrăgea ca un magnet.

Nu-și amintea să fi simțit vreodată ceva atât de intens.

„Ce m-a apucat? Își zise el. Mă port ca un școlar.”

Puse la loc fotografia, porni pe culoar spre ascensoare, apăsă pe primul buton și așteptă. Se surprinse băgând mâna în buzunar căutând iar portofelul și fu nevoit să facă un efort ca să scoată în schimb un pachet de țigări.

La orele cinci, Conrad își opri mașina în fața unui drugstore. Își croi drum prin mulțime și intră într-o cabină telefonică ca să sune la birou.

Îi răspunse Madge.

— Van e acolo? întrebă el.

— Adineauri s-a întors.

Vocea lui Van se auzi la celălalt capăt al firului.

— Ai găsit ceva? întrebă Conrad.

Van părea foarte agitat.

— Am găsit ceva care îl leagă pe Paretto de Maurer. Un plic vechi într-un coș de hârtii. Pe spate are planul apartamentului lui Jordan. Ce zici de asta?

Conrad fluieră ușurel.

— Ești sigur că e apartamentul lui Jordan?

— Păi, cum! La întoarcere, am trecut pe la Jordan și am verificat. Nu-i nicio îndoială.

— Asta e interesant, zise Conrad. Altceva n-ai găsit?

— O bucată de piele pentru dat briciul pe ea. Există șanse ca briciul găsit în casa lui Jordan să fie al lui Paretti. Ar trebui să ne convingem de asta. Am mai găsit și trei mii două sute de dolari ascunși în apartament.

— Ai făcut treabă bună. Asta confirmă ideea mea că Maurer l-a lichidat pe Paretti. Paretti n-ar fi lăsat atâția bani, plus ce-l aștepta la Flo.

— Așa cred și eu. Tu ai găsit ceva?

— Campbell, cabinierul lui Jordan a vorbit. Mi-a spus că June și Maurer erau amanți. A adăugat că Jordan știa că June era amanta lui Maurer și că îi era o frică teribilă ca nu cumva Maurer să afle că și el se culca cu ea. Îi vorbea tot timpul lui Campbell despre Maurer, mai ales când se droga. Asta îl bagă în ciorba noastră și pe Maurer. Acum putem începe să lucrăm, Van. Am o declarație sub jurământ din partea lui Campbell.

— Dar declarația lui Campbell nu are nicio valoare în fața tribunalului, Paul. Va fi nevoie de probe.

— O voi chema pe Flo Presser și o voi face să vorbească. Știa că Paretti lucra pentru Maurer, și îți garantez că va depune mărturie, chiar dacă ar fi să-i scot cuvintele din gură cu perechi de palme. Mă duc imediat la ea. Anunță-l pe procuror că putem începe ancheta. Poliția va trebuie să participe și ea, nu putem continua singuri. Întreabă-l dacă poate să organizeze o reuniune în după-masa asta. Aș vrea ca McCann să fie și el prezent. Imediat ce afli la ce oră ne adună procurorul, telefonează-i lui McCann și spune-i să vină. Nu-i da niciun amănunt la telefon. Nu trebuie să existe nicio scurgere de informații. OK?

— Mă voi ocupa de toate.

— Bine. Ne vedem pe la două și jumătate, zise Conrad.

Și închise.

Se opri la bar, exact cât să înghită un sandviș cu jambon și o ceașcă cu cafea. Apoi plecă cu mașina.

144th Street se afla pe bulevardul Lawrence, bulevardul select, centrul cartierului comercial din Pacific City. 23 era numărul unui apartament la ultimul etaj al unui imobil, deasupra unei florării.

Conrad opri mașina în fața florăriei și intră prin ușa laterală. La capătul de jos al scărilor, o simplă carte de vizită indica: *Domnișoara Florence Presser. Etajul IV. Apartamentul C.*

Nu exista ascensor.

Chiar în momentul în care punea piciorul pe treapta de la etajul patru, deasupra lui răsună un țipăt sfâșietor. O voce pe care o recunoscă imediat începu să țipe:

— Nu! Nu mă atinge!

Se auzi al doilea țipăt, apoi nimic. Conrad urcă treptele câte patru, blestemându-se că nu-și luase revolverul. Ajuns pe palier, văzu o ușă întredeschisă. Porni spre ușă în momentul în care aceasta se deschise larg. Din apartament ieși un bărbat masiv. Când îl văzu pe Conrad, fața lui oacheșă și brutală încremeni sub pălăria neagră cu borul lăsat în jos și mâna îi alunecă sub haină.

Conrad își făcu elan. Lovi violent cu umărul drept coapsele necunoscutului și se rostogoliră amândoi pe podea.

Colosul scosese revolverul și încerca să-l lovească cu el peste față pe Conrad, dar acesta putu să se apere cu brațul. Apucă încheietura mâinii adversarului cu mâna stângă și îi trase un pumn în plină figură. Falangele loviră maxilarul banditului și dinții cedară sub șoc.

Conrad lovea în perete cu mâna necunoscutului ca să-l facă să dea drumul la armă. Primi în cap o lovitură care îi aprinse în fața ochilor mii de lumini multicolore. Ucigașul se desprinsese și, în timp ce Conrad se crampona de el, îl lovi cu piciorul în piept.

Se ridică cu greu în picioare și întinse mâna cu revolverul. Conrad se târî spre el, îl prinse de glezne și îl ridică cu toată puterea. Necunoscutul căzu pe spate și se prăbuși pe podea în timp ce o detunătură făcea să vibreze geamurile. O avalanșă de tencuială se prăbuși peste ei.

Conrad era aproape în picioare când adversarul său se ridică și el. Se auzi a doua împușcătură. Conrad simți o arsură la obraz; glonțul trecuse foarte aproape de ureche. Cu toată forța și cu toată greutatea, aplică adversarului o lovitură magistrală de dreapta care nimeri maxilarul colosului cu o violență nesperată.

Omul mârâi, dădu ochii peste cap și revolverul îi căzu din mână. Încercă să-și recapete echilibrul pe ultima treaptă a scării. Conrad se repezi înainte și îl lovi cu pumnul drept în stomac.

Tipul se clătină cu un geamăt răgușit, se îndreptă și căzu pe spate; se rostogoli pe trepte și ateriză pe ceafă.

Conrad rămase o clipă să contemple corpul colosului, care zăcea cu brațele și picioarele depărtate, pe palierul etajului trei. În momentul în care se întorcea spre apartamentul lui Flo, auzi sirenele mașinilor de poliție.

Intră într-o încăpere lungă și îngustă, mobilată fără gust. Pe divan zăcea Flo, care nu avea pe ea decât o pereche de ciorapi negri de nylon și jartierele roz brodate cu flori.

O dălțiță de gheață era înfiptă adânc în capul ei, puțin sub ureche. Nu fu nevoie s-o atingă ca să știe că era moartă. Treaba fusese făcută de un profesionist. Vârful dălțiței secționase măduva spinării.

Trase o înjurătură, își frecă umărul care îl durea și căută o țigară.

Încă se mai uita la cadavrul lui Flo când doi polițiști de la patrulă, cu revolverele în mână, intrară brusc în cameră.

3

Comisarul Harlan McCann arăta ca un adevărat Hercule. Avea un cap în formă de obuz, înfipt solid pe umerii de luptător. Avea părul tuns perie iar fața roșie și cărnăasă părea dăltuită în piatră. Avea niște ochi foarte vioi și înfundați în orbite, iar în frecvențele accese de furie, scăpărau cu o intensitate înspăimântătoare.

În seara aceea era în civil. Purta un costum maro și o pălărie mare trasă pe ochi. Își conducea mașina Lincoln pe bulevardul Lawrence, ținând mâinile mari și păroase crispate pe volan.

Intră pe bulevardul Pacific și conduse pe malul mării, lăsând în urma lui hotelurile luminate strălucitor, cazinoul, localurile de noapte și firma de neon a Clubului Ambasadorilor, ca să ajungă la capătul promenadei, acolo unde Paradise Club se adăpostea în spatele unor ziduri înalte de patru metri.

Intră cu mașina pe o străduță îngustă care trecea pe lângă zid și merse în jur de trei sute de metri într-un întineric aproape total. Din când în când arunca o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu era urmărit. În față, în lumina farurilor apăru brusc poarta mare de fier. Reduse viteza, se aplecă înainte, apoi aprinse și stinse farurile de patru ori: de două ori foarte repede și de două ori lent.

Poarta se deschise, înaintă încet și opri în fața casei paznicului.

Un tip solid, cu o șapcă pe cap, se uită la el și îi făcu semn să meargă mai departe.

McCann porni pe aleea circulară care ducea la club. Opri lângă ușa laterală și coborî din mașină. Un al doilea individ cu șapcă se instalează la volan și duse mașina la un garaj din apropiere.

McCann urcă treptele de piatră și bătu de patru ori cu ciocănelul de bronz: de două ori fără pauză și de două ori cu pauză. Ușa se deschise.

— Bună seara, domnule, zise o voce în întuneric.

McCann mormăi și făcu un pas înainte. Auzi așa închizându-se în urma lui și luminile se aprinseră. Porni pe un culoar, fără să privească în spate, și se opri în fața altei uși. Bătu folosind același semnal ca înainte.

Ușa fu deschisă de Louis Seigel, garda de corp a lui Maurer și director la Paradise Club.

Seigel era înalt, brunet și bărbat frumos. Cu zece ani în urmă, poliția și camarazii din lumea interlopă îl cunoșteau sub numele de „Frumosul Louis”, dar de când intrase în serviciul lui Maurer, ca să i se asigure demnitatea, nimeni nu i se mai adresa cu această poreclă. Avea 29-30 de ani, un maxilar pătrat, ochii albaștri și pielea bronzată. O cicatrice veche care începea de la ochiul stâng și se termina la nas îi dădea un aer de spadasin, iar zâmbetul studiat care îi descoperea dinții albi constituia o garanție a succesului său la femei.

— Intră, comisare, zise el. Patronul vine imediat. Ce bei?

McCann se uită la Seigel cu ochii lui mici și duri.

— Cred că un whisky.

Îi venea greu să se poarte amabil cu banditul acela drăguț și rafinat. Aruncă o privire prin încăperea luxoasă, mobilată cu gust și se apropie fără grabă de cămin.

Seigel se duse la bar, turnă într-un pahar whisky cu apă și i-l aduse lui McCann.

— Patronul a fost puțin cam surprins când i-am spus, zise el. A fost nevoit să anuleze o seară la teatru. Sper că nu e nimic grav, șefule? zise el întinzând paharul lui McCann.

McCann râse. Râsul lui semăna mai mult cu un lătrat.

Seigel ridică mirat din sprâncene. Îl detesta pe McCann la fel de mult pe cât îl detesta și McCann pe el.

— Ei bine, vom manevra așa cum trebuie, zise el.

Și adăugă cu un zâmbet ironic:

— De altfel, asta și facem în general...

— Da, dar totul are un început, mormăi McCann, furios din cauza atitudinii calme a lui Seigel.

O ușă se deschise lângă bar și intră Jack Maurer, urmat de Abe Gollowitz, avocatul său.

Maurer era un tip scurt de vreo cincizeci de ani. Era oacheș la față. Părul des, negru și gras, încărunțea la tâmples, dar asta nu-i îmblânzea cu nimic fața. Avea o privire de șarpe.

Gollowitz, unul dintre avocații cei mai străluciți din California, era făcut după calapodul lui Maurer, dar era mai gras, mai bătrân și îl pândea calviția. Renunțase la o clientelă foarte rentabilă ca să se consacre gestionării afacerilor lui Maurer. Și se pricepuse atât de bine încât devenise brațul său drept.

— Încântat să te văd, comisare, zise Maurer traversând încăperea ca să dea mâna cu polițistul. Un trabuc?

— Cu plăcere, zise McCann, a cărui tactică consta în a nu refuza nimic. Grozave trabucuri, domnule Maurer!

— Într-adevăr. Sunt făcute special pentru mine.

Maurer se adresă lui Seigel:

— Să trimiți o mie comisarului, Louis.

— Nu, nici vorbă. Nu pot să accept un astfel de cadou, zise McCann zâmbind cu gura până la urechi.

— Ba da, țin mult la asta, insistă Maurer instalându-se într-un fotoliu.

Gollowitz supraveghea aceste preliminarii cu o nerăbdare crescândă.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă el direct.

— O să vă spun, răspunse McCann, și veți judeca singuri. Acum trei zile, June Arnot și șase dintre servitorii

ei au fost asasinați. June Arnot a fost decapitată și i-au tăiat și burta, în grădină a fost găsit un revolver purtând inițialele lui Ralph Jordan. Bardin și Conrad s-au dus la Jordan și l-au descoperit în cadă, cu gâtul tăiat și un brici în mână. Arma crimei a fost găsită în vestiar.

— De ce naiba ne povestești toate astea? zise agasat Gollowitz. Am citit jurnalele. Ce legătură are povestea asta cu noi? Jordan a omorât-o și s-a sinucis. E foarte clar, nu?

McCann rânji.

— Mda, părea foarte clar. Bardin era satisfăcut; eu la fel; presa de asemenea. Nu și Conrad.

Ochii lui mici nu-l slăbeau pe Maurer care fuma fără să clipească, într-o atitudine de indiferență completă.

— Ce crede el nu ne privește, replică Gollowitz din ce în ce mai iritat.

— Poate, dar Conrad e tare, nu uitați asta. Are o idee în cap. Vrea să ne facă necazuri, domnule Maurer.

Maurer ridică ochii. Pe buzele groase avea un zâmbet amuzat.

— Crede că Jordan a fost asasinat, zise McCann.

Zâmbetul lui Maurer se accentuă.

— Și, ca de obicei, crede că eu sunt instigatorul crimei. Dacă un câine e călcat de o mașină, el crede imediat că eu sunt făptașul.

— Da, dar de data asta e altceva, reluă polițistul. A auzit că erați în relații excelente cu domnișoara Arnot, zise el privindu-l pe Maurer. A imaginat că ați descoperit că domnișoara Arnot și Jordan erau amănți. V-ați dus acolo cu Paretti. Ați omorât-o în timp ce Paretti se ocupa de personal. Paretti s-a dus apoi la Jordan, i-a tăiat gâtul, i-a pus un brici în mână, apoi a scos mașina lui Jordan din garaj ca să facă să se creadă că Jordan nu era într-o stare normală. Apoi Paretti a venit să vă dea raportul și l-ați lichidat ca să-i închideți gura definitiv.

Maurer izbucni în râs. Se bătu zgomotos pe pulpă cu mâna albă și durdulie.

— Ce zici de asta, Abe? întrebă el. Iată un băiat care are viitor!

McCann se așează într-un fotoliu cu un aer ușurat. Gollowitz își freca maxilarul. Nu părea că gluma era și pentru el la fel de hazlie ca pentru Maurer.

— Ce probe are? întrebă el.

— Nu te prosti, Abe, zise Maurer liniștit. N-are nimic.

Gollowitz nu se lăsă întrerupt.

— Ce probe are? repetă el uitându-se fix la McCann.

— Are dovada că Maurer și domnișoara Arnot erau foarte legați și că lui Jordan îi era frică de domnul Maurer, răspunse lent McCann. Are chiar și o mărturie făcută sub jurământ.

— Mărturia cui? întrebă tăios Gollowitz.

— A cabinierului lui Jordan.

McCann și Gollowitz se uitară la Maurer care continua să zâmbească.

— Și? zise Maurer cu un aer dezinvolt. Cine a mai depus mărturie?

— Flo Presser a fost în dimineața asta la Conrad. I-a anunțat dispariția lui Paretti. I-a spus că avea o treabă de făcut pentru domnul Maurer la orele șapte, în seara crimei. Or, domnișoara Arnot a fost asasinată în jurul orei șapte.

Gollowitz se destinse ușor.

— Mărturia unei prostituate cântărește la fel de mult ca un pumn de fulgi, zise el. Altceva?

— Flo a fost asasinată la două ore după ce fusese la Conrad, zise McCann, uitându-se la Seigel.

— Cine a omorât-o?

— Ted Pascal, unul dintre tipii din Brooklyn.

Maurer dădu din umeri.

— Nu-l cunosc. Și atunci, de ce te enervezi? Nu e vina mea dacă o prostituată a fost asasinată!

Raportul făcut de Conrad procurorului fusese o lovitură puternică pentru McCann, iar indiferența plină de dezinvoltură a lui Maurer îl făcea să clocotească de furie.

— Unde e Paretti, domnule Maurer? întrebă el brusc.

— Tony e la New York, zise calm Maurer. L-am trimis să încaseze o datorie la joc. A plecat cu avionul de șapte.

— Ați face bine să-l chemați înapoi cât mai urgent, zise McCann cu un ton dezagreabil. Conrad vrea să-l vadă. Acasă la Paretti a fost găsit un plan al apartamentului lui Jordan.

Gollowitz aruncă o privire întrebătoare spre Maurer care făcu cu mâinile un gest vag.

— Nu cred nicio vorbă, zise el. Cine l-a găsit?

— Van Roche.

— Martori?

— Nu.

— Cu siguranță că a fost ceva pus la cale, zise Maurer, izbucnind în râs. Abe se va ocupa de asta.

Gollowitz dădu afirmativ din cap, dar fața lui exprima o preocupare crescândă.

— Dacă Tony vine azi sau mâine, reluă McCann, jumătate din probele lui Conrad se prăbușesc. Și ați face bine să-l chemați înapoi cât mai repede posibil, domnule Maurer.

Urmă o tăcere lungă; Maurer se uita la desenul covorului.

— Să presupunem, zise el, că nu pot să dau de Tony... Să presupunem că s-a hotărât să fugă cu banii după care l-am trimis... E o sumă mare. Astfel de lucruri se pot întâmpla.

McCann deveni brusc stacojiu la față.

— Ar face bine să nu se prostească! zise el.

— Nu te enerva, McCann, zise Maurer zâmbind. Chiar dacă Toni ar spăla putina, probele lui Conrad n-ar face două parale la tribunal.

— Ce mai e? interveni Gollowitz.

McCann încă nu-și golise sacul.

— Paznicul proprietății domnișoarei Arnot scria numele vizitatorilor într-un registru, zise McCann cu o încetineală voită. La orele șapte, în seara crimei, o anume Frances

Coleman a venit la domnișoara Arnot. În acest moment este căutată și va fi arestată ca martor principal. Conrad crede că l-a văzut pe ucigaș.

Maurer se uita fix la capătul roșu al trabucului. Un mușchi al feței se contractă, dar fața rămase nepăsătoare.

— Ei bine, ce va putea să facă Gollowitz cu toate astea? bombăni McCann.

Maurer ridică capul. Ochii lui îl făcură pe polițist să-și ferească privirea.

— Aș vrea să-i spun o vorbă comisarului, zise cu blândețe Maurer.

Gollowitz se ridică și, urmat de Seigel, părăsi încăperea.

McCann nu mișca, roșu la față. Transpira.

— Ai zis Frances Coleman? zise brusc Maurer fără să ridice glasul.

— Exact.

— Cine-i?

— Auziți, domnule Maurer, să punem lucrurile la punct. Sunteți...?

— Cine-i? repetă Maurer fără să ridice vocea.

— E o figurantă fără angajament. Și-a părăsit camera dintr-un imobil de pe Glendale Avenue în seara crimei. Biroul de plasare nu are noua ei adresă.

— O cunoștea pe domnișoara Arnot?

— A lucrat în ultimul ei film.

— O căutați în acest moment?

— Da. Vom pune mâna pe ea foarte repede.

— Aveți o fotografie a ei?

McCann scoase o fotografie din buzunarul hainei.

— Am găsit asta la biroul de plasare.

Maurer luă fotografia, se uită la ea și o puse pe brațul fotoliului.

Apoi se ridică și se duse într-o cameră vecină.

Se întoarse cu un plic alb.

— De mult timp voiam să-ți dau asta, zise Maurer. Zâmbind. Un mic plasament pe care l-am făcut în numele

dumitale și care a fost profitabil.

McCann luă plicul.

— Treizeci de mii de dolari, murmură Maurer.

McCann respiră lent și puse plicul în buzunar.

— Poate că și eu aș putea să vă fac un serviciu, zise el.

— Bineînțeles. Aș vrea să știu primul unde se află domnișoara Coleman. E posibil?

— Cred că da. Am spus oamenilor mei să mă anunțe imediat ce vor da de ea și să nu întreprindă nimic înainte de a le fi dat instrucțiuni. Am promis că voi anunța biroul procurorului districtual. Vor s-o interogheze.

— Aș vrea s-o văd înainte. După ce-i vei afla adresa, te rog să ai amabilitatea și să telefonezi aici. Louis va aștepta.

— Procurorul va aștepta și el, zise McCann. Trebuie să am mare grijă, domnule Maurer. Nu pot să vă acord decât un avans de o jumătate de oră.

Maurer zâmbi. Întinse mâna și-l bătu pe umăr pe McCann.

— O jumătate de oră e perfect.

— Nu vrei să puneți lucrurile la punct, zise McCann cu o voce răgușită. Are Conrad șanse? Dumneavoastră... n-ați...?

Maurer puse mâna pe brațul lui McCann și îl conduse până la ușă.

— N-am să-l las să facă nimic, zise el cu blândețe. Îți promit.

Deschise ușa și-și luă rămas bun de la McCann.

— Noapte bună, comisare, și mulțumesc pentru colaborarea dumitale.

Rămas singur în întuneric, McCann dădu frâu liber furiei și trânti un șir întreg de înjurături obscene.

Gollowitz intră în încăpere și se apropie lent de Maurer. Urmă o tăcere lungă. Niciunul dintre cei doi nu se uita la celălalt.

Gollowitz închise ochii.

— N-ar fi trebuit să-l iau pe Paretti, zise brusc Maurer. A fost o gafă. Am crezut că e cel mai bun dintre oamenii mei. Ce idee să lase acel plan!

— Ai omorât-o pe femeia aceea... *tu însuți?* întrebă el cu o voce răgușită.

Maurer se uită la el.

— Chiar mi-a făcut mare plăcere. Îi spuseseam să păstreze distanța cu Jordan. Dar ea a continuat să se întâlnească cu ticălosul ăla drogat până în măduva oaselor.

— De ce naiba ai făcut asta chiar tu? bombăni Gollowitz. Asta aștepta și Forest! Ani de zile ai stat cuminte. Doar nu crezi că va lăsa să-i scape o asemenea ocazie? Dacă voiai să te debarasezi de ea, trebuia să-l pui pe Louis să se ocupe de ea.

Maurer zâmbi.

— Da, dar era o chestie între noi doi, Abe, răspunse el. Mi-a făcut plăcere. Dacă i-ai fi văzut mutra când a dat cu ochii de mine! Îți jur că știa ce-o așteaptă. June Arnot, marea stea de cinema, făcea pe ea de frică! Aș fi vrut să-i vezi ochii. Aș fi vrut s-o auzi cum țipa. N-aș fi vrut să pierd asta pentru nimic în lume!

— Da, dar asta riscă să-ți distrugă organizația, Jack, zise Gollowitz furios. Consortiul nu va fi mulțumit.

— Consortiul! zise Maurei cu o voce arțăgoasă. Am început să mă cam satur de Consortiu! Știu eu ce-am de făcut!

Gollowitz se apropie de un fotoliu și se așază. Maurer nu văzu expresia de mirare de pe fața lui.

— Dacă fata aia te-a văzut...

— Nu-ți face griji pentru ea! zise Maurer calm. Ne vom ocupa. Fără ea, Forest poate să răstoarne și munții, că tot nu face nimic. Poți aranja chestia asta, dacă ne debarasăm de ea?

— Mda. Dar trebuie să ne debarasăm de ea.

— Se va face. McCann ne va spune unde se ascunde. Ne dă un avans de o jumătate de oră față de poliție.

Gollowitz se gândi un moment.

— Nu ne putem expune nici celui mai mic risc, Jack, zise el brusc. Pregătește iahtul. După moartea acestei fete o să fie mare tâmbălău. Ce părere ai de o mică croazieră? Te vei întoarce după ce totul se va fi aranjat.

Maurer dădu din umeri.

— Îi voi cere lui Louis să se ocupe de asta. Iahtul e gata. Mă voi îmbarca imediat ce va telefona McCann.

— Cine se va ocupa de puștoaică?

— Cheamă-l pe Louis. E treaba lui.

Gollowitz se ridică, traversă încăperea, deschise ușa de lângă bar și îi făcu semn lui Seigel.

Seigel păși de parcă ar fi călcat pe ouă. Nu era nebun. Bănuia că Maurer o omorâse cu mâna lui pe June Arnot și era înspăimântat la gândul consecințelor posibile. Știa că cea mai mică greșală era de ajuns să facă să se prăbușească organizația clădită cu atâta răbdare. Se ridicase prin forța lui proprie în timp de zece ani. Acum avea bani, femei și tot ce dorea la îndemână. Gândul de a pierde toate aceste avantaje îl făcea furios.

— Louis, fata aia trebuie lichidată, ordonă Maurer. McCann îți va spune unde se află. Trebuie acționat repede. Avem un avans de o jumătate de oră față de Conrad.

Seigel se uita la el.

— O să fie o treabă cam dificilă, domnule Maurer, răspunse el. Nu vom avea timp să reperăm locul, și asta va complica lucrurile.

— Descurcă-te cum crezi de cuviință, dar vreau ca treaba să fie făcută. Cine va acționa?

Seigel se gândi un moment.

— Moe și Pete, răspunse el în cele din urmă.

— Pete... și mai cum? Întrebă tăios Maurer.

— Pete Weiner. E un tip la înălțime. N-a făcut niciodată asta, dar va trebui să înceapă odată.

— E un tip cu o aluniță pe față? Întrebă Maurer încruntându-se.

— Exact. Vorbește bine. Tatăl lui era preot. E nevoie de un tip care să poată intra la ea fără să asmuță tot cartierul. Pete o să fie perfect. Dacă cedează, Moe continuă. Dar nu va ceda. Îi place munca asta.

— Nu-mi place să mă folosesc de un tip care are o aluniță „zise Maurer, e prea ușor de reperat.

— N-am pe nimeni altul care să poată intra la ea. Dacă așa avea ceva mai mult timp, așa lua pe altcineva. După ce termină treaba, părăsește imediat orașul. Nevăzut, necunoscut!

— Sper, zise Maurer cu un ton scortșos.

Cineva bătu timid la ușă și își făcu apariția Dutch Feiner, cel care se ocupa de club când Seigel avea altceva de făcut.

— Ce-i? întrebă Maurer agasat.

— A intrat adineauri o tipă, domnule Maurer. Cred că e nevasta lui Conrad. Poate că mă înșel. A mai venit și serile trecute. Acum sunt aproape sigur că e chiar ea.

— Nevasta lui Paul Conrad? zise Seigel uitându-se fix la el.

— Exact, răspunse Feiner, încântat că făcuse senzație.

— Nu e cu Conrad?

— E singură.

— Du-te să vezi, Louis! zise Maurer.

Seigel îl îmbrânci pe Feiner și o luă la fugă pe culoarul care ducea la restaurant. Se întoarse după un minut cu un aer foarte agitat.

— E într-adevăr nevasta lui Conrad. E singură la bar.

Maurer îi spuse lui Feiner că poate să plece. După ce acesta ieși, se uită la Gollowitz.

— Ce să însemne asta? Doar n-o trimite ca să ne spioneze?

— Sigur că nu.

— Du-te și vorbește cu ea, Louis, zise Maurer. Dar cu mânuși. Nu-i spune că știi cine e. Așteaptă să-ți spună ea. Încearcă să afli de ce-a venit.

Seigel dădu afirmativ din cap și ieși.

— Ce știi despre ea? întrebă Maurer.

— Nu mare lucru. E încântătoare. Cred că înainte de a se căsători, cânta. Nu era plătită prea bine. Înțelegi despre ce e vorba. S-au căsătorit cam acum trei ani.

— Ce să caute aici? zise Maurer.

Gollowitz dădu din umeri. Janey Conrad nu-l interesa. Își zicea că peste câteva ore Maurer va fi pe iaht. De trei ani de zile visa să fie la conducerea bandei lui Maurer, iar acum totul nu mai era decât o chestiune de ore. Nu mai era nevoie să implore ca să i se asculte sfaturile. Va lua hotărâri care vor fi imediat executate.

Apoi se mai gândi și la o comoară pe care o râvnea cu disperare din ziua în care o cunoscuse: Dolores, nevasta lui Maurer.

Când se gândea la acea femeie, o roșcată cu ochii verzi, lui Gollowitz i se tăia respirația. Nu-și imagina o altă femeie mai misterioasă și mai atrăgătoare ca Dolores, și totuși Maurer părea că abia își dădea seama de existența ei. Cum putuse să fie amantul acelei Arnot când Dolores era a lui?

— La ce te gândești, Abe? întrebă Maurer tăios uitându-se la Gollowitz.

Gollowitz își dădu seama că era gata să gândească cu voce tare. Dădu din umeri.

— La o mulțime de lucruri, răspunse el. Nu e deloc simplu. Tu pleci și-mi lași mie în cărcă totul. Am la ce să mă gândesc.

Maurer dădu din cap.

— Nu voi lipsi mult timp. Ține bine frâiele până la întoarcerea mea. N-ai de ce să-ți faci griji.

Gollowitz credea că Maurer trebuia să-și facă griji, dar nu zise nimic.

Janey Conrad se uita cu un aer preocupat în jurul ei. Spusese portarului că aștepta pe cineva. La Paradise Club

nu prea erau primite femeile singure. Clubul avea trupa lui de animatoare și concurența din exterior nu era văzută cu ochi buni. Ultima dată când Janey venise la club, fusese imediat reperată de un bărbat gras care își petrecuse seara făcând-o să bea și povestindu-i istorioare insipide. Fusese îngrozitor de plictisitor, dar acum voia cu mare nerăbdare să-l vadă apărând din nou.

De altfel, în seara aceea la club nu erau decât bărbați însoțiți, iar Janey începea să se simtă stingherită. Nu putea să stea mult timp singură la masă. Barmanul o privea cu insistență și două animatoare îi pândeau mișcările cu ostilitate.

Își termină cu nervozitate băutura din pahar. Ar fi fost culmea să fie obligată să plece! După ce toată seara se aranjase ca să arate bine și prăpădindu-și banii pe taxi! Nu îndrăznea să se ducă în altă parte. Aici cel puțin nu risca să dea peste amicii lui Paul.

Chiar în momentul în care voia să plece, un bărbat înalt și îmbrăcat într-un smoking impecabil se apropie de ea. Avea o față frumoasă și o cicatrice albă de la ochiul stâng până la nas. Se simți puternic tulburată.

Bărbatul se opri la masa ei și o privi zâmbitor. Zâmbi și ea.

— Să nu-mi spuneți că v-a tras clapa, zise Seigel aplecându-se spre ea.

Ea simți că își cufunda privirea în decolteul ei și se trase înapoi, speriată, dar flatată.

— V-am tot privit, continuă el. Stați aici de o bucată de vreme.

— Ăăă... da, mărturisi ea uitându-se la ceasul de la mână. A întârziat dar va veni. Totdeauna întârzie.

— O femeie n-ar trebuie niciodată să aștepte un bărbat, spuse Seigel. Pot să-i iau locul?

Ea se prefăcu că ezită.

— Nu... nu știu. Nu ne cunoaștem...

El luă un scaun și se așază.

— Nimic mai ușor. Sunt Louis Seigel.

— Eu, Janey... Conrad.

Paul îi spusese că va fi recunoscut cu ușurință și în ultima clipă își zise că era inutil să-și dea un nume fals.

— Ai văzut? zise Seigel. Ne cunoaștem. E simplu. Ce-ar fi să bem ceva?

Chemă barmanul pocnind din degete și remarcă că acesta dădu fuga să ia comanda de la Seigel.

— Mi-ar plăcea să fiu și eu bărbat, zise ea după plecarea barmanului. Te poți face ascultat. Martini pe care mi l-a dat adineauri era imposibil de băut.

— Sunt încântat că nu ești bărbat, replică Seigel, aruncându-i una din privirile lui irezistibile.

Totdeauna se întrebase cum dăduse Conrad peste o femeie atât de fermecătoare.

— Parcă te-am mai văzut aici acum câteva zile?

Janey recunosc.

— Trec uneori. Îmi place mult acest local de noapte. Îl cunoști bine?

— Destul de bine, zise Seigel râzând. E cel mai bun din oraș.

Luă paharul.

— Beau pentru o lungă și frumoasă prietenie, spuse el golind paharul. Fă ca mine și vom cere repetir!

Janey era foarte dispusă să-i asculte recomandarea și, fără să mai aștepte comanda, barmanul le servi alte două martini.

Sub efectul privirilor admirative ale lui Seigel, al băuturii și al orchestrei, Janey se simțea transportată în epoca veselă când încă mai era celibatară.

— Îți zboară gândul la amintiri, zise Seigel care se cam pricepea să citească gândurile femeilor.

Janey roși.

— Nu-i adevărat!

Goli paharul și îl puse pe masă ca și cum ar fi lansat o provocare. Seigel zâmbi.

— Te întrebi care va fi viitoarea mea inițiativă. Poate că-ți voi propune să vii la mine ca să admiri o acvaforte pe care tocmai am cumpărat-o.

Janey se uită la el, stingherită o clipă, apoi izbucni în râs.

— Departe de mine un astfel de gând!

El se aplecă în față. Toată ființa lui emana un fel de magnetism care tăia răsuflarea tinerei femei.

— Te interesează lucrările în acvaforte?

Ea scutură din cap.

— Deloc. Pe tine?

— Nici pe mine. N-am nevoie de o acvaforte. Vorbește-mi de o cină bună, cu puțin dans, lumini discrete, muzică domoală. Astea fac cât toate lucrările în acvaforte de pe pământ. Vrei să luăm cina?

Janey se uită la el și ezită. Știa că dacă refuză invitația, o va lăsa baltă și că va trebui să se reîntoarcă în apartamentul gol și plictisitor.

— Vorbești în ghicitori, zise ea. Dar mi-e foame. Hai să mâncăm.

— Perfect. În timp ce-ți vei pudra năsul, eu voi da un telefon. Ne întâlnim peste cinci minute.

— Îmi trebuie mai mult decât atât ca să-mi pudrez nasul, replică Janey, căreia nu-i plăcea să primească ordine.

— Peste cinci minute, zise Seigel zâmbind.

Și se îndreptă spre un șir de cabine telefonice. Formă un număr și aprinse o țigară.

Deodată la capătul firului se auzi vocea lui Moe Gleb.

— Ce vrei?

— Am o treabă pentru tine, zise Seigel tăios. Treaba trebuie s-o faci tu și Pete. Ai înțeles? Pete se va ocupa de partea serioasă iar tu vei conduce. Caută-l pe Pete și așteptați vești de la mine. Îți voi da adresa imediat ce o voi primi.

— Hei! Nu facem o mică recunoaștere înainte?

— N-avem timp. Polițiștii intră în horă după o jumătate de oră. E ceva important; ai grijă, Moe. Contez pe tine. Ai

înțeleș?

— Mda.

— Încearcă să-mi faci o treabă de artist: fără zgomot și rapid. Te voi suna dintr-un moment în altul.

Seigel închise. Străbătu rapid culoarul și deschise ușa biroului său.

Maurer și Gollowitz nu se mișcaseră. Lor li se alăturase Dolores, soția lui Maurer. Seigel se uită la ea și își simți sângele accelerându-și trecerea prin vene; așa se întâmpla de fiecare dată când o vedea.

Dolores era femeia visurilor sale. Nicio femeie nu provocase vreodată asupra lui un astfel de efect. Știa că era inaccesibilă, dar nu se putea împiedica să nu se gândească la ea, să viseze la ea. Îl ținea treaz în pat nopți întregi.

Se căsătorise cu Maurer pentru banii și puterea lui. Seigel știa asta. Dar exista și reversul medaliei. Maurer era blazat. Era destul să ridice degetul mic ca femeile să-i cadă în brațe. Cum domina de sus producția cinematografică, localurile de noapte de pe coasta californiană și marile teatre, avea la dispoziție vedete și starlete. Chiar și June Arnot, cu averea ei fabuloasă, se aruncase de gâtul lui. De aceea Dolores era pentru el o femeie ca celelalte.

Seigel se uită cu atenție la Dolores care se afla la bar, îmbrăcată cu o rochie de seară de un verde șocant. Avea cea mai frumoasă piele pe care o văzuse vreodată. Părul abundent de un roșu închis scotea în evidență ochii verzi migdalați. Silueta ei lungă, suplă și senzuală făcea să i se usuce gâtul.

Dolores se roti pe taburet și îi adresă zâmbetul disprețuitor al unei femei care se știe dorită și nu acordă nicio importanță acestui lucru.

— Salut, Louis! zise ea. Cum mai stai cu dragostea? Te-am văzut cu blonda. Ți place?

Seigel se schimbă la față. Aruncă o privire spre Maurer, apoi spre Gollowitz. Știa că Gollowitz era îndrăgostit la

nebunie de Dolores și că el avea o șansă. Dacă Maurer pătea ceva, Gollowitz ar fi luat conducerea organizației și și-ar fi adjudecat-o și pe Dolores. Știa că Dolores îl detesta pe Gollowitz la fel de mult ca pe Maurer. Dar atât timp cât acești doi bărbați aveau să dețină banii și puterea, ea pe ei îi alegea.

— Nu te amesteca în treaba asta, zise Maurer aruncându-i lui Dolores o privire severă. Dacă nu poți să fii liniștită, pleacă.

— Dar știi foarte bine să stau liniștită, Jack, răspunse ea zâmbind.

Maurer se uită la Seigel.

— Ce caută aici?

Seigel dădu din umeri.

— Nu știu. Va cina cu mine. Mi-a spus cine e și s-a amestec puțin. După felul în care se poartă, ori e o femeie ușoară, ori mă crede un dobitoc.

— Tu, Louis? zise Dolores cu un aer ironic. Nu! Sunt sigură că abia așteaptă să-ți simtă brațele virile în jurul taliei și răsuflarea pasionată lângă gura ei. Ca toate femeile de altfel.

Seigel se făcu stacojiu la față. Deschise gura ca să spună ceva, dar se reținu la timp.

— Cară-te de-aici, Dolly, ordonă Maurer fără măcar să se uite la ea. Te-am văzut destul pe ziua de azi. Întoarce-te acasă.

Dolores se lăsă să alunece de pe taburet, luă etola de hermină aruncată neglijent pe speteaza unui fotoliu și traversă încăperea târând etola după ea.

— Bună seara, Abe, zise ea când ajunse lângă ușă.

— Bună seara, răspunse Gollowitz înclinându-se ușor.

— Bună seara, Louis, zise ea.

— Cară-te! strigă Maurer. Am treabă.

— Bună seara, scumpule.

Ieși și închise ușa în urma ei.

Maurer făcu un gest agasat.

— Ah, femeile! Dacă putoarea asta...

— N-ar trebui s-o facem să aștepte pe doamna Conrad, zise tăios Gollowitz.

— Adevărat, spuse Maurer.

Se uită la Seigel și adăugă:

— Pune-te bine cu ea, Louis. Poate să fie utilă. Dar, ai grijă la confidențe. Poate că a plecat la vânătoare de informații.

— Voi fi atent, zise Seigel.

— Întoarce-te la ea și fii abil.

Seigel dădu din cap, ieși pe culoar și închise ușa. Janey îl aștepta la bar.

— Dumnezeu mare! exclamă ea văzându-l. Ai zis cinci minute. A trecut un sfert de oră.

El îi zâmbi.

— Era ocupat.

Se uită atent la ea. Nu arăta rău deloc, dar nu ajungea nici până la glezna acelei diavolițe de Dolores. În fine, trebuia să se mulțumească cu ce avea. O va duce într-un colț întunecat unde își va imagina că e cu Dolores. Janey nu avea să uite niciodată noaptea pe care avea s-o petreacă cu el.

— Haide, zise el, luând-o de la bar. Haide să cinăm.

4

Moe Gleb făcu să alunece oul în farfurie, adăugă două felii groase de jambon, puse tigaia fierbinte pe chiuvetă și aduse farfuriile pe masă.

Era un tânăr scurt și îndesat, solid, cu un păr de un blond-roșcat. Fața lui mică era de un alb asemănător cu grăsimea de oaie. Ochii mici și înfundați în orbite și gura subțire îi dădeau o expresie de harță continuă. Era un tip gata la orice ca să facă rost de bani.

Se așeză, își turnă o ceașcă de cafea și începu să mănânce. Sprijinit de fereastră, Pete Weiner se uita la el.

— La naiba! mormăi Moe ridicând ochii. Ce-ai de te chiorăști așa la mine? N-ai mai văzut pe nimeni halind?

— Îți admiram apetitul, răspunse calm Pete. Ai lichidat douăsprezece ouă și o mulțime de jambon de la nouă seara.

— Și? Trebuie să te distrezi cu ceva când aștepti. Tu de ce nu halești?

Pete dădu din umeri.

— Pentru că nu mi-e foame. Cât crezi c-o să mai așteptăm așa?

— Până când idiotul ăla de Louis o să ne spună să plecăm, răspunse el.

Băgă în gură o furculiță plină, mestecă un moment și bău din cafea.

— E ceva care mă depășește. Ce l-a apucat să te cheme pe tine pentru lichidarea pipiței ăleia? Ce idee! Ce mi se reproșează? Am trimis deja pe lumea ailaltă o duzină. Tu n-ai „răcit” pe nimeni, amice, nu-i așa?

Pete scutură din cap.

— Toate au un început.

Se aplecă, luă fotografia lui Frances Coleman și se uită la ea.

— Aș fi preferat să n-o fac eu.

— Pe toți dracii! exclamă Moe rânjind. Asta e cât se poate de adevărat. Tare i-aș băga o conversație înainte să-i iau gâtul!

Pete se uita la fotografie. Fața acelei fete avea asupra lui un efect ciudat. Nu era foarte drăguță. Era simpatică, atâta tot. Dar în privirea ei era ceva care îl impresiona profund pe Pete: expresia veselă și intensă a cuiva pentru care viața era o aventură pasionantă.

Moe se uita la el. Admira costumele cenușiu impecabil, pantofii de piele bej, cămașa albă și cravata drăguță cu dungi albastre și roșii. Moe își zise, cu o fărâmă de invidie, că tipul părea că vine direct dintr-un colegiu foarte șic.

Nu era mai în vârstă decât Moe: 22 sau 23 de ani. Fără acea aluniță ar fi fost destul de frumos ca să facă o carieră cinematografică.

— Auzi, Moe... Siegel ți-a spus de ce trebuie să facem chestia asta? Întrebă deodată Pete.

— Nu l-am întrebat.

Își umplu din nou ceașca și adăugă:

— Sarcinile sunt sarcini. Nu pui întrebări. Știi ce-ai de făcut, nu?

— Da, știu, răspunse Pete.

Văzându-l cum stătea în picioare la fereastră, cu privirea în gol, Moe simți că îl supără ceva. Nu știa foarte bine ce-are în cap tipul ăsta.

Sună telefonul.

— Răspund eu, zise Moe.

Și se repezi pe culoar unde se afla telefonul.

Pete se uita mai departe la fotografie. Își imagina privirea ei când o va întâlni. Acea expresie plină de viață și pasionantă va lua locul unei priviri ușor dezgustate cu care

îl întâmpinau toate femeile când se aflau în fața lui.

Îi întorceau brusc spatele ca și cum s-ar fi aflat în fața unui monstru. Inventau o scuză, oricare, ca să nu rămână singure cu el. Și ea va vrea să fugă, și în acel moment o va ucide.

Moe intră brusc în cameră.

— Repede! Plecăm! Avem doar o jumătate de oră ca să ne ducem acolo, să ne facem treaba și s-o ștergem. Iar ascunzătoarea asta afurisită e tocmai la celălalt capăt al orașului.

Pete luă un teanc de reviste ilustrate, se asigură că dălțița de gheață se afla în tocul de piele, sub haină, și se luă după Moe care cobora scara jengoasă. Vechiul Packard îi aștepta lângă trotuar.

Mașina arăta rău de tot dar motorul era ca nou, datorită îngrijirilor de expert ale lui Moe.

— Uite ce vom face, zise Moe. Rămân în mașină cu motorul pornit. Tu suni la ușă. Dacă vine să deschidă, îi servești vrăjeala cu revistele și încerci să te invite să intri în ogeac. Dacă răspunde altcineva, îl întrebi de domnișoara Coleman. Ai înțeles? Faci în așa fel încât să rămâi singur cu ea. Apoi treci la treabă. Lovește tare ca să nu țipe! Și șterge-o. Folosește pistolul dacă ai nevoie. Te întorci la mașină. Gonim pe 14th Street și ascundem mașina. Dutch ne ia din mers și ne duce la club. Luăm o ambarcațiune până la Reid Key și de acolo un avion până în Cuba.

— OK, zise Pete ușor agasat. Știu toate astea pe de rost.

— Mda. Manda la fel. Dar nu e deloc rău să mai repeți lecția. Cel mai nasol va fi dusul la club. Dacă ajungem acolo, restul e un fleac. Cuba! Maică-maică! Ai mai fost acolo? Eu am văzut doar niște fotografii. E un loc supărat rău de tot, vericule! Și gagicile! O să fim ca niște pași cu negroidele alea pe lângă noi!

Pete tăcea. Abia dacă asculta. Își zicea că ajunsese la apogeul existenței sale. De ani de zile se gândea la acest moment, momentul în care va suprima o viață. Va aplica

cuiva ceva mai rău decât îndurase el.

— Aici e, zise Moe după cinci minute. Lennox Avenue. Stă cu o prietenă, Bunty Boyd. Nu știu cum e mai bine să procedezi, dar lichideaz-o și pe ea dacă nu poți să faci altfel.

Reduse viteza și conduse pe lângă un șir de case cu patru etaje.

— Asta e coșmelia, pe partea cealaltă. Voi veni cu mașina spre tine când o să apari.

Pete luă teancul de reviste, deschise portiera și coborî. Avea o senzație ușoară de greață și mâinile îi erau reci.

— E-n regulă? întrebă Moe.

— OK, OK, răspunse Pete.

Se uită la ceas. Era 2:32. Avea douăzeci și unu de minute ca să facă treaba și să-și ia zborul.

În momentul în care străbătea cărarea care traversa peluza, văzu mișcându-se perdeaua unei ferestre de la parter. Urcă treptele care duceau la ușa de la intrare. Lângă ușă erau patru plăci și patru sonerii. În timp ce citea numele de pe plăci și descoperea că Bunty Boyd locuia la etajul doi, simți că era spionat. Se reîntoarse la timp ca să vadă perdeaua de la parter trăgându-se la loc.

Ajuns la etajul doi, auzi o muzică de jazz difuzată la radio. Traversă palierul și în același moment se deschise ușa apartamentului.

Simți un nod în gât pomenindu-se în fața unei fete blonde, îmbrăcată cu o rochie de plajă albă. Mergea zâmbitoare, dar când îl văzu, se opri brusc și zâmbetul îi dispăru.

Pete se strădui să zâmbească și întrebă:

— Domnișoara Coleman e aici, vă rog?

— Ai... ai venit la Frankie? întrebă tânăra. Atunci înseamnă că ești Burt Stevens. Vine imediat. Așteaptă puțin.

Ea se întoarse și intră în apartament, mai înainte ca el să fi avut timp să răspundă.

Pete aşteptă, cu mâna sub haină, cu degetele crispate pe mânerul dălţiţei de spart gheaţa. Dacă ieşea pe palier, ar fi putut să lovească imediat. Ar fi fost mai uşor şi mai sigur, decât în interior, unde poate că nu vor fi lăsaţi singuri.

Prin uşa întredeschisă, o auzea pe Bunty murmurând pe un ton dramatic:

— Dar e îngrozitor! Nu poţi să mergi cu el, Frankie! Nu e posibil!

Pete aştepta. Inima îi bătea cu putere. Apoi uşa se deschise şi fata apăru în pragul luminat de soare.

Părea că ieşise direct din fotografie. Rochia corectă din pânză albastră nu reuşea să-i ascundă corpul extraordinar de frumos proporţionat. Părul negru şi mătăsos îi cădea pe umeri. Avea un zâmbet strălucitor şi avea exact acea privire care îl tulburase pe Pete când îi văzuse prima dată fotografia.

Prospeţimea şi frumuseţea ei îl paralizară şi aşteptă ca zâmbetul să dispară, strângând între degete dălţiţa.

Dar zâmbetul persista; faţa îi rămânea luminată ca şi cum ar fi fost într-adevăr fericită că-l vede. Iar el stătea ţinut locului, aşteptând o schimbare de expresie pe faţa ei, fără să îndrăznească să spere că nu se va produce.

— Cu siguranţă că eşti Burt, i se adresă ea.

Se apropie de el, îi întinse mâna şi zise:

— Terry mi-a spus că vei veni în locul lui. Eşti un adevărat înger că ai venit în fugă în ultima clipă. Fără tine aş fi fost singură.

Pete scoase mâna din buzunar şi lăasă dălţiţa la locul ei. Simţi degetele mici strecurându-se în mâna lui. Pete pândeă în permanenţă faţa fetei. Şi deodată avu revelaţia bruscă că schimbarea aşteptată nu va avea loc.

Prietena ei Bunty apăru pe palier, urmată imediat de un tip înalt şi bine făcut, cu un zâmbet numai bun pentru reclama unei paste de dinţi. Purta o cămaşă cu desene roşii peste o pereche de pantaloni de culoare arămie şi ţinea în mână o geantă mare cu dungi roşii şi albe.

Fără să dea drumul mâinii lui Pete, Frances se întoarce și îi zâmbi lui Bunty.

— Burt, îți prezint pe Buster Walker, zise ea. Pe Bunty o cunoști deja.

Pete se uită la tânărul înalt care îi întindea mâna zâmbitor. În privirea lui nu era nici dezgust și nici surpriză.

— Încântat de cunoștință. Îmi pare rău că n-am putut să te anunț mai din timp. Nu știu ce-aș fi făcut cu amândouă. Am și așa destul de mult de furcă cu Bunty.

Pete murmură ceva în timp ce dădea mâna cu el.

— Nu vrei să lași revistele? Le iei la întoarcere, propuse Frances întinzând mâna.

Pete i le dădu. O privi intrând în apartament, punând revistele pe măsuta din antreu și încuind ușa.

— Să mergem, zise ea luându-l de braț.

Se lăsă condus până la capătul de jos al scării. Nu știa ce să facă. Avea gânduri confuze. Nu putea să atace acum, cu sânge-rece, acea fată care nu-i întorsese spatele și care acum îl ținea de braț. Dacă ar fi avut de-a face cu cealaltă, treaba ar fi fost deja terminată!

În timp ce trecea prin vestibul, Buster întrebă:

— Presupun că Terry ți-a spus unde mergem, Burt?

— Nu... Nu mi-a spus nimic...

— Ăsta e Terry! exclamă Buster. Ce idiot! Ei, bine vom petrece ziua la plajă și ne vom plimba prin parcul de distracții.

— Buster își închipuie că o să mă facă să urc în roata aia mare, zise Bunty. Dar greșește profund! N-am să pun piciorul în chestia asta.

Buster râse.

— Mașina mea e puțin mai departe, zise el mergând în urma lui Pete. Am lăsat-o la garaj ca să-i umfle o roată.

Pete văzu cu coada ochiului perdeaua ferestrei de la parter mișcându-se din nou.

— Uite-l pe pândarul nostru de serviciu, zise Bunty cu un aer de dispreț. Asta face toată ziua, ne spionează de după

perdea.

— Poate că e foarte singur, zise Frances. Nu iese niciodată.

— Tu ai scuză pentru toți. E pur și simplu un bătrân bețiv și oribil care își petrece viața spionând oamenii, zise Bunty.

Pete simți că se aprinde. Deci asta era! Îi era milă. Pentru asta nici nu clipise când dăduse cu ochii de el. Se stăpânise ca să nu-l mâhnească. Mâna îi alunecă sub haină și apucă mânerul dălțiței de gheață.

Packardul se afla la numai cincisprezece metri de acolo. Dacă lovea imediat, ar fi avut timp să ajungă la mașină mai înainte ca ceilalți să-și revină din surpriză.

Văzu Packardul înaintând câțiva metri și oprindu-se. Poate că Moe va intra în horă. Dacă va trage din mașină? Grăbi pasul ca s-o prindă din urmă pe Frances și să-i servească drept scut.

Buster începu să vorbească de lucrurile nemaipomenite făcute în campionatul de baseball de Brooklyn Dodgers și se porni pe laude entuziaste. La garaj îi aștepta o mică mașină-sport. În față erau două locuri și unul mic în spate.

— Vom sta puțin cam înghesuiți, zise Buster, dar o să meargă. Bunty, urcă în spate. Burt, te așezi lângă mine, iar Frankie va sta pe genunchii tăi.

— Dacă lui Burt nu i-e frică c-o să-l strivesc... zise ea râzând.

Pete îi evită privirea.

— Nu, o să fie foarte bine, zise el.

Și se urcă în față.

Frances i se așază pe genunchi și își puse brațul pe după umerii lui. Acel corp tânăr și suplu și acel parfum ușor îi făcu inima să bată cu putere. Nu îndrăznea să se miște. Nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător; poate doar în vis.

Buster porni motorul și scoase mașina din garaj. Zgomotul motorului făcea conversația imposibilă.

Frances era obligată să se agate de Pete ca să nu fie aruncată afară din mașină de hurducători. Râdea în hohote. Îi strigă o dată lui Buster să conducă mai încet, dar el nu o auzi.

Mașina făcu o deviere bruscă și toți fură aruncați unul peste altul. Fusta lui Frances se ridică, până deasupra ciorapilor, descoperind pielea albă și netedă a pulpelor. Pete lăsă imediat în jos fusta.

— Oh, mulțumesc! șopti ea cu gura lângă urechea lui.

Cu mult înainte de a vedea marea, auziră zgomotul monstruos al parcului de distracții, țipetele și râsetele tuturor celor care veniseră ca și ei la plajă.

— Mă întreb de unde ies toți ăștia, strigă Frances. Poți să vii oricând, totdeauna e lume multă.

Privirea lui Pete căzu atunci pe mica oglindă retrovizoare rotundă. Zări caroseria obosită a Packard-ului și moaca lui Moe, așezat la volan. Cu o uimire amestecată cu furie, descoperi că, de zece minute, uitase total de Moe și de ordinele lui Seigel.

Buster intră într-o parcare și găsi un loc.

Coborâră toți patru și fură imediat înghițiți de mulțimea care se grăbea să ajungă pe plajă.

Frances îl ținea de braț pe Pete și Buster mergea în fața lor însoțit de Bunty.

Din când în când, Pete se uita peste umăr, dar nu-l vedea pe Moe; spera cu înfrigurare că îl pierduse în mulțime.

Ajunseră în cele din urmă la barierele de la capătul plajei. Lângă ei se înălța carcasa unui *scenic-railway*. Mașinuțele coborau pantele cu un zgomot de fiare și în urletele celor de la bord. Roata mare își profila pe cer silueta colosală, ridicând lent spre nori micile vagoane care se legănau în mod periculos.

Câteva clipe rămaseră tăcuți cu fața la plajă, contemplând acei trei kilometri de nisip care forfoteau de lume.

— Măiculiță! Ai zice că-i aici jumătate din oraș, spuse Buster. Să mergem. Vom începe prin a înota puțin. Apoi mâncăm ceva și mergem să dăm o raită prin parcul de distracții.

— Ai adus un costum de baie? întrebă Frances întorcându-se spre Pete.

El scutură din cap și răspunse:

— Nu înot.

O văzu pe Bunty strâmbându-se ușor și dând din umeri. Se roși la față. O văzu pe Bunty întorcând capul ca să nu fie obligată să-l privească.

Dar Frances se uită la el fără probleme. Expresia ochilor ei nu se schimbase.

— Nu-i nimic, zise ea repede. Vom rămâne pe plajă. Nu prea am chef să mă scald.

— Nu! Te rog, vreau neapărat să te duci să înoți!

— Burt ne va păzi hainele, zise Buster. Nu stăm mult. Haideti, fetelor. Pornim.

Începură să-și croiască drum prin mulțimea tolănită pe nisip și ajunseră la un mic loc liber pe care îl luară imediat în stăpânire.

Buster purta un slip sub haine și se dezbracă imediat. Pete se uita cu invidie la mușchii și la pielea lui bronzată.

Cele două fete se dezbrăcară și ele. Amândouă purtau costumele de baie din două bucăți pe sub haine și Pete simți o durere în inimă când o privi pe Frances. Costumul i se mula pe trup. Nu mai văzuse niciodată o fată atât de bine făcută.

În timp ce-și potrivea casca de baie, Frances se aplecă spre el.

— Ești sigur că nu te superi să rămâi singur? Eu rămân fără probleme.

— Nici vorbă. Vă voi aștepta.

— Haide, Frankie! strigă nerăbdătoare Bunty.

Și apucându-l de mână pe Buster, o luă la fugă spre valuri și plonjă.

Frances îi zâmbi lui Pete. „E incredibil, își zise el că o fată atât de drăguță poate să-mi zâmbească!”

— Mă întorc imediat, zise ea, și se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalți.

Pete stătea jos, cu mâinile în jurul genunchilor, cu capul între umeri și se uita cum se depărtează picioarele lungi și subțiri și spatele drept al fetei. Alerga cu stângăcia adolescentelor.

O văzu plonjând în apă și prinzându-i pe ceilalți din urmă.

— Ce înseamnă jocul ăsta? zise cu ironie o voce lângă el.

Pete încremeni și inima începu să-i bată cu putere. Aruncă o privire înjur.

Moe stătea pe vine. Arăta ciudat cu costumul lui negru și pantofii albi și ascuțiți în mijlocul turiștilor pe jumătate goi.

— Tipul a venit la ușă, zise repede Pete. Pe urmă au venit amândouă fetele. M-au luat drept altcineva. Nu aveam nicio șansă de reușită. Acum aștept să fiu singur cu ea.

— Așa se întâmplă când nu ai timp să vizitezi locul, zise Moe.

Ochii lui mici aveau o strălucire bănuitoare.

— I-am spus idiotului ăla de Louis, continuă el uitându-se la ceas. Polițiștii sunt acum probabil la ea acasă la ora asta. Trebuie să te grăbești, Pete.

— În mulțimea asta? întrebă Pete cu un ton sarcastic.

— Du-o în roata mare, sugeră Moe. Vagonașele alea sunt foarte intime. O lovești imediat ce ajungi sus, pe urmă o bagi sub banchetă. Nu vor vedea nimic înainte de plecarea ta.

Pete simți că îl doare inima.

— OK, zise el.

— Nu te prosti, îi recomandă Moe cu o voce dură. În organizația noastră, când ai făcut o gafă, prima e și ultima. Trebuie s-o lichidezi pe fată, e un ordin, și dacă n-o faci, o voi face eu.

— Am zis „OK”, replică Pete tăios.

— Foarte bine.

Moe se ridică. Pete privi peste umăr și îl văzu depărtându-se. Așteptă să-l piardă din vedere în mulțimea compactă. Dar știa că Moe se pregătea să-l supravegheze îndeaproape.

Pete stătea la soare, cu fața plină de sudoare și inima cât un purice. Își mărturisi sincer pentru prima dată că nu o va uide pe Frances. Avusese ocazia să lovească, dar tânăra fusese salvată de expresia amicală și surâzătoare pe care o citise în ochii ei. Acum trebuia să privească lucrurile în față, și știa ce înseamnă asta. Își sacrifică deliberat propria viață. Nimeni din organizația lor nu încălcase ordinul nepedepsit. Câțiva tipi se mai ridicaseră împotriva disciplinei: trei dintre ei reușiseră să părăsească orașul, dar banda avea brațul lung. Îi lovise de la distanță.

La drept vorbind, Pete nu se gândea la el. Își zicea că Frances era prea tânără, prea drăguță și prea amabilă ca să moară. Moe avea destul curaj să se apropie de Frances, s-o înjunghie în mulțime și s-o șteargă. Trebuie să-l creadă pe Moe că se va ocupa într-adevăr de ea.

Singura soluție era s-o avertizeze pe Frances, apoi să-l scoată din joc pe Moe. Dacă îl omora pe Moe, Frances avea la dispoziție o oră-două ca să părăsească orașul și să se ascundă, mai înainte ca organizația să-și dea seama că scăpase printre degete.

Trebuie să fie foarte atent la mijloacele de a se debarasa de Moe. Moe era deja în gardă și mânuia revolverul mai bine decât Pete. Trebuia să-i adoarmă bănuielile și să-l atace la momentul potrivit.

Dar mai întâi trebuia avertizată Frances, și pentru asta ar fi trebuit să o îndepărteze de ceilalți doi. Totul depindea de moartea lui Moe. Se uită la valurile scânteietoare. Casca albastră a lui Frances se apropia de el dansând pe apă: fata se uita spre mal.

Mașina poliției coti pe Lennox Avenue și reduse viteza în timp ce Conrad se apleca peste portieră ca să citească numărul caselor.

— Pe partea cealaltă, la vreo zece metri, îi zise el lui Bardin care se afla la volan. Mașina se opri în fața imobilului de patru etaje. Cei doi bărbați coborâră și se uitară un moment la casă.

Inima lui Conrad bătea neregulat. Era în culmea enervării. Când McCann îl sunase la birou ca să spună că Frances Coleman locuia la numărul 35 de pe Lennox Avenue, trecuse prin chinurile iadului cât îl așteptase pe Bardin să vină după el.

— În curând o să fii liniștit, zise Bardin zâmbind. Pe ce pui prinsoare că n-a văzut pe nimeni?

— Hai s-o întrebăm, zise Conrad deschizând poarta grădinii.

În timp ce străbătea cărarea care ducea la casă, văzu mișcându-se ceva la fereastra de la parter și zări o umbră ascunsă în spatele perdelei. Umbra se retrase rapid când Conrad întoarse capul.

Conrad se opri ca să citească numele locatarilor, apăsă pe soneria de la etajul doi, deschise ușa, traversă holul și urcă scara urmat de Bardin.

Se opriră în fața ușii de la etajul doi și Conrad bătu. Așteptară un moment și, deoarece nu răspundea nimeni, Conrad mai bătu o dată.

— Am impresia că nu e nimeni, zise el încruntându-se. Doamne, ce vom face?

— Ne întoarcem mai târziu, zis Bardin filosofic. Ar fi fost chiar surprinzător să fie acasă într-o dimineată atât de frumoasă.

Coborâră scara.

— Poate că tipul de la fereastră știe unde s-a dus, sugeră Conrad ajungând în vestibul. După felul în care ne spiona pe noi, cred că știe tot ce se întâmplă.

— De ce te enervezi? Ne întoarcem după-amiază.

Conrad bătea deja la ușa din dreapta. Așteptă un moment, apoi ușa se deschise și se pomeniră în fața unui bătrân înalt care îi privea cu ochii lui mari și albaștri.

— Bună ziua, domnilor, zise el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt Paul Conrad de la biroul procurorului districtual, iar dânsul este inspectorul Bardin, spuse Conrad. Voiam să stăm de vorbă cu locatarii de la etajul doi dar nu e nimeni. Ne puteți spune când se vor întoarce?

Bătrânul scoase din buzunar o batistă enormă din mătase roșie și își frecă bine nasul. În ochii lui apăru o expresie de curiozitate.

— Intrați, domnilor, zise el. Sper să nu vă deranjeze dezordinea. Trăiesc singur, înțelegeți.

— Mulțumesc, zise Conrad.

Și în timp ce-l urma pe bătrânul adus de spate, Conrad schimbă cu Bardin o privire resemnată.

Încăperea părea să nu mai fi fost nici măturată și nici ștearsă de praf de câteva luni. Pe un bufet vechi din lemn lustruit se aliniau sticle de whisky și vreo zece pahare murdare. Bătrânul smulse dopul unei sticle cu degetele sale tremurătoare.

— Stați jos, domnilor, zise el. Să nu credeți că așa am trăit totdeauna. Mi-am pierdut soția în urmă cu câțiva ani și îmi lipsește tare mult.

Reuși să desfacă sticla și se uită la paharele murdare cu o privire goală.

— Ar trebui să mă prezint, continuă el. Sunt colonelul Neumann. Sper că veți servi un păhărel cu mine, domnilor?

— Nu, mulțumim, colonele, zise cu vioiciune Conrad. Suntem destul de grăbiți. Ați văzut-o pe domnișoara Coleman plecând în dimineața asta?

— Ei bine, eu cred că voi bea totuși un păhărel, continuă colonelul turnându-și o porție zdravănă. Puțin whisky nu poate să facă rău. Trebuie să știi totdeauna să fii moderat, domnule Conrad, și atunci nu riști nimic.

Conrad repetă întrebarea.

— Da, da. Au plecat cu toții, răspunse colonelul așezându-se cu mare grijă împreună cu paharul său de whisky. Să nu credeți că urmăresc oamenii, dar i-am văzut ieșind. Au necazuri?

Curiozitatea din ochii lui îl enerva pe Conrad.

— Nu, dar aș vrea tare mult să stau de vorbă cu domnișoara Coleman. O cunoașteți?

— Bruneta?

Colonelul zâmbi și adăugă:

— Am văzut-o. O fată drăguță. Ce-are poliția cu ea, domnule Conrad?

— Știți unde s-au dus?

— Vorbeau de parcul de distracții, răspunse colonelul încruntându-se. Ba cred că unul dintre ei voia să meargă să înoate.

Conrad se strâmbă dezamăgit. Știa că nu era nicio speranță să o găsească pe Frances Coleman în parcul de distracții. Totdeauna era plin de lume. Dădu din umeri resemnat.

— Mulțumesc, colonele. O să revin după-amiază.

— Sunteți sigur că nu e nimic ciudat? Întrebă colonelul uitându-se la Conrad. Tipul care îi urma nu-mi miroase a bine. Avea un aer tare ciudat.

Conrad ciuli urechea.

— Ce tip, colonele?

Colonelul puse jos paharul și își șterse gura cu batista de mătase.

— Să nu credeți că-mi petrec viața la fereastră, dar mă aflu aici din întâmplare când au ieșit și l-am văzut pe acel tip într-o mașină. S-a dus după ei încetisor. Avea un păr blond-roșcat. Tânăr, dar cu aerul unui gangster.

— Cu cine era domnișoara Coleman? Întrebă Conrad.

— Cu niște prieteni. Pe flăcăul ăla care poartă cămașa peste pantaloni, tare mult mi-ar fi plăcut să-l am în regimentul meu, zise el mârâind dezaprobator. L-aș fi

învăţat să se îmbrace cuviincios! Şi apoi, micuţa Boyd e o putorişcă cum nu se poate mai insolentă! E tare ciudat cum există fete care nu acordă nicio importanţă comportamentului băieţilor. Pe vremea mea era altfel, ascultaţi-mă pe mine! N-aş fi crezut că domnişoara Coleman va ieşi cu acel tip cu aluniţă. Dar e o fată amabilă. Poate că i-a fost milă de el.

Conrad şi Bardin schimbă o privire. Amândoi îl cunoşteau pe Pete Weiner din vedere, deşi niciunul dintre ei nu-l avusese în mână. Ştiau că lucrase pentru Maurer.

— Care tip cu aluniţă? se răsti Bardin.

Colonelul clipi.

— Nu ştiu cine e. Nu l-am mai văzut până acum. Are o aluniţă în partea dreaptă a feţei.

— Înalt, slab, cu aerul unui student? întrebă Bardin.

— Da. După părerea mea, ar putea să fie student.

— Şi celălalt, cel din maşină, conducea un Packard? Solid şi cu părul blond şi o faţă palidă?

— Cred că ei erau. În privinţa maşinii, nu ştiu. N-am remarcat. Îi cunoaşteţi?

— Spuneţi că tipul cu aluniţă a plecat cu ceilalţi trei? întrebă Bardin, fără să răspundă la întrebarea colonelului.

— Da. S-au dus să ia o maşină mică de la garajul pe care îl vedeţi de-aici. Blondul s-a ţinut după ei cu maşina.

Conrad era acum într-adevăr îngrijorat. Era vorba aproape sigur de Pete Weiner şi de Moe Gleb.

— Mulţumesc mult, zise el îndreptându-se spre uşă. Scuzaţi-ne că v-am deranjat.

— Dar nu plecaţi aşa repede! exclamă colonelul răsturnând ce mai rămăsese în pahar în graba de a-l conduce pe Conrad. Îmi explicaţi şi mie...

Conrad era deja pe alee iar Bardin în urma lui. Urcară în maşina de poliţie.

— Ei bine, te-ai lămurit? întrebă Conrad cu asprime. Trebuie să ne grăbim, Sam. Mai întâi trecem pe la garaj. Poate ne fac o descriere a maşinii. Eu voi da o fugă la

parcul de distracții în timp ce tu vei organiza ajutoarele. Avem nevoie de patruzeci-cincizeci de băieți cât mai repede posibil.

— Doamne sfinte! exclamă Bardin. Ce-ai să faci cu patruzeci-cincizeci de oameni? Noi doi suntem suficienți.

— Zău!

Conrad era palid la față și ochii lui aruncau fulgere.

— Fata aia e pierdută într-o mulțime de vreo cinci mii de persoane. Are doi dintre oamenii lui Maurer pe urmele ei. De ce crezi că sunt aici? Avem nevoie de câți mai mulți oameni. O voi salva pe fata asta cu orice preț!

— Hei, stai puțin! zise Buster oprindu-se.

Avea în brațe un sortiment ciudat de păpuși, de nuci de cocos și de cutii cu bomboane.

— Trebuie să mă duc să las astea. M-am săturat să le plimb după mine.

— Nu trebuia să le câștigi, zise Bunty râzând. Unde o să le pui?

— Să ne întoarcem la mașină. Pe urmă, o ștergem la roata mare.

— Nu e nevoie să ne ducem toți împreună, zise Bunty. Vin cu tine. Cu voi doi ne întâlnim la roata mare. Încă nu m-am hotărât să urc, dar e posibil să mă uit la voi.

Inima lui Pete începu să bată cu putere. De o oră încerca cu disperare să rămână singur cu Frances, și iată că acum se ivea această ocazie. Se uită peste umăr. Aproape de ei, în fața unui stand, Moe îi pândea cu un aer îmbufnat.

— OK, zise Frances. Ne întâlnim la intrarea roții.

Pete știa că Moe nu va mai aștepta multă vreme. Trebuia să găsească un mijloc de o îndepărta pe Frances de mulțime și de Moe. Se uită în toate părțile și dădu cu ochii de o firmă mare luminoasă:

MARELE LABIRINT AL OGLINZILOR

Vreți să fiți singur?

Veniți să rătăciți în cel mai uimitor labirint din lume.

— Veți avea nevoie de cel puțin douăzeci de minute ca să vă duceți și să vă întoarceți, îi zise el lui Buster. Noi ne ducem să aruncăm o privire la labirint. De ce să nu ne întâlnim, la intrarea lui?

Se întoarse spre Frances și îi zise:

— Vrei să vii cu mine? Totdeauna am dorit să intru în chestia asta. Cred că e hazliu.

— Dumnezeu mare! exclamă Bunty. O să vă rătăciți și o să stați trei ceasuri.

— Nu, zise repede Pete. E foarte simplu până la urmă. E destul să faci mereu la stânga și termini în zece minute. Vii?

Frances acceptă.

Nu ținea neapărat, dar Pete acceptase cu bunăvoință toate sugestiile ei încât era drept să facă și ea o dată pe placul lui.

— Cum vreți. Dacă n-ați ieșit într-o jumătate de oră, să știți că nu vă mai așteptăm, îi avertiză Bunty. Hai să mergem.

În timp ce-și croiau drum prin mulțime, Pete aruncă iar o privire spre Moe. Banditul se uita după Bunty și Buster. Pete se întoarse iute spre Frances.

— Mergem? zise el.

Frances se îndreptă cu el spre intrarea labirintului, cu mâna pe brațul lui.

— Îl cunoști pe omul acela? întrebă ea brusc.

Pete încremeni.

— Care om?

— Cel la care te uiți tot timpul. Cu costum negru. Ne-a urmărit toată dimineața.

— Adevărat? răspunse Pete încercând să aibă o voce normală. Cred... cred că l-am mai văzut undeva.

Ajunseră la casă și Pete făcu un pas înainte ca să ia bilete. Părea singurul stand unde nu era coadă și casiera

păru încântată să le vândă două bilete.

— Luați-o la stânga când intrați, le zise ea dându-le restul. Dacă vă rătăciți, apăsați pe sonerie. Există sonerii în tot labirintul. Va veni cineva să vă scoată.

Pete reveni la Frances care aștepta la intrare. O urmă pe un culoar lung și în ultimul moment aruncă o privire neliniștită peste umăr. Moe nu era acolo.

— Ce facem? întrebă Frances care mergea în fața lui. Aici parcă te sufoci!

— Va fi mai bine când vom ajunge în labirint, o asigură Pete. E în aer liber.

Parcurseră alți câțiva metri și se pomeniră brusc între doi pereți înalți de patru metri, acoperiți în întregime cu oglinzi. Două persoane abia puteau să meargă una lângă alta. Oglinzile erau așezate în așa fel încât, când Frances și Pete intrară pe primul culoar, fură imediat înconjurați de propriile lor imagini repetate în treizeci-patruzeci de exemplare.

Efectul era atât de angoasant încât Frances se opri brusc.

— Cred că n-o să-mi placă prea mult asta. Crezi că vom reuși să ieșim?

— Sigur că da, răspunse Pete apucând-o de braț. E destul să mergem drept înainte și să facem la stânga la prima intersecție.

Voia s-o ducă în mijlocul labirintului, pentru cazul în care ar fi fost urmăriți de Moe. Merseră un moment pe culoare, făcând la stânga la fiecare bifurcație.

Deasupra capetelor, zăreau cerul albastru și zgomotele stridente ale parcului ajungeau până la ei. Fiecare culoar era replica exactă a celui precedent. Erau înconjurați de propria lor imagine. Un culoar care părea interminabil se termina brusc în fundătură și erau nevoiți să se întoarcă ca să găsească bifurcația pe care o rataseră.

După două-trei minute, Frances zise brusc:

— Ce-ar fi să încercăm să ieșim? Nu ți se pare monoton?

Pete se opri. Se uită în urma lui pe culoarul pe care tocmai îl străbătuseră. Văzu douăzeci de fețe cu douăzeci de alunițe care îi provocară o senzație de greață.

Venise momentul să-i spună adevărul și își dădu seama cât era de dificil. Avea foarte puțin timp la dispoziție. Moe putea să apară la cotitura unui culoar dintr-un moment în altul.

— Te-am adus aici ca să-ți spun ceva, începu el. Te previn că asta s-ar putea să te șocheze.

Ea îi aruncă o privire rapidă și o văzu încruntându-se. Puțin.

— Ce-i?

— Nu sunt Burt Stevens. Mă numesc Pete Weiner. Nu avem mult timp la dispoziție. Te implor să mă asculți și mai ales să nu-ți fie frică.

Văzu angoasa de pe fața fetei și îi fu milă de ea. Încercă să-i zâmbească.

— Nu înțeleg, zise ea domol. E o glumă?

— Din nefericire, nu, răspunse el cu convingere. Înainte de a-ți spune mai multe, aș vrea să știi că nu ți-aș face rău pentru nimic în lume. Cu mine ești în siguranță. Așa că te implor să nu-ți fie frică.

Ea se depărtă ușor de el.

— Ce înseamnă asta?

— Am atât de puțin timp la dispoziție, zise el căutând cu disperare cuvintele potrivite. Nici eu nu știu exact despre ce e vorba. Am primit sarcina să-ți fac rău. Omul care ne urmărea a venit cu mine. E periculos. Știu că ți se pare incredibil, dar te va uide dacă va fi singur cu tine. Singurul mijloc de a salva e de a-l uide în timp ce tu vei fugi. De aceea te-am adus aici. Va trebui să faci exact ce-ți voi spune să faci...

Se opri văzând groaza din ochii ei.

Acum credea că are de-a face cu un nebun. Se dădu înapoi uitându-se fix la Pete și ridică mâinile vrând parcă să-l implore să nu se apropie de ea. Pete nu se mișcă din

loc. Știa că era periculos să-i spună adevărul. Bănuise că va fi luat drept nebun.

— Nu-ți fie frică, Frances, te rog, zise el. Te implor să ai încredere. Nu sunt nebun și nu vreau să-ți fac niciun rău. Nu mă crezi? Nu vezi că vreau să te ajut?

— Pleacă, te rog, zise ea.

Era albă la față dar își păstrase sângele-rece.

— Voi găsi drumul și singură. Te implor să pleci.

— Voi pleca, zise el cu o mare dorință de a o liniști. Dar mai întâi va trebui să ascuți ce am să-ți spun. Omul care ne-a urmărit a primit ordin să te omoare. Nu știu de ce, dar o va face dacă nu-l împiedic. Ne-a fost trimisă o fotografie de-a ta ca să te recunoaștem. Am să ți-o arăt. Poate vei înțelege că spun adevărul.

Văzând groaza crescând în ochii ei, băgă repede mâna în haină ca să scoată portofelul. Își dădu seama că dacă îi va arăta fotografia, fata va înțelege primejdia.

Scoase portofelul, dar brățara ceasului agățată în trecere mânerul dălțiței de spart gheață care alunecă din tocul de piele și căzu la picioarele lui.

Frances lăsă ochii în jos și văzu dălțița. Privi lama ucigașă cu ochii măriți de oroare. Apoi ridică ochii și întâlni privirea speriată și vinovată a lui Pete.

Fata nu ezită. Acum era sigură că era un nebun periculos care o atrăsese în acel labirint ca să o ucidă. Știa că nu putea să spere că luptându-se cu el va ieși învingătoare. Întoarse spatele și o luă la fugă.

— Frankie! Te implor!

Strigătul de angoasă a lui Pete îi dădu forțe noi. O rupse la fugă pe culoarul îngust.

În timp ce alerga, ținea tot timpul pe oglinzile peretelui degetele mâinii stângi. Găsi o cotitură și intră în fugă pe culoar. Apoi făcu la dreapta și parcurse încă una din acele alei de coșmar, gâfâind de spaimă.

Nu știa de cât timp alerga, de câte ori cotise pe culoare. Fiecare pas părea că o duce în același loc. Nu mai putea să

alerge. Se sprijini de o oglindă, cu mâinile așezate pe piept, cu ochii închiși, luptând să-și tragă sufletul.

După un moment, deschise ochii și își privi imaginea din oglindă. Constată că avea ochii măriți de frică și că părul era cam răvășit din cauza alergării.

Nu știa unde se află. Poate că era la câțiva metri de Pete sau în mijlocul labirintului.

Se întreabă dacă va striga după ajutor. Dar se temea ca nu cumva Pete să se afle foarte aproape de ea și să nu ajungă la ea mai repede ca cineva să-i audă strigătele. Consideră că cel mai sigur era să continue să caute ieșirea.

O porni din loc, lent, cu urechea la pândă ca să audă cel mai mic zgomot. După câțiva metri, simți o dorință irezistibilă de a se uita în spate.

Se opri și se întoarse.

Ceva mișca la capătul culoarului. Simți că i se oprește inima în piept. Tocmai când voia s-o ia la fugă, băgă de seamă că silueta de la capătul culoarului făcea aceeași mișcare, înțelese, hohotind, că era propria ei imagine reflectată într-o oglindă depărtată.

Merse mai departe.

La capătul culoarului constată, văzându-și imaginea mărimdu-se pe măsură ce înainta, că se afla iar într-o fundătură și iar se simți cuprinsă de panică.

Se întoarse. Atenția îi fu atrasă de o mișcare la capătul culoarului. Se mai păcălise o dată așa că merse mai departe. Deodată simți un fior. Silueta din fața ei făcea gesturi diferite. Se opri și privi drept în fața ei.

Un om mic și solid în costum negru se uita la ea. În mâna dreaptă avea un revolver automat.

Era Moe.

5

Conrad pierdu douăzeci de minute căutând cu înfrigurare mica mașină de trei locuri prin multele parcuri din apropierea plajei. În momentul în care începea să-și dea seama că își pierdea timpul, auzi sirenele poliției. Mașina care îl aducea pe Bardin și ajutoarele intră pe alea care ducea la intrarea principală a parcului de distracții. Conrad alergă în întâmpinarea lor făcându-le semn cu mâna.

Mașina se opri și Bardin coborî.

— Ai găsit mașina?

— Aiurea! Sunt cel puțin zece mii de mașini. Toți oamenii să înceapă să caute. Vin și ceilalți?

— Două mașini vin în urma mea. Comisarul o să facă mare scandal când va afla că am rechiziționat toată rezerva!

— Dacă fata va fi ucisă, McCann va avea el parte de un mare scandal din partea procurorului districtual. Haide, pune oamenii la treabă!

— Stai o clipă, zise Bardin punând mâna pe brațul lui Conrad. Uite cine vine!

Un tânăr înalt cu părul tuns scurt, care purta o cămașă cu desene roșii pe deasupra pantalonilor, venea spre ei, cu brațele pline de păpuși, vase și cutii cu bomboane. O fată blondă îmbrăcată într-o rochie albă mergea alături de el.

— Nu crezi că sunt ăștia doi?

— Probabil că în zonă sunt mii de inși care își poartă cămașa în felul ăsta, bombăni Conrad. Dar îl voi întreba.

Se apropie de Buster Walker.

— Veniți din Lennox Avenue?

— Ăăă... da, răspunse Buster. De unde știți?

Conrad se uită la Bunty.

— Ești domnișoara Boyd?

— Da, răspunse Bunty uluită.

Conrad îi făcu semn lui Bardin să se apropie.

— Ei sunt. Ocupă-te de problemă, Sam.

Bardin își dresе glasul.

— Sunt inspectorul Bardin. Unde e domnișoara Coleman?

— Frankie? Întrebă Buster cu gura căscată. Ce vreți? Ce s-a întâmplat?

— Răspunde mai repede! se răsti Bardin. Unde e?

— Am lăsat-o în parc.

— Singură?

— Nu, e cu Burt.

— Burt... și mai cum?

— Burt Stevens. Ce înseamnă toate astea?

Conrad interveni:

— Stevens are o aluniță?

— Exact. O aluniță pe partea dreaptă a feței.

— Ești sigur că-l cheamă Stevens?

— El ne-a spus. E ceva în neregulă?

— Dar nu sunteți siguri?

— Nu, interveni Bunty. Când l-am văzut, mi s-a părut că are o mutră ciudată. Trebuia să mergem la plajă eu, Frankie, Buster și Terry Lancing. Terry a telefonat ca să ne spună că nu poate să vină, dar că îl va trimite pe amicul lui Burt în locul său. Apoi a venit tipul ăsta. Ne-a spus că e Burt Stevens.

— Unde ați lăsat-o pe domnișoara Coleman?

— Se ducea să facă un tur în labirint, răspunse Buster.

— Care labirint?

— Labirintul oglinzilor. E la capătul aleii, lângă roata mare. Am vrea să ne spuneți despre ce e vorba.

— N-avem timp, zise tăios Conrad. Rămâneți aici. E

posibil să avem nevoie de voi.

Se întoarse spre Bardin:

— Vino!

Și o luă la fugă croindu-și drum prin mulțime.

Bardin dădu mai întâi instrucțiuni.

— Încercuiți labirintul. Nu lăsați pe nimeni să iasă. Știți cu cine aveți de-a face. Atenție la Moe. Cu siguranță că va încerca să forțeze trecerea trăgând în grămadă.

Întoarse spatele și o luă la fugă după Conrad, lăsându-i stupefiați pe Buster și Bunty.

Soarele făcea să lucească nichelul revolverului din mână lui Moe.

Câteva clipe, Frances rămase paralizată de spaimă la vederea lui Moe. Instinctul o avertiză că se află în fața unui ucigaș profesionist care se pregătea să tragă. Nicio retragere posibilă. Aruncă o privire disperată în jurul ei și zări o ieșire la aproximativ zece metri de-acolo. Își adună forțele și făcu un salt înainte. Moe trase.

Detunătura, amplificată de ecou, răsună ca explozia unei bombe. Frances țipă când oglinda se sparse în mii de cioburi care zburară ca niște schije de obuz. Un ciob de oglindă îi despică fusta zgâriindu-i ușor pielea.

Dădu colțul și o luă la fugă așa cum nu mai fugise niciodată. În fața ei se deschidea un culoar de oglinzi, interminabil. Auzea zgomotul înăbușit al pașilor care se apropiau în spatele ei. Vru să cotească din nou pe culoar și se lovi de o oglindă.

Făcu un efort disperat ca să-și regăsească echilibrul și căzu într-un genunchi. Exact în momentul în care încerca să se ridice în picioare, se auzi a doua împușcătură, un glonț șuieră lângă fața ei, sparse o oglindă și ricoșă din alta pe care o sparse.

Pe aleea îngustă începu să plouă cu cioburi de oglindă. Acoperindu-și fața cu brațele, Frances o luă iar la fugă de bine, de rău, cu răsufierea întretăiată de suspine.

Moe se opri brusc în fața grămezii de sticlă spartă. Știa că nu avea timp de pierdut. Urmări cu ochii lui mici și duri silueta în rochie albastră care fugea în fața lui. Îi privi o clipă picioarele lungi și părul mătăsos. Apoi ridică arma și ochi cu grijă între umeri. Degetul începu să apese pe trăgaci. Nu putea s-o rateze. Fata alerga drept înainte, iar în plin soare, rochia ei albastră era o țintă ideală.

Exact în acel moment simți un șoc violent în umăr și o detunătură îi răsună în urechi. Mâna care ținea revolverul avu o ușoară tresărire și revolverul se descărcă.

Se clătină și ridică ochii.

Un bărbat stătea în picioare pe unul din pereți, cu un revolver în mână. Moe îl recunoscu imediat pe anchetatorul principal al procurorului districtual. În umărul drept simțea o durere puternică. Se uită în fața lui pe culoar, dar fata dispăruse. Mârâi furios.

Conrad era la vreo zece metri de locul unde Moe stătea pe vine. Nu mai putea să-l vadă, dar știa că încă mai era acolo. Pereții aveau o grosime de numai cincisprezece centimetri și îi era greu să-și păstreze echilibrul. Nu avea cum să facă un salt de doi metri ca să aterizeze pe alt perete..

O duzină de polițiști urcau deja pe pereți și se pregăteau să înconjoare lent labirintul.

— E acolo! strigă Conrad arătând cu degetul pasajul unde Moe încă mai stătea pe vine.

Moe se ridică și trase asupra lui Conrad. Făcând o mișcare instinctivă ca să evite glonțul, Conrad își pierdu echilibrul și căzu pe un culoar.

Polițiștii traversau culoarele, punând de la un perete la altul scânduri pe care apoi le trăgeau după ei.

Când ajunseră la culoarul unde se ascunsese Moe, acesta dispăruse. O pată de sânge pe una dintre oglinzi indica locul unde fusese rănit.

Un polițist lăsat pe vine deasupra peretelui îl întrebă pe Conrad:

— Sunteți rănit, șefule?

— Nu, n-am nimic, răspunse Conrad. Rămân aici. Încercați să dați de el și anunțați-mă imediat ce reușiți. Dacă vedeți fata, anunțați-mă imediat. Și aveți mare grijă!

Polițistul dădu din cap și își continuă drumul, aplecat în față, pe creasta peretelui.

Pe culoarul vecin, Moe îl privea cum se apropie, cu o lucire sălbatică în ochi. Ridică revolverul și trase un glonț în capul polițistului.

Acesta ridică brațele și se prăbuși pe culoarul paralel cu cel în care se afla Moe. Cu mâna crispată pe brațul rănit, Moe o luă la fugă. Într-o oglindă zări o imagine palidă.

Fata stătea la intersecția cea mai apropiată. O văzu intrând pe culoarul pe care se afla și el. Se uita în altă parte.

Moe apucă revolverul cu mâna stângă. Îl ridică și ținti în mijlocul pieptului. Arma îi tremura între degete. Luptă împotriva unei senzații de slăbiciune crescânde și înjură. Deodată, într-o porta-voce răsună un glas; sunetul se revărsa asupra labirintului, amplificat ca bubuitul unui tunet.

— Domnișoară Coleman! Domnișoară Coleman! Atenție, vă rog! Vă caută poliția. Puteți țipa ca să ne spuneți unde sunteți. Fiți prudentă. Uitați-vă tot timpul la stânga și la dreapta. Asasinul e încă liber!

Frances suspină. Ușurarea se amesteca cu teama. Se uită repede la dreapta, apoi la stânga și inima începu să-i bată cu putere în piept când zări silueta neagră la vreo douăzeci de metri și revolverul îndreptat spre ea. Închise ochii și țipă prelung. Detunătura o asurzi. Simți o arsură la braț și căzu.

Moe o privi căzând cu ochii strălucitori de bucurie. Auzea pași, dar mai trase o dată în față. Glonțul nimeri oglinda de lângă fața ei. Conrad se lungi pe pământ și dădu colțul culoarului târându-se. Moe îl văzu în momentul în care îndrepta revolverul spre el. Cele două împușcături

răsunară în același timp. Glonțul lui Moe trecu prin partea de sus a pălăriei lui Conrad. Polițistul avu mai mult noroc. Moe dădu drumul la armă, se țină cu mâna de coaste o clipă și apoi căzu pe burtă.

Doi inspectori apărură deasupra lui Conrad și săriră în fundul pasajului, alături de el.

— Aveți grijă, zise Conrad înaintând pe culoar.

Dar Moe nu mișcă. Un polițist îl întoarse pe spate.

Un rictus de durere și de spaimă deforma fața ucigașului. Ochii lui contemplau fix cerul albastru. Sângele îi inunda partea din față a pardesiului. Exact în momentul în care Conrad se uita la el, maxilarul lui Moe căzu și din gura larg deschisă ieși ultima suflare.

Goală, cu corpul încă roz în urma unei frecții viguroase, Dolores stătea pe un taburet, în una din luxoasele săli de duș de la Paradise Club. Își ștergea conștiincioasă degetele de la picioare.

Înotase puțin și, după cum avea obiceiul, făcuse un duș ca să se curețe de sarea depusă de apa de mare. Părea gânditoare iar ochii ei migdalați își pierduseră strălucirea și veselia obișnuite.

Cu o oră în urmă, Jack o anunțase direct că pleca în croazieră, spre o destinație necunoscută, și că probabil nu se va întoarce mai devreme de trei săptămâni-o lună. Prin fereastra deschisă spre ocean, încă mai vedea iahtul: un punct minuscul la orizont.

Ghicise că Maurer pleca la sfatul lui Abe, din cauza lui June Arnot.

Cunoștea aventura lui cu June de la început. Urmărise evoluția relațiilor, și pe măsură ce lunile treceau, își văzuse influența asupra lui Maurer diminuându-se progresiv. Știa că coroana ei era în pericol. Moartea lui June nu o liniștise. Dacă nu mai era June, va fi o alta. Știa că Gloria Lyle, mica actriță de cinema cu sâni agresivi, urcase la bordul iahtului cu zece minute înainte de plecarea lui Maurer.

Asasinarea lui June fusese o lovitură teribilă pentru Dolores. Era un avertisment. Simțea că domnia ei va lua sfârșit o dată cu întoarcerea lui Maurer. Nici măcar nu-și va da osteneala să divorțeze: se va debarasa de ea cu brutalitate cum făcuse și cu June. Nu-și făcea iluzii în privința lui Maurer. Ucidea pe cineva la fel de ușor cum ar fi golit un pahar cu whisky.

Nu-i era frică, dar știa că trebuie să acționeze dacă ținea la pielea ei. Acum când Maurer plecase, trebuia să profite de ocazie.

Se îmbracă și se îndreaptă spre bar. Abe Gollowitz, cocoțat pe un taburet, sorbea un martini. Dolores rămase în picioare în cadrul ușii și se uită la el. Abe era singura ei speranță. Simți un mic fior de dezgust. Nu se putea refugia decât lângă acești bătrâni bortoși și lucind de grăsime; numai ei dețineau puterea și banii de care avea atâta nevoie. Ah, dacă Abe ar fi semănat cu seducătorul Seigel! Se întrebese deseori dacă Seigel era un amant plăcut. Fusese tentată de câteva ori să se convingă de asta, dar nu îndrăznise.

Se uita la Gollowitz. Știa de multă vreme că trăia doar cu dorința de a-i lua într-o zi locul lui Maurer. Dar va fi destul de puternic ca s-o protejeze, la momentul respectiv?

— Salut, Abe, zise ea apropiindu-se cu un zâmbet provocator. Jack a plecat?

Abe coborî repede de pe taburet, luminat la față.

— Da, a plecat, răspunse el, dezbrăcând-o cu privirea. Ce frumoasă ești, Dolly. Nu știu cum faci...

Ea dădu din umeri și se așeză pe taburețul vecin.

— Nici eu. Dar Jack nici nu mai remarcă asta, Abe.

El mârâi dezaprobat.

— Jack nu știe ce e frumos.

— Auzi, Abe, Jack are necazuri?

— Nu, nu, deloc. S-a hotărât brusc...

— Abe, te rog! Ești singurul în care pot să am încredere. Are necazuri, nu?

Gollowitz aruncă o privire pe deasupra umărului ei ca să se convingă că nimeni nu-i putea auzi.

— S-ar putea să aibă. Am crezut că e mai bine să plece puțin. În orice caz, asta deocamdată.

— Din cauza lui June?

Gollowitz ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

— Cum va reacționa organizația, Abe? Asta ar putea să fie sfârșitul lui Jack?

— Mai bine să nu vorbim despre asta, Dolly. Dar pentru că m-ai întrebat, sunt forțat să-ți răspund că nu știu. Nu se mai ocupă prea mult de organizație de câteva luni bune. Ba chiar a pomenit că lasă totul baltă.

Dolores nu știa acest amănunt, dar își ascunse surprinderea.

— Știu. Mi-a spus. E o nebunie, nu?

— Da.

Era rândul ei să ezite, dar știa că dacă lasă ocazia să treacă, ar fi fost prea târziu ca să se descurce la întoarcerea lui Maurer.

Zise cu glas scăzut:

— Dacă Jack pățește ceva, tu îi vei lua locul, nu?

Gollowitz știa că se află pe un teren periculos, dar Dolores se expunea unui risc și mai mare.

— Totul va depinde de ce va gândi organizația. Poate că se gândește la altcineva.

— M-aș mira.

Dolores ridică brusc ochii și adăugă cu o privire provocatoare:

— Dacă îi vei lua locul, Abe, te vei gândi și la mine?

Văzu că Abe se străduia să-și păstreze calmul. Partida era câștigată.

— În acest caz, Dolly, nu vei avea de ce te teme.

Ea îi acordă un zâmbet recunoscător.

— Deocamdată sunt foarte amărâtă, Abe.

Gollowitz făcu un efort ca să nu o prindă de mână. Știa că mai mulți ochi erau îndreptați spre ei.

— Da. Și eu.

Se auzi soneria telefonului. Barmanul ridică receptorul, ascultă și zise: „Da, domnule”. Apoi închise.

Se întoarse spre Gollowitz.

— Vă cheamă domnul Seigel, domnule. E în biroul lui. E ceva urgent.

Gollowitz mârâi agasat. Seigel nu putea să-și facă treaba singur! în fine, se va duce. Nu era cazul să fie văzut cu ochi răi de la începutul domniei.

— Nu poate să-și tragă nădragii fără să-i dau o mână de ajutor, zise ei zâmbindu-i lui Dolores. Poate luăm cina împreună peste douăzeci de minute?

— Mai bine nu. Suntem supravegheați.

Coborî de pe taburet și adăugă:

— În altă zi. Aștept cu nerăbdare să nu mai fie bariere între noi, Abe.

Îi adresă un zâmbet de adio, plin de semnificații, și Abe o privi cum traversează barul, bolnav de dorință.

Seigel se plimba nervos prin birou în momentul intrării lui Gollowitz. Era palid la față și putea a whisky.

— Au fata! șopti el.

— Ce? Cine are fata?

— Poliția! Ticăloșii ăia doi au ratat toată acțiunea.

Gollowitz simți un fior pe șira spinării. Frumoasă treabă!

Abia luase conducerea și totul se prăbușea. Ce va zice organizația? Poate că era pe cale să-și piardă șansele de a-i succeda lui Maurer. Fu cuprins de un fior rece.

— Totuși Jack ți-a spus să pui să fie lichidată! răcni el cu o voce stridentă. Încă mai trăiește?

Seigel se dădu înapoi. Nu-l mai văzuse niciodată pe Gollowitz în starea asta.

— O duseseră în labirintul parcului de distracții. Probabil că cineva a anunțat poliția. Care a sosit mai înainte ca băieții s-o găsească pe curva aia. Moe a fost împușcat.

— Poliția a pus mâna pe ea? După tot ce ți-a spus

Maurer?

Gollowitz răcnea cu fața crispată de furie și spaimă, cu pumnii strânși.

— N-ai auzit ce-a spus McCann? Doamne! Ce-ai în cap?

— L-am prevenit pe domnul Maurer, zise Seigel cu un ton arțăgos, că nu avem timp să reperăm locul. Nu avea cum să fie altfel. În jurul lor era atât de multă lume încât băieții nu s-au putut apropia de ea.

— Gura! strigă Gollowitz. Ce-i cu scuzele astea de laș? Maurer a dat un ordin și tu nu l-ai executat!

— Gleb și Weiner nu l-au executat, îl corectă Seigel, cu fața albă ca creta.

— Și tu răspunzi pentru asta! Ce-ai de gând să faci? Ce stai aici și cauți scuze? Găsește-o! Descurcă-te cum crezi de cuviință, dar te sfătuiesc să te grăbești!

— E în mâna procurorului districtual, zise Seigel. E singurul loc unde nu ne putem duce după ea.

Gollowitz făcea eforturi ca să-și stăpânească furia și spaima. Își dădea seama că Maurer nu ar fi intrat niciodată într-o astfel de stare. Ar fi avut un plan gata făcut ca să repare gafa. Se duse să se așeze în fotoliu.

— Dacă fata l-a văzut pe Jack la June Arnot, suntem terminați, zise el, ca și cum ar fi vorbit pentru el însuși. Totul se prăbușește. Organizația dispăre. Nu putem da cu banul ca să știm dacă a văzut sau nu ceva.

— Bineînțeles că nu, zise Seigel. Trebuie împiedicată să vorbească. Poate că domnul McCann ar putea să-și ia sarcina asta.

Gollowitz se strâmbă.

— McCann? Nu. Trebuie să ne ocupăm noi de ea. Unde se află exact?

— Au dus-o la biroul procurorului districtual. E undeva în acea clădire.

Gollowitz se gândi un moment. Apoi ridică capul.

— Spui că Gleb a fost împușcat? Și Weiner?

— Nu știu. A dispărut.

Gollowitz simți că se schimbă la față.

— Nu știi? repetă el sărind din fotoliu.

Seigel se uita fix la el.

— Se va întoarce. Dar ce-o să pătească de la mine ticălosul ăsta când îmi va pica în mână...

— Idiotule! Fata îi va da semnalmente. Și un orb ar da de el cu alunița aia pe mutră! Dacă vorbește, suntem terminați definitiv. Nu-nțelege? E destul să depună mărturie și fata ne trimite pe toți la închisoare. Și ca să-și salveze pielea, Weiner va declara și el tot ce i se va cere. Dacă vorbește, te-ai ales cu o tentativă de asasinat! Și poți să fii sigur că n-o să se jeneze! Trebuie să pui pe cineva să-i închidă gura! Eu mă ocup de fată! Pune-ți toți oamenii pe urmele lui! Caută-l chiar tu!

Seigel înțelese că Gollowitz avea dreptate.

— Voi pune mâna pe el! zise Seigel.

Trase un sertar al biroului, scoase un Colt 45 automat și îl băgă în buzunar.

Conrad nu-l văzuse niciodată pe procurorul districtual atât de enervat. Îi povestise despre moartea lui Moe și descoperirea lui Frances Coleman.

— Unde-i acum? întrebă Forest.

— La etajul zece. Sunt cu ea domnișoara Fielding și o infirmieră. Jackson și Morris păzesc ușa. Trei polițiști au sarcina să supravegheze ascensorul și scara. Deocamdată nu are de ce să-i fie frică.

— E rănită?

— A tras-o mai mult din cauza fricii. S-a tăiat la mână într-un ciob de sticlă, altfel, în afara emoției, se simte foarte bine.

— Când vei putea să stai de vorbă cu ea?

— După ce se odihnește.

— Perfect. Weiner?

— Toată lumea era atât de ocupată cu prinderea lui Gleb încât a reușit să fugă. Nimeni nu l-a văzut. Toată poliția e

pe urmele lui.

— Trebuie neapărat să-l găsim înaintea bandei lui Maurer, zise Forest cu un ton sever. Dacă vorbește, Paul avem în mână întreaga bandă, și ei știu foarte bine asta. Nu dau prea multe parale pe viața lui.

— Nu poate să ajungă prea departe cu alunița lui. Semnalmentele lui au fost transmise la radio. Întrerup programele și cer ca toate informațiile despre el să ne fie telefonate imediat.

Semnalul telefonului interior răsună pe biroul lui Forest. Ridică receptorul, ascultă, ridică din sprâncene și închise.

— Am impresia că am declanșat ceva, zise el cu o satisfacție evidentă. Maurer a șters-o. Iahtul lui a plecat în urmă cu două ore. Destinație necunoscută.

— Cred că de data asta suntem pe calea cea bună! zise Conrad.

— Dacă fata l-a văzut...

— Vom ști foarte curând, spuse Conrad care și el își stăpânea cu greu nerăbdarea. Vreți să-i vorbiți personal?

— Ocupă-te tu de asta, Paul. Ești mai abil decât mine.

— Veți primi de la mine un raport scris în această după-amiază. Urc să văd ce se întâmplă.

— Anunță-mă imediat ce l-au găsit pe Weiner.

— Da, șefule.

Conrad se duse la etajul zece. La capătul culoarului, Jackson și Morris, fiecare pe un scaun, încadrau ușa. Amândoi erau înarmați cu pistoale-mitralieră. Conrad nu voia să riște nimic. Știa că Frances era un martor important și că banda lui Maurer va face totul ca să o împiedice să vorbească.

— Noutăți? îl întreabă el pe Jackson.

— Doctorul tocmai a plecat. Totul e bine.

Conrad bătu la ușă. Madge veni să-i deschidă.

— N-o puneți să vorbească prea mult. Are nevoie de somn.

— Va dura puțin, răspunse Conrad.

Intră în camera din fund. Inima îi bătea cu putere.

Frances, foarte palidă, stătea întinsă pe o canapea. Ridică spre Conrad o privire speriată.

El simți că are un nod în gât uitându-se la ea. Fața ei din fotografie îl fascinase. Înțelese că era îndrăgostit de ea. Era uluitor, bineînțeles, pentru că încă nu-i vorbise niciodată. Rămase o clipă încremenit, incapabil să-și adune ideile și să înceapă conversația.

— Probabil că domnișoara Fielding v-a spus că vreau să vă vorbesc, spuse el în cele din urmă cu o voce alterată de emoție. Sunt Paul Conrad, anchetator principal la biroul procurorului districtual. Cum vă simțiți, domnișoară Coleman?

— Mă... Mă simt mai bine, mulțumesc, răspunse ea cu o voce slabă. Aș vrea să mă întorc acasă.

— Vom vorbi imediat despre asta, zise el cu un ton liniștitor. Mai întâi aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Luă un scaun și se așeză lângă ea.

— Nu durează mult. Mi s-a spus că aveți nevoie de somn.

— Nu vreau să dorm. Vreau să mă întorc acasă.

— Aveți pe cineva pe care ați vrea să-l anunț, domnișoară Coleman?

Ea își feri repede ochii.

— N-am pe nimeni.

— Nimeni?

— Nu.

Înțelese imediat că discuția nu va fi chiar atât de simplă pe cât crezuse.

— Domnișoară Coleman, ați trecut pe la domnișoara Arnot în seara zilei de 9, pe la orele șapte.

— Da.

Conrad își dădu seama că avea palmele asudate și că inima îi bătea foarte puternic.

— Pot să vă întreb de ce v-ați dus la ea?

— Aș... Aș prefera să nu vă spun.

Roși ușor și se uită în jurul ei de parcă ar fi căutat un

mijloc de scăpare.

— Nu insist. Ați vorbit cu domnișoara Arnot?

— Da.

— Cât timp ați stat cu ea?

— Cam cinci minute, nu mai mult.

— Știți de ce vă pun toate aceste întrebări? zise Conrad privind-o în ochi.

— Pre... Presupun că din cauza morții domnișoarei Arnot.

— Exact. Din cauza asasinării sale.

O văzu tresărind și mușcându-și buza de jos.

— Ce-ați făcut când ați părăsit-o pe domnișoara Arnot?

— Păi, am plecat!

— Ați coborât aleea?

— Da.

Conrad scoase batista și își șterse mâinile. Următoarea întrebare avea să decidă soarta lui Maurer.

— În timp ce vă aflați pe proprietate, ați văzut pe altcineva în afară de paznic sau de domnișoara Arnot?

— Nu... Nu cred.

Fata se uita fix la desenele de pe cuvertură.

— Sunteți sigură?

— Da.

De ce nu se uita la el? Era posibil să mintă?

— Domnișoară Coleman, această întrebare este de o importanță deosebită. Aș vrea să vă gândiți bine înainte de a răspunde. Știți că domnișoara Arnot a fost asasinată în ziua de 9, la câteva minute după vizita dumneavoastră. Speram să fi văzut asasinul. Sunteți absolut sigură că n-ați văzut pe nimeni?

Urmă o tăcere lungă. Conrad remarcă câteva tremurături sub cuvertură.

— Da, zise ea în cele din urmă.

— N-ați văzut pe nimeni?

— N-am văzut pe nimeni.

Dacă l-ar fi privit în față spunându-i că n-a văzut pe

nimeni, ar fi crezut-o pe cuvânt, instantaneu. Se uită cu atenție la ea. Fata contempla cuvertura și avea mâinile crispate.

— V-ați dus la domnișoara Arnot cu mașina? Întrebă el cu blândețe.

Ea ridică ochii surprinsă. Citi în privirea ei că se întreba ce capcană putea să ascundă această întrebare.

— Nu... Pe jos.

— Ați văzut pe cineva pe drumul de pe malul mării, când ați ieșit de la „Fundătură”? O mașină, domnișoară Coleman?

— Nu.

— Totuși acesta este drumul pe care a venit asasinul, îi atrase el atenția cu un ton răbdător. Numai așa se poate ajunge la „Fundătură”. E ciudat că la un sfert de oră de la asasinarea domnișoarei Arnot nu ați văzut pe nimeni..

Fața ei deveni și mai palidă și își îndreptă privirile spre ușă ca și cum ar fi sperat ca cineva să intre și să întrerupă interogatoriul.

Conrad era convins că îl mințea, dar îi era milă de ea și fu nevoit să facă un efort ca să continue.

— Când ați vorbit cu domnișoara Arnot, ați înțeles de la ea că aștepta pe cineva? Întrebă el.

Ea tremura din ce în ce mai tare.

— Nu știu nimic despre asta, zise ea cu o voce crispată. Vă implor să nu-mi mai puneți întrebări. Nu... nu mă simt bine. Vreau să mă întorc acasă.

— Înțeleg, domnișoară Coleman, zise el zâmbind. Îmi pare rău că vă plictisesc. Dormiți puțin. Vom relua discuția mâine.

— Dar nu vreau! strigă ea brusc la capătul nervilor. Vreau să fiu lăsată în pace. Nu vreau să dorm! Vreau să mă întorc acasă!

— Din păcate, mi-e teamă că veți fi obligată să stați aici până mâine, răspunse Conrad. Unul dintre ucigașii care au vrut să vă împuște e încă în libertate. Nu vă putem lăsa să

plecați înainte de a-l fi arestat.

— Dar nu-mi va face niciun rău! scăpă ea, ridicându-se pe canapea. Mi-a spus chiar el și îl cred. Nu aveți dreptul să mă țineți aici!

Și zicând acestea, Frances aruncă cuvertura și se ridică cu greu în picioare.

— Nu vreau să stau aici! Nu puteți să mă forțați să stau aici!

Conrad văzu fața devenindu-i albă și dând ochii peste cap. Se repezi la ea și o lăsă să cadă în brațele lui leșinată.

Barul lui Sam, cu fața spre mare, era frecventat de docheri, de marinari și de prostituate. Era o sală lungă cu tavan jos, prevăzută pe o latură cu compartimente adânci unde clienții puteau să bea și să vorbească fără să fie deranjați. Cealaltă parte a sălii era ocupată de tejghea.

Pete Weiner se afla în ultimul compartiment, în fundul sălii, de unde putea să supravegheze ușa. Stătea la masă cu o sticlă de whisky în față. Scrumiera plină de chiștoace indica o ședere destul de lungă.

Pete era rebegit de frig și simțea un fel de greață. Lângă Frances avusese curaj, dar acum spaima îi îngheța sângele în vine.

Scoase câteva bancnote din buzunar și le numără. Cincisprezece dolari și câțiva cenți. Nici măcar nu avea mașină. Gara era probabil supravegheată. Dacă măcar ar fi găsit un loc unde să se ascundă câteva zile. Dar fără bani nu putea să facă nimic.

Începu să se gândească la Frances. Alergase după ea când fata o luase la fugă, dar se rătăcise repede în labirint și îi pierduse urma. Mersese drept înainte până în momentul în care ajunsese la ieșire. Voia să-l omoare pe Moe. Dar fusese literalmente înghițit de mulțimea compactă de gură-cască care se uita la polițiștii ce împresurau labirintul.

Pete auzise împușcăturile și așteptase, în mulțime

convins că Moe o omorâse pe Frances. Apoi asistase la venirea ambulanței în care fusese urcat corpul inert al lui Moe. Mai văzuse niște polițiști ducând-o pe Frances spre o mașină care aștepta. Abia atunci se gândise la propria lui siguranță.

Se depărtase de parcul de distracții cât putuse de repede. Știind că ucigașii lui Maurer nu vor întârzia să pornească după el, se refugiase la Sam.

Probabil că mai avea doar câteva ore de trăit. Dacă scotea, nasul pe stradă, era terminat. Cunoștea foarte bine tehnica. O mașină ar fi trecut pe lângă el în mare viteză, iar el s-ar fi prăbușit sub o grindină de gloanțe.

Aprinse o țigară, bău o gură de whisky și își șterse cu mâna fața asudată. Nu putea să stea acolo toată ziua.

O umbră se aplecă deasupra mesei și inima începu să-i bată cu putere. Ridică ochii.

O persoană tânără îi zâmbi.

— Salut, Ochi de Jăritic, zise ea, cu mâinile pe masă. Nu vrei puțină companie?

El o privi fix încercând să-și revină din emoție.

— Locuiesc chiar alături, continuă fata. Am putea să ne distrăm puțin.

Fata zâmbi descoperindu-și dinții mici și albi.

Pete se gândi la avantajele soluției pe care i-o oferea. După ce ajungea la ea, ar fi putut s-o amenințe cu pistolul și ar fi așteptat să se facă noapte. Dar era prudent să părăsească barul? Ce înțelegea ea prin „chiar alături”? Câțiva metri sau mai multe sute de metri?

— Unde locuiești? întrebă el.

— De cealaltă parte a străzii, scumpule, zise ea. Chiar la colț. Vii?

— Bine. OK, zise el ridicându-se.

Se duse la bar și plăti consumația.

Apoi traversă rapid sala, cu fata agățată de brațul lui.

— Pari nervos, îngerașule, zise ea zâmbindu-i. Să nu-mi spui că e prima dată?

Pete nu-și dădu osteneala să-i răspundă. Când ajunse în strada zgomotoasă și plină de soare, se simți gol și teribil de vulnerabil.

— Unde mergem? zise el uitându-se neliniștit la mulțime, în căutarea unei fețe cunoscute.

— Pe aici, răspunse ea. Sunt sigură c-o să-ți placă.

Fata îl trăgea departe de mare spre o stradă îngustă mărginită de case cu un aspect destul de sordid. El arunca din când în când o privire peste umăr, gata să o rupă la fugă la cea mai mică alarmă.

— Gata, zise ea oprindu-se în fața unei case care marca chiar colțul. Ți-am spus că nu e departe.

O urmă pe un culoar jegos și prost luminat și, după ce închise ușa de la intrare, Pete suspină ușurat. Era salvat. Oricum, era liniștit până la căderea nopții.

Urcă scara în spatele ei. Pe palierul de la etajul doi, ea se opri în fața unei uși.

— Am ajuns, zise ea apăsând pe clanță. Oh, idioata asta care face curățenie a încuiat iar ușa. Așteaptă puțin, scumpule. Mă duc să iau cealaltă cheie. E în cutia mea de scrisori.

Îi zâmbi, îl bătu ușor pe braț și coborî scara.

Pete scoase o batistă și își șterse ceafa. Căută o țigară în buzunar. O aprinse și aruncă chibritul cu un bobârnac. Apoi se apropie de balustradă și se aplecă ca să vadă în vestibul, două etaje mai jos. Fata ajunsese acum la parter. Se opri și ridică ochii spre el. Privirile lor se întâlniră și Pete se simți cuprins de o panică vagă citind o spaimă mortală în privirea fetei. Înțelese că intrase direct într-o capcană.

Băieții nu puteau să vină să-l lichideze la Sam. Trebuia să-l întâlnească fără martori și reușiseră prin intermediul acestei fete.

Auzi o cheie răsucindu-se în broască în spatele lui și băgă repede mâna în buzunar. Se întoarse la timp ca să vadă ușa apartamentului deschizându-se lent.

Nu ezită. Ochi drept, exact deasupra clanței și trase. Glonțul trecu prin ușă smulgând aşchii de lemn. Pete auzi un mârâit, apoi zgomotul înăbușit al unei căderi în spatele ușii.

Se întoarse și se avântă pe scară și ateriză în vestibul.

Fata, cu ochii holbați de groază, stătea pe vine lângă perete, cu mâinile împreunate pe piept, cu gura rujată întredeschisă gata să țipe.

Se repezi la ușă, dar el o opri brusc, văzând prin geam doi oameni care urcau treptele.

Îi recunosc. Erau Goetz și Conforti, doi dintre cei mai redutabili ucigași ai lui Maurer. Se dădu înapoi, cu stomacul crispat, apoi bătu în retragere pe culoar, la dreapta vestibulului.

O prinse pe fată în momentul în care vru s-o ia la fugă sus pe scări. O apucă de umeri, o forță să-i întoarcă spatele și, cu un braț în jurul taliei, se servi de ea ca de un scut, continuând să avanseze pe culoar.

— Nu țipa, nu fugi că te lichidez! șopti el. E o ieșire prin spate?

— Dă-mi drumul! zise ea înfigându-i unghiile în mână.

Pete o lovi cu mânerul revolverului în umăr. Ea fu gata să țipe.

— O ieșire prin spate?

— Da.

Ușa de la intrare se deschise și Goetz intră în vestibul.

Pete trase. Fata începu să țipe simțind căldura împușcăturii. Goetz căzu într-un genunchi. Fața lui negricioasă de brută se schimonosea de durere.

— Nu trage! strigă fata, în timp ce Goetz ridica lent arma.

Pete continua să se retragă, trăgând fata după el. Îl văzu pe Goetz ținând în direcția lui, dar lăsă capul în jos, ridicând-o pe fată foarte sus în fața lui ca să-l ascundă în întregime.

Ea se zbătea și lovea cu picioarele. Își aruncase pantofii;

fusta albă i se ridicase descoperindu-i pulpele.

Pete se lovi cu spatele de o ușă. Trase din nou în Goetz. Glonțul trecu atât de aproape încât lui Goetz îi căzu pălăria.

Goetz apăsă pe trăgaci. Trase de trei ori. Gloanțele o loviră pe față drept în corp. Pete simți cele trei șocuri. Fata se încordă atât de violent încât aproape că-i scăpă; apoi căzu inertă. Greutatea bruscă a cadavrului ei aproape că-l făcu să-și piardă echilibrul. Bâjbâi în spate, găsi clanța și deschise ușa.

Conforti era acum și el în vestibul. În momentul în care ridica revolverul, Pete trase în el. Fără să piardă timpul să constate rezultatele, lăsă cadavrul să cadă în urma lui și o luă la fugă în mica curte. Escaladă o barieră de lemn și ateriză, gâfâind, într-o străduță îngustă și sinuoasă.

O luă din nou la fugă. Auzi zgomot de pași în spatele lui. Alergă mai tare și ajunse în stradă în momentul în care Goetz dădea ultimul colț al străduței. Goetz ridicase revolverul zărindu-l, dar Pete dăduse colțul mai înainte ca el să aibă timp să tragă.

Pete se repezi în mulțimea care ocupa trotuarele. Își ascunsese revolverul în buzunar, dar oamenii se uitau la el alarmați de înfățișarea lui de fugar, de fața plină de sudoare.

Acum era în câmp deschis. Dintr-un minut în altul, o mașină putea să treacă și să lase pe pavaj corpul ciuruit de gloanțe. Se opri la marginea trotuarului gâfâind. Zări un taxi și îi făcu semne desperate. Taxiul trase la trotuar în fața lui.

— În parc, te rog, zise el.

Și trase violent mânerul portierei.

Dar două mâini îl apucară de la spate. Era încadrat de doi polițiști.

— Nu mișca, zise unul. Te căutam, Weiner. Ia-i pușcociul, Jack.

Celălalt îl scotoci cu o mână de expert și îi luă

revolverul.

— Ne vom folosi de taxi, zise primul. Direcția poliție, amice. Cât poți de repede!

Cu coada ochiului, Pete văzu o mașină mare de culoare neagră care venea cu viteză mare spre taxi.

— Atenție! strigă el.

Scăpă din mâinile polițistului care îl ținea și se lipi de podea în timp ce erau depășiți de mașina neagră. Peste zgomotul mașinilor se auzi răpăitul unui pistol-mitralieră. Taxiul începu să se clatine sub șocul gloanțelor. Unul dintre polițiști primise o rafală în plină figură. Capul îi era acum un amestec îngrozitor de sânge și oase strivite.

Al doilea polițist se culcase la timp peste Pete. Șoferul taxiului fusese secerat de sfârșitul rafalei. Șocul gloanțelor îl ridicase de pe scaun și îl proiectase pe trotuar.

Oamenii o luaseră la fugă în toate direcțiile tipând cuprinși de panică. Câțiva fuseseră nimeriți și zăceau grămadă, chirciți pe trotuar sau pe șosea. Mașina neagră dispăruse după colțul străzii. Polițistul enorm care se culcase peste Pete se ridică.

— Ticăloșii! zise el printre dinți.

Îl trase pe Pete afară din taxi.

— Haide, vino! bombăni el împingându-l pe Pete spre intrarea unui magazin.

Îl lipi într-un colț între două vitrine și se postă în fața lui cu revolverul în mână.

Mașina neagră revenea la atac. Trecătorii intrau în magazine ca să scape de moarte.

Mașinile urcau pe trotuare ca să evite mașina neagră care venea pe mijlocul străzii. Una dintre ele intră în vitrina unui magazin.

— Atenție! strigă Pete.

Și îl împinse pe polițist cu toată puterea ca să se poată întinde la pământ.

Polițistul, temerar și stupid ca un rinocer tânăr, începu să tragă în mașina care trecea. Un pistol-mitralieră

invizibil îi răspunse. Polițistul păru că se transformă în bucățele când rafala ucigașă îl atinse în piept aruncându-l peste Pete.

Mașina se opri. Goetz și Conforti coborâră.

Conforti avea un pistol-mitralieră Thompson. Goetz avea un revolver în fiecare mână. Conforti începu să tragă în timp ce se apropia de magazin.

Pete văzu gloanțele lovind trotuarul.

Trase spre el cadavrul polițistului și îl apucă de mijloc. Simți sângele prelingându-i-se pe față și închise ochii.

Cadavrul era scuturat de tresăriri de fiecare dată când gloanțele îi loveau picioarele fără viață. Inima lui Pete bătu cu putere. Auzi sirena și împușcăturile de revolver ale poliției.

Goetz se întoarse înjurând, în timp ce trei mașini de poliție se apropiau cu sirenele la maxim. Ridică revolverul, dar prima mașină accelerează, îl seceră în trecere trimitându-l în zbor planat pe trotuar. Căzu pe pavaj ca un sac de tărâțe pe jumătate gol.

Fără să se uite în spate, Conforti alergă spre ușa magazinului. Pete îi zări picioarele lungi în timp ce se apleca asupra polițistului mort. Se făcu mic de tot, cramponat de centura cadavrului.

Conforti îl reperase. Trase de cadavrul polițistului. Pete era agățat cu toată puterea de centura lui.

— Cară-te! răcni Pete încercând să se ascundă după cadavru. Nu face asta!

Conforti apucă pistolul-mitralieră. Țeava se ridică. Pete, cu ochii holbați de groază, văzu degetele lui Conforti apăsând pe trăgaci. În spatele lui Conforti răsunară detunături. Fața ucigașului se schimonosi de durere. Ochii îi deveniră tulburi. Arma tresări în mâna muribundului.

Apoi Conforti dădu drumul pistolului-mitralieră, făcu un pas și căzu în față. În clipa următoare, Pete era înconjurat de fețele roșii ale polițiștilor.

6

Politiștul gras care se afla la birou se foi greoi făcând scaunul să trosnească sub el.

— Șeful îl interoghează, zise el. Vă așteaptă, nu?

— Da, mă așteaptă, răspunse Conrad. Ce-i face? Îl ia tare pe Weiner?

— Păi, nu cred că-l ia cu duhul blândeții. Din cauza lui au murit trei dintre cei mai buni oameni ai noștri.

Conrad traversă biroul din trei pași, străbătu repede culoarul, coborî câteva trepte de piatră și, la capătul celui de al doilea culoar, ajunse în fața unei uși. Intră.

Pete se afla într-un cerc de lumină orbitoare. Mica încăpere era plină de fum de țigară. În aer se simțea miros de sudoare și de praf. Se înghesuiau acolo câțiva polițiști congestionați la față. Bardin stătea în fața lui Pete și, în momentul în care intră Conrad, își luă elan și îl lovi pe Pete peste față cu toată puterea.

Lovitura răsună ca o pungă de hârtie care se sparge și capul lui Pete căzu pe piept. Din buza despicată, sângele îi curgea pe piept. Se uita fix la Bardin cu ochii lui negri mijiți de ură.

— Așa, ai, n-ai auzit niciodată de Maurer? zise ironic Bardin. Nu citești jurnalele?

— Ba da. Rubrica sportivă, răspunse Pete printre dinți.

Bardin își luă din nou elan ca să lovească, dar Conrad se repezi și îl apucă de braț.

— Ușurel, Sam.

Bardin se întoarse spre el.

— Asta e, zise el cu o vehemență plină de amărăciune.

Uşurel. Atâta pagubă pentru băieţii noştri care mor! Atâta pagubă pentru nevestele şi copiii lor. Uşurel. Poate că ai vrea să-i fac şi nişte complimente ticălosului ăsta?

Conrad dădu drumul mâinii lui Bardin.

— Îmi pare rău că întrerup interogatoriul, dar am nevoie de omul ăsta.

Scoase o foaie de hârtie şi o puse pe birou.

— Cu asta eşti acoperit, Sam, adăugă el. Vrei să semnez?

Bardin se roşi la faţă. Luă hârtia, aruncă o privire şi o puse la loc pe birou.

— Ce treabă ai cu el? întrebă el cu o voce răguşită. Îl duceţi la culcărică, la patru mese bune pe zi şi program radio ca să nu se plictisească?

Conrad se uită la Bardin fără să spună nimic. Locotenentul se îndreptă spre birou, scoase un registru mare, scrise ceva şi întinse registrul lui Conrad.

— OK. Ia-l pe ticălosul ăsta. Nu ştie nimic. N-a auzit niciodată de Maurer. Se afla la câţiva kilometri de parcul de distracţii. Dacă crezi că vei obţine ceva de la el altfel decât făcându-l să-şi scuie paţele, îţi faci iluzii.

— Vreau să fie dus cu maşina şi bine păzit, zise Conrad. Aranjează asta, te rog, Sam.

Bardin se ridică şi făcu semn unuia dintre poliţişti care ieşi. Apoi se apropie de Pete şi îl privi în ochi.

— Ne vom revedea, Weiner. Să nu crezi că scapi aşa. Ne vom revedea şi vei fi primit cu toate onorurile datorate rangului tău.

Îi trase lui Pete o lovitură puternică care îl făcu să cadă pe spate cu scaun cu tot. Pete se întinse pe podea, ameţit de şoc, cu mâna apăsată pe obrazul umflat.

Conrad întoarse spatele. Nu aproba astfel de metode, dar nu putea să-i poarte pică lui Bardin. Avea motive să se enerveze. Pierduse trei agenţi buni ca să salveze viaţa unui ticălos de gangster.

Pete se ridică de bine, de rău în picioare şi se sprijini de perete. Nimeni nu mai mişca. Minutele treceau încet. Apoi

ușa se deschise și polițistul intră.

— Gata. Mașina e în fața intrării laterale.

— Ia-l, zise Bardin. Și nu uita că, după ce termini, vrem tare mult să-i mai spunem o vorbuliță.

— O să ți-l trimit, zise Conrad.

Apoi i se adresă lui Pete:

— Haide, Weiner.

Pete traversă încăperea croindu-și drum spre ușă printre polițiștii nemișcați care se uitau la el cu ostilitate.

O mașină mare blindată aștepta în fața porții laterale. În jurul ei stăteau oameni cu pușca în bandulieră. Șase motocicliști așteptau gata să pornească.

Pete urcă în mașină, urmat de Conrad. Ușa grea se trânti și Conrad încuie cele două broaște mari.

— Stai jos, zise el tăios.

Pete se așază. Motocicliștii și mașina se puseră în mișcare.

Conrad scoase un pachet de țigări și oferi una lui Pete.

— Ce-ai de gând să faci în ziua în care prietenii tăi îți vor trimite un șmecheraș de-al lor ca să te scoată pe cauciune? întrebă el domol.

Pete ridică ochii.

— Mă acuzați de asasinat, nu? Atunci nu va fi nicio cauciune.

— Să presupunem că am să te acuz doar de asociere cu criminali cunoscuți. Peste două ore poți să fii pus în libertate provizorie.

Îl văzu pe Pete schimbându-se la față.

— Refuz să fiu eliberat pe cauciune.

— De ce?

Pete nu zise nimic. Își privea mâinile, simțind sudoarea picurându-i de pe frunte.

— Ți-ar fi frică să te pomenști liber?

— Nu voi vorbi, zise Pete.

— O să te răzgândești repede. Gândește-te puțin. După ce ieși din mâinile mele, Weiner, nu dau prea mult pe viața

ta. Și n-am să te protejez decât dacă te vei hotărî să vorbești.

— Nu știu nimic, spuse Pete cu un aer morocănos.

— Cretinule! exclamă Conrad. Fata te va recunoaște. Aveai misiunea s-o ucizi, nu? Ordin de la Maurer.

Pete nu spunea nimic.

— Va trebui să te hotărâști să vorbești, zise domol Conrad. Sau vorbești și te protejez, sau taci și îți dăm drumul să te întorci la ocupațiile tale. Cum vrei.

Pete nu reacționa.

— Nu ne interesezi, continuă Conrad. Noi pe Maurer îl vrem. Dacă vrei să ne ajuți, te vom proteja.

Pete se întoarse spre el.

— Să mă protejați? Bună glumă! Cât timp tac, am o șansă de scăpare. Dacă vorbesc, sunt mort. Poliția nu poate să mă protejeze.

— Nu te prosti! se răsti Conrad. Știi foarte bine că putem să te protejăm. Garantez eu pentru asta.

Pete se uită un moment fix la el, apoi se aplecă înainte și scuipă pe podea.

Van Roche îl aștepta pe Conrad în biroul lui.

— L-ai adus?

— Da, răspunse Conrad. Pari cam enervat.

— Abe Gollowitz e la procuror. Vrea să-i dăm drumul domnișoarei Coleman.

— Glumești?

Van Roche scutură din cap.

— A venit acum zece minute. Procurorul prelungeste discuția ca să vii și tu. Vrea să o vadă pe domnișoara Coleman.

Conrad se repezi în biroul procurorului. Forest stătea la birou, cu mâinile încrucișate în față. Gollowitz stătea lângă birou și zâmbea mios.

— Tocmai spuneam că aș vrea s-o văd pe domnișoara Coleman, zise Gollowitz, în timp ce Conrad se apropia de

birou.

— De ce? Întrebă tăios Conrad.

— A fost reținută aici în mod ilegal, iar eu sunt reprezentantul ei legal. Asta e tot.

— Foarte interesant! replică Conrad. Ea cunoaște această fericită stare de lucruri? Credeam că aveți treburi mai importante de făcut decât să vă ocupați de o nefericită de figurantă fără roluri.

Gollowitz râse ușurel și sarcastic.

— În calitatea mea de reprezentant al sindicatului industriei cinematografice, e de datoria mea să mă ocup de fiecare membru. Iar domnișoara Coleman este membră a sindicatului.

— Ar fi trebuit să mă gândesc, zise Conrad.

Și aruncă o privire spre Forest.

— Nimeni nu mă poate împiedica să o văd, continuă domol Gollowitz. Știți la fel de bine ca și mine.

Se ridică și puse mâna pe o hârtie aflată pe birou.

— Sper că acest mandat vă satisface?

— Ar trebui să te duci la domnișoara Coleman să vezi dacă vrea să-l vadă pe domnul Gollowitz. Te așteptăm aici, zise Forest.

Conrad ieși din birou. Se gândi o clipă. Frances dorea să-l vadă pe Gollowitz. El ar fi pus-o în gardă. Dar era ea într-o dispoziție propice pentru a-i asculta avertismentele? Cunoștea pericolele care o amenințau?

Se întoarse la biroul lui.

— Găsește-mi șase fotografii ale unor clienți de-ai noștri, îi zise el lui Van Roche, și pune printre ele o fotografie a lui Maurer.

Van Roche scotoci prin fișet și găsi cele șase fotografii.

— Aș vrea să vii cu mine, zise Conrad. Și când îți voi face semn, îl vei introduce pe Weiner în camera domnișoarei Coleman. OK?

Ascensorul îi duse la etajul zece.

— Stai cu Weiner până când te chem, zise Conrad.

Și se îndreptă spre camera lui Frances.

Jackson și Morris erau la post. Madge deschise ușa. Părea exasperată.

— Îți dă de furcă? întrebă Conrad cu glas scăzut.

— Înțeleg! Nu mai poate fi ținută locului.

Conrad intră în camera din fund. Era emoționat că o vedea pe Frances, chiar și după câteva ore de despărțire.

— Sper că vă simțiți mai bine, domnișoară Coleman, zise Conrad.

Ea se întoarse brusc și veni spre Conrad. Ochii ei aruncau fulgere.

— Vreau să mă întorc acasă! zise ea furioasă. Nu aveți dreptul să mă țineți aici!

— Știu, zise cu blândețe Conrad. Îmi pare rău, domnișoară Coleman. Dar credem că ar fi periculos să vă lăsăm să plecați.

— Asta mă privește numai pe mine!

— Credeți?

Conrad zâmbi, dar ea rămase de lemn, cu fața crispată de furie.

— Vreți să luați loc un moment? îi zise el. Dacă, după ceea ce vă spun, tot mai sunteți dispusă să vă întoarceți acasă, vă voi lăsa să plecați. Nu pot să vă țin aici împotriva dorinței de a pleca.

Furia începea să se risipească, dar privirea ei era încă neîncrezătoare.

— Nu vreau să ascult nimic. Vreau să plec imediat.

— Aș vrea să încercați să fiți înțelegătoare. Ne gândim numai la securitatea dumneavoastră. De ce credeți că acel om a vrut să vă omoare? V-ați gândit la asta?

— Era... probabil nebun.

— Credeți? Stați jos un moment. N-am să vă rețin mult.

Ea ezită, apoi se așază, cu pumnii strânși pe genunchi.

— Tot mai sunteți sigură că n-ați văzut pe nimeni când ați fost la domnișoara Arnot? întrebă Conrad scoțând cele șase fotografii din buzunar.

— V-am mai spus că n-am văzut pe nimeni. Doar nu veți începe...

— Vă rog să aveți răbdare. Vă puteți uita la aceste fotografii și să-mi spuneți dacă recunoașteți pe unul dintre acești oameni?

Îi întinse fotografiile și ea le luă fără tragere de inimă. Se uită rapid la ele. Când ajunse la fotografia lui Maurer, Conrad o văzu încruntându-se. Dădu drumul la fotografie ca și cum i-ar fi ars degetele și se ridică brusc.

— M-am săturat! strigă ea palidă la față. Vreau să mă întorc acasă!

Acum era sigur că fata îl văzuse pe Maurer la „Fundătură”.

Îi întinse fotografia lui Maurer.

— Știi cine e?

Ea nu se uită la fotografie.

— Nu cunosc pe niciunul dintre oamenii ăștia.

— Ai auzit de Jack Maurer?

— Bineînțeles. E un gangster, răspunse Frances întorcând capul.

— Trebuie să vă vorbesc de Maurer, zise Conrad studiind fotografia. E un personaj destul de uimitor. După părerea mea, acum este omul cel mai puternic din Statele Unite. La cincisprezece ani a devenit garda de corp a lui Jake Moritti. Înainte de a avea șaisprezece ani, a fost arestat de trei ori pentru omucidere, dar totdeauna a făcut în așa fel ca niciun martor să nu rămână în viață. Când domnia lui Moritti a ajuns la sfârșit, i s-a alăturat lui Capone. În interval de zece ani, a avut treizeci de asasinate pe conștiință. Când Capone a ajuns la închisoare, Maurer s-a înhăit cu Lepke. Puțin mai târziu, a devenit unul dintre cei mai importanți conducători ai Consorțiului crimei. Ai auzit de Consorțiu, nu? E o organizație care se întinde pe tot teritoriul american. Maurer se află în fruntea sectorului California. Domnia lui durează de zece ani și are la activ isprăvi remarcabile. A luat în mână toate

principalele syndicate. Membrii tuturor acestor syndicate îi dau bani în schimbul cărora el nu le dă nimic.

Conrad făcu o mică pauză apoi continuă:

— A practicat camăta pe scară mare. E una dintre escrocheriile cele mai rentabile care bântuie țara. Pentru un împrumut de cinci dolari, trebuie să dai înapoi șase dolari într-o săptămână. Pe patruzeci de zile, dobânda urcă la o sută douăzeci la sută. Dacă cel care a împrumutat nu plătește la timp, doi oameni ai lui Maurer îi fac o vizită ca să-i aplice „corecția”, adică lovirea victimei cu o țeavă de plumb înfășurată în hârtie de ziar. Dacă după „corecție” debitorul tot nu plătește, primește un glonț în spate.

Conrad se opri și se uită la Frances, dar ea îi întorsese spatele și se uita pe fereastră.

— Maurer, continuă el, a pus mâna și pe rețeaua telegrafică a curselor, de care nu se poate lipsi niciun bookmaker. Și fiecare bookmaker abonat la acest serviciu trebuie să-i dea lui Maurer o sumă lunară. Maurer controlează și toate tripourile din Las Vegas. Numai această activitate îi aduce cincizeci și cinci de mii de dolari pe lună. De cinci ani a devenit destul de puternic ca să-și pună la buzunar Hollywood-ul și industria cinematografică. Cele mai multe dintre marile vedete „cotizează” la el cu niște sume fantastice ca să beneficieze de așa-zisa lui protecție.

Frances se întoarce brusc.

— De ce-mi spuneți toate astea? Nu mă interesează. M-am săturat.

— De la începutul domniei lui Maurer, au avut loc peste trei sute de asasinate, continuă Conrad ca și cum n-ar fi auzit. N-am obținut decât zece condamnări și, în cele zece cazuri, am descoperit că condamnații lucrau pentru Maurer. Știm că și Maurer a comis pe vremuri treizeci și trei de asasinate. Dar de când a devenit patron, pune pe alții să-i execute ordinele ținându-se cu prudență la distanță. N-am putut niciodată să-i punem în cârcă o

acuzatie de asasinat. Or în ziua de 9 a acestei luni, Maurer a comis o greșeală. Pentru prima dată de cincisprezece ani a lucrat cu mâna lui. A ucis-o chiar el pe June Arnot care era amanta lui și care îl înșela. Nu avem dovada reală a culpabilității sale, ci numai presupuneri foarte întemeiate. Ne-ar fi de ajuns să putem spune că se afla la locul crimei, la ora crimei, ca să fie condamnat și să debarasăm California de gangsterul cel mai puternic și cel mai periculos din toate timpurile.

Se aplecă în față, întinse degetul spre ea și continuă:

— Sunt sigur că l-ați văzut la „Fundătură”. Cu ajutorul mărturiei dumneavoastră pot să pornesc urmărirea. Vă cerem, domnișoară Coleman, să vă faceți datoria dându-ne această declarație!

Frances se trase înapoi. Fața ei era albă ca varul.

— Nu l-am văzut! V-am mai spus! N-am să depun mărturie!

— Țsta e ultimul cuvânt?

— Da. Și acum mă întorc acasă.

— Ei bine, nu pot să vă împiedic. V-am spus cine e Maurer. Știe că un singur cuvânt spus de dumneavoastră poate să distrugă imperiul care îi aduce mai multe milioane de dolari pe an. Chiar credeți că se va expune unui astfel de risc? Doi din oamenii lui au încercat deja să se debaraseze de dumneavoastră. Ați avut un mare noroc că n-au reușit. Dacă refuzați protecția noastră, data viitoare vor fi mai îndemânatici!

— Nu vă cred. Încercați să mă speriați! N-am văzut nimic și vreau să mă întorc acasă!

Conrad își stăpânea cu greu enervarea.

— Domnișoară Coleman, vă implor să vă gândiți. Putem să vă protejăm. Nu aveți de ce vă teme. Vă e frică de Maurer? Spuneți-mi de ce nu vreți să rămâneți aici câteva zile?

— Nu vreau să stau și nu vreau nicio protecție! izbucni ea furioasă. Vreți să mă speriați, să mă forțați să depun

mărturie, dar n-am să mă las intimidată!

Conrad se îndreptă spre uşă.

— Madge, poţi suna la procuror ca să-i spui că Gollowitz poate să urce.

Madge se uită la el cu un aer îngrijorat.

— Gollowitz? Doar n-ai să-l laşi...?

— Fă ce ți-am spus! Îi tăie vorba Conrad.

Se întoarce spre Frances.

— Un avocat vrea să vă vadă. Are un mandat care îi dă dreptul să vă ia cu el. Nu vă putem reţine din cauza acestui mandat, dar dacă refuzaţi să-l urmaţi, nu poate să vă oblige. Alegeţi.

Frances se uita la el cu un aer provocator.

— Voi pleca în mod sigur cu el!

Conrad de apropiere de ea.

— Ascultă-mă, încăpăţânată mică! De ce crezi că un avocat îşi dă osteneala să te scoată de-aici? Omul ăsta e braţul drept al lui Maurer. Ai înţeles?

— Poate că mi l-a trimis Bunty Boyd! zise ea. Vreţi să rămân aici, nu? Nu cred nicio vorbă din tot ce-mi spuneţi!

Cineva bătu la uşă şi Madge băgă capul în încăpere.

— Domnul Gollowitz.

Gollowitz intră cu zâmbetul pe buze.

— Domnişoara Coleman?

Frances se uita la el foarte atentă.

— Da.

— Reprezintă sindicatul industriei cinematografice. Secretarul sindicatului m-a sunat ca să-mi spună că vă aflaţi aici. Procurorul districtual m-a asigurat că nu are niciun motiv ca să vă mai reţină. Vreţi să veniţi cu mine?

Frances ezita. Gollowitz îi provoca o stare de stînghereală.

— Nu vreau să merg cu dumneavoastră, mulţumesc, răspunse ea. Vreau pur şi simplu să mă întorc acasă.

Gollowitz rânji

— Bineînţeles. Îmi propuneam să vă însoţesc numai până

la ieșire.

Conrad se apropie discret de ușă și făcu un semn lui Madge.

— Spune-i lui Van să-l aducă pe Weiner, murmură el.

Se întoarse și o auzi pe Frances întrebând:

— Pot să plec imediat?

— Bineînțeles, răspunse Gollowitz.

— O clipă, interveni Conrad. Dacă tot sunteți aici, domnule Gollowitz, poate ați putea elibera pe cauțiune un alt client al nostru. Intră, Weiner.

Van Roche deschise larg ușa și îl împinse pe Pete înăuntru. Văzându-l pe Gollowitz, Pete se dădu înapoi ca și cum ar fi văzut un șarpe.

Gollowitz își dăduse prea multă osteneală ca să obțină mandatul pentru Frances ca să se mai preocupe de ce se întâmplase cu Pete. Văzându-l apărând în mod atât de neașteptat, Gollowitz nu se mai putu controla. Deveni alb la față și se apropie de Pete cu o expresie furioasă.

— Dă-mi pace! strigă Pete dându-se înapoi.

Gollowitz își dădu seama, dar prea târziu, că se trădase.

Se strădui să zâmbească, dar oroarea se citea deja în ochii lui Frances.

— Nu vreți să-l luați și pe Weiner o dată cu domnișoara Coleman? întrebă calm Conrad. Nu știu dacă vrea să vină cu dumneavoastră, dar puteți să-l întrebați.

Cu ochii scăpărând de furie, Gollowitz se întoarse spre Frances.

— Haideti, domnișoară Coleman. O să vă caut un taxi.

— Nu te duce cu el! răcni Pete. Rămâi aici!

— Țsta e un nebun, ripostă Gollowitz. Ce l-a apucat?

— Nu! Rămân aici. Nu vreau să plec cu dumneata!

— Am impresia, domnișoară Coleman, că nu prea știți ce vreți! zise Gollowitz.

Amenințarea tăcută din privirea lui o îngheță pe Frances.

— În fine, adăugă el, vreți să veniți cu mine sau nu?

Frances se trânti pe divan plângând, cu capul în mâini.

— Vă implor! Spuneți-i să plece!

Gollowitz aruncă o privire spre Pete și ieși încet din încăpere.

*

* *

— Janey!

Conrad se afla în vestibul și aștepta un răspuns. Nu era la parter și se întreba dacă nu cumva ieșise în oraș. De trei zile, relațiile dintre ei se deterioraseră rău. Ea nu-i spunea unde se duce, iar el n-o întreba nimic.

— Tu ești? zise Janey de la etaj.

Surprins că o găsea acasă, Conrad urcă scările și deschise ușa dormitorului. Janey stătea în fața oglinzii, îmbrăcată doar cu un sutien și niște pantaloni scurți cu volane. Își puna un ciorap de nylon negru.

— Ai venit devreme, zise ea fără să ridice capul. Nici măcar nu e șase și jumătate!

Închise ușa și se îndreptă spre fereastră. Nici măcar nu-i făcea plăcere să o vadă în acea ținută atrăgătoare.

— Trebuie să plec câteva zile, Janey. Imediat.

— Oh! Presupun că nu mă iei cu tine? Se poate ști unde te duci?

Luă al doilea ciorap cufundându-se imediat în gânduri. Câteva zile? Adică cât? O săptămână... zece zile? Un val de căldură îi coloră fața. Ar putea să-i ceară lui Louis să vină?

— Trebuie să mă ocup de doi martori importanți, răspunse Conrad întorcându-se spre ea. Trebuie puși la adăpost până la proces. Procurorul vrea să mă ocup de ei.

Janey verifică țesătura ciorapilor și se ridică.

— Ce idee! De când ai misiunea să servești drept guvernantă martorilor?

— Sunt niște martori importanți și sunt în pericol. Voi lipsi până marți. Îmi pare rău, Janey, dar n-am încotro.

Ea se duse să-și ia un capot din șifonier.

— Perfect. Dacă trebuie să pleci, pleacă, replică ea cu indiferență. Asta nu schimbă mare lucru pentru mine. Oricum, nu te văd deloc. Și unde te duci?

— Îți voi da adresa, zise Conrad scoțând carnetul. E aproape de Butcher's Wood. Dar, Janey, să știi că nimeni nu trebuie să știe unde mă aflu. E foarte important. Ai înțeles?

— Cu cine ai vrea să vorbesc? răspunse Janey, îmbrăcându-și capotul. Știi foarte bine că sunt tot timpul singură în casa asta.

— Nu spune prostii!

Puse adresa într-un sertar al comodei.

— Voi lua câteva lucruri cu mine, zise el încercând să întârzie scena inevitabilă.

— Și cine sunt acești martori prețioși pe care trebuie să-i răsfеți? Pariez că e vorba de o femeie.

— Nu are importanță cine sunt, îi reteză vorba Conrad.

Își îngrămădea în grabă lucrurile în valiză.

— Trebuie să-ți las ceva bani, zise el punând câteva bancnote pe cămin. Ar trebui să-ți ajungă până marți.

„Ar fi prea riscant să-l chem aici pe Louis”, își zise Janey dându-și cu ruj pe buze. Erau prea mulți vecini care spionau. Dar ar fi putut să se ducă ea la el acasă. Făcea dragoste ca o brută egoistă și nesătulă. O lăsase năucită și cu dureri în tot corpul, dar murea de dorința de a fi din nou strânsă în brațe.

— Trebuie să plec, zise Conrad închizând valiza. De ce nu-i ceri lui Beth să vină să stea câteva zile la tine? Nu-mi place să te las așa singură.

Janey zâmbi misterios.

— Remușcările tale sunt foarte înduioșătoare, scumpule. Având în vedere că mă lași singură cincisprezece ore pe zi, câteva ore în plus n-au să mă omoare.

— Pentru Dumnezeu, Janey! Iar o iei de la capăt! Știi că sunt obligat să lucrez până seara târziu, zise Conrad

agasa.

— Va fi o schimbare plăcută pentru tine să stai la Butcher's Wood, la căpătâiul unei femei frumoase.

Conrad se uită la ea. Era profund scârbit.

— Bine. La revedere, Janey.

— La revedere.

Avea să fie singură timp de patru zile și trei nopți! Și avea intenția să profite de o asemenea plească!

Traversă încăperea în fugă și coborî scara ca să se repeadă la telefon. În timp ce forma numărul de la Paradise Club, inima începu să-i bată cu putere.

— Cu domnul Seigel, vă rog!

— Așteptați.

După o lungă tăcere, la capătul celălalt al firului se auzi vocea lui Seigel.

— Cine e la telefon?

Vorbea cu o voce tăioasă și părea furios.

— Louis? Sunt eu, Janey.

— Ah, bună! Ce vrei?

Vocea indiferentă avu asupra lui Janey efectul unei lovituri de pumnal.

— Nu prea pari fericit că-mi auzi vocea, zise ea cu un ton tânguitor.

— Sunt ocupat. Ce-ai pățit?

— A plecat pentru două-trei zile, zise Janey. Sunt singură: Am crezut că asta ar putea să te intereseze.

Urmă o tăcere lungă.

— Perfect, zise el brusc. Foarte bine, fă-te-ncoace!

— Ar fi mai bine să nu vin prea des la club. N-aș putea veni mai bine la tine acasă?

— Vino la club, zise el cu o voce enervată. Ne vedem pe la nouă. Înainte nu sunt liber. Ne vedem atunci.

Și închise.

Janey puse încet receptorul în furcă. Se purta cu ea ca cu un câine, dar nu-i păsa. Brutalitatea lui o fascina. Nu dorea decât s-o ia în brațe și s-o trateze ca pe o târfă de

trotuar. Nu i se mai întâmplase așa ceva până atunci. Și murea de nerăbdare s-o ia de la capăt.

Seigel se îndreptă spre birou cu un aer preocupat. De trei zile aștepta ca McCann să-i spună că se emisese un mandat de arestare pe numele lui. Faptul că McCann nu telefonase îl făcea nervos, prost dispus. Pe de altă parte, era furios că Gollowitz luase toată povestea asta în mână. Cu atât mai mult cu cât nu avea cu ce să se laude. Nu obținuse niciun rezultat.

Procurorul o avea pe fată și pe Weiner. Și probabil că amândoi vorbiseră. Dacă l-ar fi lăsat pe el să acționeze, Seigel ar fi fost deja la New York, dar Gollowitz îi spusese să nu se miște.

„Încă nu avem de ce intra în panică”, pretinsese Gollowitz. „Datorită lui McCann, suntem acoperiți.”

Seigel deschise ușa cabinetului său de lucru. Se opri brusc văzându-l pe Gollowitz instalat la biroul lui.

— Ce faci aici?

— Aștept, răspunse Gollowitz.

Cele trei zile care trecuseră îl marcaseră profund. Fața durdulie începea să se lase și avea cearcăne mari la ochi. Înțelesese ce mare pericol plana asupra organizației. Nu mai exista scăpare legală. Ca să-i facă pe cei doi să nu vorbească, nu mai exista decât un mijloc: să le închidă gura pe vecie!

Înțelesese prea târziu că nu putea să se bizuie pe Seigel. Luase o decizie care îi rănea amorul propriu și îi clătina poziția. Se adresase Consorțiului, admisesese faptul că nu era în stare să facă față situației și cerea să i se vină în ajutor.

— Aștepti? zise ironic Seigel instalându-se într-un fotoliu. Dar ce aștepti?

Gollowitz aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Îl aștept pe Ferrari. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Ferrari? Care Ferrari?

— Vito Ferrari, răspunse Gollowitz.

Seigel deveni rigid. Mâinile i se crispară pe mânerele fotoliului. Fu gata să se ridice brusc în picioare.

— Vito Ferrari? Trebuie să vină aici?

— Da.

— Ce caută?

În cadrul Consorțiului, Vito Ferrari deținea postul de executor al acțiunilor importante. Zvonuri incredibile și fantastice se răspândiseră despre cruzimea lui, despre crimele lui nemiloase și sângeroase. Devenise un personaj legendar în anumite medii ale societății. Seigel se uita la Gollowitz cu un aer îngrozit.

— Ești nebun! zise el.

Gollowitz își întinse mâinile grăsuțe.

— Numai el ne poate scăpa din asta. Dacă ai fi fost în stare să aranjezi lucrurile, crezi că l-aș mai fi chemat?

Seigel vru să răspundă, dar cineva bătu la ușă. Tresări și se întoarse spre ușă.

— Intră! zise Gollowitz.

Dutch deschise ușa. Avea aerul năucit al cuiva care iese amețit în plin soare după o ședere prelungită într-o sală de cinema.

— Vă caută un tip, îl anunță el pe Gollowitz. Spune că îl așteptați.

Gollowitz deveni puțin mai palid la față.

— Foarte bine. Să intre.

Deși auzise de multe ori vorbindu-se de Ferrari în cursul carierei sale, nu-l întâlnise niciodată în carne și oase și nu-i văzuse niciodată fotografia. Și-l imagina pe Ferrari puternic ca un taur, brutal și feroce. De aceea, fu foarte surprins când personajul respectiv intră în încăpere.

Ferrari nu avea mai mult de un metru și cincizeci de centimetri. Era aproape pitic și era numai piele și os. Costumul lui negru părea agățat pe un manechin din sârmă.

Seigel fu imediat frapat de mersul extraordinar. Aluneca pe parchet de parcă picioarele lui n-ar fi atins solul. Fața triumghiulară contribuia și ea la aspectul lui fantomatic. Fruntea era lată, bărbia îngustă și pătrată, nasul coroiat și gros; gura părea total lipsită de buze. Pielea gălbuie era atât de întinsă pe oasele capului și ale feței încât ai fi zis că e un cap de mort.

Noul venit puse jos pălăria și se instalează în fotoliul părăsit de Seigel.

— O femeie și un bărbat, nu? zise el.

Avea o voce răgușită ciudată, care îl îngheță pe Seigel. Gollowitz își zise că era timpul să-și revină.

— Îmi pare foarte bine că ești aici, zise el. Îi sunt foarte recunoscător lui Big Joe...

— Despre ce e vorba? zise Ferrari întrerupându-l.

Gollowitz bâigui ceva și aruncă o privire imploratoare spre Seigel.

— Te referi la cei doi de care ai venit să te ocupi? zise Seigel cu o voce nesigură.

— Bineînțeles, replică Ferrari cu nerăbdare. Despre ce e vorba? Nu știți unde sunt?

— Sunt într-un pavilion de vânătoare la Butcher's Wood, îi explică imediat Gollowitz.

McCann îi oferise informații complete chiar în acea dimineață.

— Am o hartă, adăugă el.

Deschise un sertar și scoase un plan făcut cu grijă. Ferrari îl luă, îl îndoi în patru și îl puse în buzunar fără să arunce nicio privire.

— Cum vreți să-i omor?

— Cum vrei, zise Gollowitz. Dar trebuie neapărat ca moartea lor să pară accidentală.

— Când trebuie făcută treaba?

— Poate că ar fi mai bine să discutăm mai întâi mijloacele de a ajunge la ei, sugeră Gollowitz, agasat de aroganța lui Ferrari. Dacă ar fi fost chiar atât de ușor, nu

te-aș fi chemat: Sunt păziți zi și noapte. Nimeni nu se poate apropia de pavilion fără să fie văzut. Împrejurimile sunt păzite de câini, luminate de faruri și supravegheate de un adevărat regiment de poliție. Lângă ei stau șase oameni care se schimbă permanent. Două femei din cadrul poliției sunt tot timpul cu fata. Weiner are și el permanent doi polițiști cu el. Problema nu e *când*, ci *cum* să-i facem să dispară.

Ferrari își frecă nasul cu un deget osos, uitându-se la Gollowitz așa cum examinează un savant un virus necunoscut.

— Am întrebat când trebuie făcută treaba, repetă el.

Gollowitz dădu din umeri.

— Cât mai repede posibil, evident, răspunse el tăios.

— Foarte bine. După ce voi studia planul, voi fixa o dată, îi asigură Ferrari.

Vorbea o engleză lentă și precisă cu un puternic accent italian.

— Probabil peste două zile, adăugă el.

— Vrei să spui că îi vei omorî peste două zile? întrebă Seigel. E imposibil!

— Cu siguranță că până atunci unul din ei va fi lichidat. Aș fi putut să mă debarasez de amândoi în două zile, dacă n-ați fi insistat să moară de moarte accidentală. Două accidente într-un timp atât de scurt ar părea suspect. Ții neapărat la accident? îl întrebă el pe Gollowitz.

— Neapărat, răspunse Gollowitz, încântat în sinea lui că-i făcea sarcina mai dificilă lui Ferrari. Dacă ziarele ar bănuî un asasinat, ar face atâta scandal încât ar fi posibil să se deschidă o anchetă.

Ferrari își trecu degetele prin păr.

— Bine. Unul dintre ei va fi mort peste două-trei zile. De al doilea ne vom ocupa mai târziu.

— Scuză-mă, dar sunt foarte sceptic, zise Gollowitz cu un ton înțepat. Pari să crezi că afacerea e ca și rezolvată și nici măcar nu te-ai uitat pe plan.

Ferrari își frecă din nou nasul. Probabil că era un tic.

— Uiți că sunt specialist, zise el domol. Tu ești un amator. Ți-ai pus în cap că e imposibil. Asta înseamnă să fii învins dinainte.

Se răsturnă în fotoliu și își încrucișă degetele osoase, cu mâinile pe genunchi. Părea venit din altă lume, cel puțin așa i se părea lui Seigel care îl privea cu o curiozitate amestecată cu jenă. Când Ferrari stătea picior peste picior, picioarele lui nu atingeau podeaua.

— Fiecare misiune o abordez cu încredere, continuă el. N-am ratat niciodată și n-am intenția s-o fac. Și vă garantez că am avut cazuri mult mai periculoase decât asta.

— Totuși nu e ușor, zise Seigel încercând să prindă privirea acelor ochi care păreau niște vilbrochene. Vei avea noroc dacă vei reuși să lichidezi unul. Dar pe amândoi...

Ferrari se aplecă în față și zâmbi. Avea niște dinți lați, galbeni și cariați.

— Dacă aș conta pe șansă, n-aș ajunge niciodată la nimic. V-am mai spus: vor muri amândoi. Vă garantez. Nu vă cer decât să mă credeți. Așteptați și veți vedea.

Gollowitz simți în mod confuz că piticul acela oribil nu glumea.

7

Conrad se așează jos și scoase o țigară din pachet.

— Chestia a mers. Weiner vorbește.

Forest dădu din cap.

— Eram convins că până la urmă va vorbi. Treburile se încurcau dacă accepta cautiunea. Dar am bănuț că nu va vrea să plece de-aici. Și fata?

Conrad se strâmbă dezamăgit.

— Nimic. Se încăpățânează să spună că n-a văzut pe nimeni la „Fundătură”, dar a renunțat să se mai întoarcă acasă. Cred că a înțeles că e mai bine să nu scoată nasul afară până când lucrurile se liniștesc.

— Ce spune Weiner?

— A mărturisit că primise misiunea s-o omoare pe domnișoara Coleman. Ordinul venea de la Seigel. Mai mult nu putem scoate de la el.

— Cu alte cuvinte, ți-a spus exact cât trebuia ca să-l ții aici sub protecția noastră.

— Cam așa ceva. Pretinde că nici măcar nu știa că Seigel lucra pentru Maurer. Minte, bineînțeles, dar nu mi-am pierdut orice speranță de a-l face să schimbe versiunea asta. Nu ne folosește la nimic să-l arestăm pe Seigel, pentru că noi îl vrem pe Maurer.

Forest dădu afirmativ din cap.

— Dacă vrem să ne folosim de mărturia lui Weiner, va trebui să dovedim legătura dintre Seigel și Maurer.

Conrad se încruntă.

— Weiner e convins că într-o zi organizația îi va da de urmă. Dacă voi reuși să-l conving că nu riscă nimic, cred că

va vorbi.

— Ești sigur că nu riscă nimic? Întrebă calm Forest.

— Da. Mi-am luat toate măsurile de precauție. Un singur drum duce la pavilion. Trece pe un câmp în întregime descoperit. Cealaltă posibilitate de a te apropia e o prăpastie de optzeci de metri. Și o muscă și-ar rupe gâtul. Am postat oameni sus, pentru cazul în care cineva ar încerca să se cațere. Domnișoara Coleman și Weiner nu sunt niciodată singuri. Atâta vreme cât vor sta în pavilion, n-au de ce se teme.

— Și totuși Weiner crede că va fi ucis?

— Știe că niciun membru al bandei nu a supraviețuit după ce-a vorbit. Toți sunt convinși că Maurer poate să ajungă la ei oriunde s-ar afla. Dacă reușesc să-i scot ideea asta din cap, îmi va spune tot ce vreau. Dar, deocamdată, nu vrea să spună nimic.

— Sincer vorbind, îl înțeleg, zise cu gravitate Forest. Maurer are obiceiul neplăcut de a-i împiedica pe oameni să vorbească. Și în privința oamenilor, Paul? Ai făcut tot ce trebuia?

— Bineînțeles. Am luat băieți cu dosare ireproșabile. Niciunul nu e singur. Inspectorul O'Brien, pe care îl cunoașteți, se ocupă de asta. Am încredere în O'Brien ca în mine însumi.

— Bineînțeles, zise Forest. Îl cunosc pe O'Brien de ani de zile. E un polițist de primă clasă. Și zilele libere? Nu e niciun pericol ca unul dintre acești oameni să fie atacați în ziua lui liberă?

— N-au zile libere, răspunse Conrad. I-am avertizat că va trebui să-și sacrifice în întregime libertatea până la sfârșit. Singurele trei persoane care au permisiunea să părăsească pavilionul sunt Van Roche, O'Brien și eu. Dacă nu pot avea încredere în ei doi, atunci nu pot avea încredere în nimeni.

— Trebuie să spun că ai procedat bine. În week-end-ul viitor voi încerca să vin ca să văd cum te-ai organizat.

— Bineînțeles. Veniți... Dacă aveți și alte idei, vor fi

binevenite. Aș vrea tare mult să-l conving pe Weiner că nu riscă nimic.

— Nu suntem chiar atât de grăbiți. Continuă să te ocupi de toată problema asta, Paul. Și acum, vorbește-mi de fată.

— E o enigmă, răspunse Conrad frecându-și bărbia. Nu știu ce să fac cu ea.

Forest, căruia nu-i scăpa nimic, fu surprins de aerul abătut al lui Conrad. Se uită pe furiș la fața lui. De ce vocea lui Conrad se schimba de fiecare dată când pronunța numele acestei fete?

— Ce vrei să spui, Paul? întrebă el cu blândețe.

Conrad dădu din umeri.

— Aș băga mâna în foc că l-a văzut pe Maurer la „Fundătură”. Dar de ce naiba nu vrea să mărturisească? Păstrând tăcerea, se face vinovată de complicitate.

— I-ai spus asta?

Conrad evită privirea întrebătoare a lui Forest.

— Am preferat să mai aștept puțin, răspunse el. Aș vrea s-o conving altfel, nu prin amenințări. De când Gollowitz a speriat-o rău de tot, e mult mai înțelegătoare. Nu mai e atât de agresivă ca la început.

— Da, dar n-o putem ține la infinit. Știi asta?

— Știu. Asta e o problemă. Fără a mai pune la socoteală că mai e ceva care îmi dă de furcă. Poate ați putea să mă ajutați...

— Spune.

— Cred că s-au îndrăgostit unul de celălalt.

— Îndrăgostiți unul de celălalt? repetă Forest uluit. Cum au reușit?

Conrad ridică ochii.

— Cum fac oamenii ca să se îndrăgostească? întrebă el calm. Astea sunt niște lucruri care nu se explică.

— Ești sigur de ce spui?

— Aproape sigur. Domnișoara Coleman m-a întrebat ieri dacă poate să vorbească cu Weiner.

— Dar asta nu înseamnă că sunt îndrăgostiți, spuse

Forest ușor agasat.

Conrad dădu din umeri.

— Aș vrea să-i auziți vorbind unul de celălalt. E destul ca să te lămurești.

Se ridică brusc, începu să se plimbe prin încăpere și continuă:

— Cum o fată încântătoare ca ea poate să fie îndrăgostită de unul ca Weiner? Are un neg hidos pe față. E dintotdeauna un escroc. Zău că nu înțeleg ce a găsit la el. Mărturisesc că e ceva care mă depășește.

Forest ridică din sprâncene. Paul avea vreo slăbiciune pentru fata asta?

— Poate din cauza genului său de activitate și a aluniței, zise calm Forest. Femeile sunt niște animale ciudate.

— Bineînțeles.

— Dar ce te deranjează, Paul? Nu ne privește pe noi că s-au îndrăgostit unul de altul!

— Nu. Dar trebuie să-i lăsăm să se vadă? Domnișoara Coleman a cerut să se plimbe cu Weiner: două ore pe zi.

— Părerea mea este că trebuie s-o refuzi. Tu ce crezi?

Conrad continua să se plimbe prin încăpere.

— Această fată trebuie convinsă să depună mărturie împotriva lui Maurer. Dacă se vede cu Weiner, există șanse ca aceasta să-i vorbească despre el și chiar despre Maurer. Va dori cu siguranță să afle de ce a acceptat s-o asasineze. Ca să se justifice în fața ei, poate că îi va împărtăși secretele organizației. Venind din partea lui, aceste dezvăluiri ar putea să aibă efecte surprinzătoare. Până în prezent, n-a vrut să creadă niciun cuvântel din tot ce i-am spus. Dacă totul va veni de la Weiner, poate că va înțelege mai bine.

— Dar s-ar putea ca Weiner să o sperie atât de tare încât să tacă definitiv. Te-ai gândit la asta?

— M-ar mira. El a vorbit, și ea știe că el a mărturisit că a primit ordinul s-o suprima. I-am spus asta.

— Bine. Trebuie încercat. N-o putem ține prea mult.

Lasă-i să se vadă, dar să fie tot timpul supravegheați.

— OK, zise Conrad. Cred că asta e tot. Acum ar fi mai bine să mă întorc acolo.

— A rămas un lucru de lămurit, zise Forest. De ce, dacă l-a văzut pe Maurer, nu vrea să spună? Trebuie să descoperim motivul, Paul.

— Îi e frică de Maurer, e evident.

Forest făcu un gest negativ.

— Nu cred că ăsta e motivul. O fată de felul ei nu știe despre Maurer decât ce-a citit în ziare. Admit că are o reputație proastă, dar asta nu e destul. Există ceva mai grav care o împiedică să vorbească. Nu te-ai întrebat dacă nu cumva are, de exemplu, cazier, cazier care ar putea să apară cu ocazia procesului?

— Chestia asta e cam trasă de păr, zise Conrad încruntat.

— Da. Dar nu se știe niciodată! Poate că e vorba de cu totul altceva. Poate că și-a părăsit domiciliul conjugal. Poate, că are un soț care o caută. Dacă depune mărturie împotriva lui Maurer, fotografia și numele ei vor apărea pe prima pagină a ziarelor. De aceea refuză să vorbească. Ar trebui să descoperi acest motiv personal, presupunând că el există.

— Da, desigur, zise Conrad cu o voce neutră.

— Foarte bine, să ne punem pe treabă, zise Forest. Preferi să rămâi la pavilion sau să te întorci aici ca să faci cercetări despre antecedentele acestei fete?

Conrad nu ezită.

— Rămân la pavilion. Înainte de orice, trebuie protejată. O să vi-l trimit pe Van. Se va ocupa de cercetări.

Forest era acum sigur că Conrad era îndrăgostit de Frances Coleman.

*

*

*

Inspectorul O'Brien stătea la picioarele patului și se uita la fiul său. Fața de obicei serioasă a lui O'Brien se îmblânzise, și în ochi avea o luminiță pe care nu o cunoșteau nici colegii și nici „clienții” săi.

— Dormi, zise el. Altfel maică-ta o să ne mănânce cu fulgi cu tot când se va întoarce.

Fiul său, un puști pistruiat, avea aproape șapte ani. Băiatul adresă tatălui său zâmbetul cel mai dezarmant.

— Povestește-mi cum l-ai prins pe Micul Cezar și cum v-ați bătut? insistă el cu privirea plină de speranță. Nu va dura mult. N-o să-i spunem mamei.

— Nu pot, fiule, zise el grav. Mi-ai promis că vei dormi după povestea cu Lingle. Și e foarte târziu. Îți voi spune povestea cu Micul Cezar în viitoarea mea zi liberă.

— Bine, tată, zise puștiul resemnat, știind că era inutil să discute cu tatăl său. Pe mâine.

O'Brien stinse lumina și coborî scara. Căsuța era liniștită. Soția lui se dusese la cinema cu mama ei. Urma să se întoarcă abia peste o oră. O'Brien se întreabă dacă să spele vasele sau să asiste la un meci de box televizat. Optă pentru meciul de box, după o mică luptă cu propria conștiință.

Deschise ușa salonului, se opri și se încruntă. Nu-și amintea să fi lăsat lustra aprinsă. Intră în încăpere și închise ușa. Făcu trei pași spre televizor și se opri brusc alarmat.

O'Brien avea nervii tari dar, cu tot sângele-rece, inima începu să-i bată cu putere când zări într-un fotoliu o mică siluetă neagră.

Silueta se afla în umbră și, la prima privire, O'Brien crezu că era un copil. Apoi văzu pantofii negri de piele, picioarele subțiri și gleznele osoase.

Avu impresia neplăcută că se află în fața unei fantome, dar își reveni și făcu un pas înainte.

Se opri brusc descoperind țeava unui pistol de calibru 38 îndreptată spre el.

— Ce...? bâigui el.

— Salut, inspectore, zise o voce răgușită. Îmi pare rău că te-am speriat. Nu face gesturi eroice. De la distanța asta n-am cum să te ratez.

O'Brien simți sudoarea curgându-i pe frunte. Acea voce răgușită și amenințătoare nu putea să fie decât a unei singure persoane. Cu mulți ani în urmă, în perioada când lucra la New York, O'Brien îl întâlnise pe Vito Ferrari. Ba uneori, când îi cădea greu la stomac masa de seară, i se întâmpla chiar să-l viseze noaptea!

Ferrari ridică capul. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

— Ce cauți aici? întrebă O'Brien.

Călăul Consorțiului nu făcea niciodată vizite mondene. O'Brien știa asta.

— Stai jos, răspuse Ferrari arătându-i un fotoliu. Trebuie să-ți vorbesc.

O'Brien se așează. O făcu ușurat căci picioarele îi tremurau. Se gândi la fiul său care dormea la etaj, deasupra, și la soția lui care trebuia să sosească. Pentru prima dată în carieră, își dădu seama că meseria de polițist îi punea familia în pericol.

— Ce cauți la Pacific City? întrebă el, hotărât să-și ascundă spaima. După câte știu, nu face parte din sectorul tău?

Ferrari puse revolverul la loc, sub haină.

— Nu face parte din sectorul meu, dar am de rezolvat aici o treabă. Am venit să-l văd pe Weiner, zise Ferrari cu un zâmbet amabil.

Își așează picioarele unul peste altul și începu să-și legene unul dintre ele.

O'Brien fu aproape ușurat. Ar fi trebuit să se gândească imediat la Weiner văzându-l pe Ferrari.

— N-ai noroc, zise el. Nu se poate ajunge la Weiner.

— La oricine se poate ajunge, răspuse Ferrari. Vreau să-mi spui cum se poate ajunge la Weiner.

— Ce te face să crezi c-am să-ți spun? întrebă O'Brien cu o voce care era departe de a fi sigură.

— Ce te face să crezi că n-ai să-mi spui?

O'Brien se uită fix la el. Simți că se schimbă la față și strânse pumnii.

— Ce mai face băiețelul tău, inspectore? continuă Ferrari. L-am văzut în dimineața asta. Un puști splendid.

O'Brien nu spuse nimic. Se simțea prins în capcană.

— Să ne întoarcem la Weiner, zise Ferrari după o lungă tăcere.

— De data asta n-ai să reușești, zise O'Brien cu o voce răgușită.

Ferrari dădu din umeri.

— Destul cu politețurile, zise tăios Ferrari. La ce oră face Weiner baie seara?

— La zece, răspunse O'Brien. De unde știi că face baie?

— Mă informez totdeauna cu mare grijă în privința clienților mei. E singur când face baie sau e însoțit de un politist?

O'Brien ezită, dar amenințarea care plana asupra lui era mai rea decât propria sa moarte.

— E singur.

— Descrie-mi sala de baie, te rog.

— E la etajul doi. Are o fereastră mică de tot, un duș, un dulap, o cadă mică și o chiuvetă.

— Dușul are perdele?

— Îți pierzi timpul, Ferrari. Nu-ți face iluzii. Nu vei putea să intri în baie. N-ar putea să intre nici măcar un șoarece. Totul a fost prevăzut.

Ferrari se strâmbă ironic.

— Bineînțeles că pot să intru. Am reperat deja locul. E simplu ca bună ziua. În dimineața asta m-am plimbat prin toată coșmelia.

— Minți!

— Zău? Cum vrei, zise Ferrari mângâindu-și nasul: Verifică cineva încăperea înainte ca Weiner să intre la

baie?

— Evident.

— Cine?

— Fiecare pe rând.

— Când vine rândul tău?

— Mâine seară.

— Nici că se putea mai bine. Ascultă-mă cu atenție. Am să-ți spun ce vei face. Când Weiner va fi gata pentru baie, faci verificarea ca de obicei, dar vei avea grijă să nu te uiți la duș. Acolo o să fiu eu. Ai înțeles?

O'Brien își șterse fruntea de sudoare cu batista.

— Nu vei putea să intri în sala de baie. Nu cred că ai intrat în casă! Nicio pisică n-ar putea să scape vigilenței polițiștilor care păzesc drumul.

— N-am venit pe drum, răspunse Ferrari. Am escaladat faleza.

— Minți! E imposibil să fie escaladată fără frânghii și tot ce presupune asta!

Ferrari zâmbi.

— Uiți că sunt dotat pentru alpinism.

O'Brien își aminti că auzise că părinții lui Ferrari erau acrobați la un circ și că Ferrari însuși se antrenase mult. Cu mai mulți ani în urmă, câștigase sume mari de bani, apărând, sub pseudonimul „musca umană”, într-un număr de escaladare deosebit de periculoasă. Într-o zi oprise circulația de pe Broadway urcându-se pe fațada lui Empire State Building pentru o manifestare publicitară.

— Voi fi acolo, inspectare, continuă Ferrari. Să nu uiți asta. Pot să contez pe tine?

O'Brien deschise gura să vorbească apoi se răzgândi.

— Eziți? zise Ferrari cu un aer candid. Mă uimești. În fond, cine e Weiner? Doar n-ai să riști viața băiatului tău pentru un ticălos ca el?

— Să-l lăsăm în pace pe fiul meu, zise O'Brien cu o voce sugrumată.

— Nici eu nu vreau altceva, dar vreau să fiu sigur că pot

conta pe tine. Știi că nu bat câmpii niciodată, nu? El sau Weiner. Tu alegi.

Ferrari nu glumea. O'Brien știa că nimic nu-l va împiedica să-l ucidă fie pe Weiner, fie pe fiul său. Știa că nu avea nicio șansă să-l ucidă pe Ferrari. Iar Ferrari își pusese totdeauna amenințările în practică.

— Să punem lucrurile la punct, continuă Ferrari. Să nu încerci să-mi întinzi o cursă. Chiar dacă reușești, îți promit că fiul tău nu va trăi nici cinci minute după trădarea ta. Începând de acum, va fi în permanență urmărit. Dacă mi se întâmplă ceva, va fi ucis imediat. Contez pe tine?

— Da, răspunse O'Brien cu o voce care devenise brusc fermă. Poți conta pe mine.

Conrad greșise când îi spusese lui Forest că Frances și Pete se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Pete era evident îndrăgostit de Frances. Dar înțelesese că era o pasiune fără viitor. Nu-și făcea nicio iluzie asupra puterii lui Maurer. I se părea deja un miracol că putuse să supraviețuiască opt zile.

Descoperirea dragostei sale era cu atât mai dureroasă cu cât știa că nu-i mai rămăsese mult timp de trăit.

De fiecare dată când o zărea pe Frances de la fereastră, se surprindea închipuindu-și viața lor în comun, casa în care ar fi locuit și copiii pe care i-ar fi crescut.

De aceea a fost stupefiat când Conrad l-a anunțat că va avea voie s-o vadă pe Frances.

— Pare să creadă că i-ai salvat viața, zise Conrad plimbându-se prin camera lui Pete. Vrea să-ți vorbească. Eu n-am nimic împotrivă... Tu?

Conrad rămăsese la pavilion toată săptămâna. O văzuse pe Frances în fiecare zi. Îi părea că este opusul lui Janey. Vocea, gesturile, privirile, totul la ea exprima o tandrețe și înțelegere pe care Conrad o căutase în mod inconștient întreaga viață.

Janey îl dezamăgise în mod amarnic. Lua totul și nu

dădea nimic în schimb. Iar dragostea lui Conrad se lovise de veșnicele ei exigențe de femeie egoistă.

Conrad își zicea că Frances era cu totul altfel. Dragostea lui pentru ea era la fel de dureroasă ca cea a lui Pete, căci, ca și Pete, știa că era o dragoste fără speranță. În cazul lui, obstacolul era Janey. Dar Conrad se înșela crezând că Frances îl iubea pe Pete. Îi era milă de el, iar la o ființă atât de sensibilă ca ea, mila era la fel de puternică, dacă nu mai puternică, ca dragostea. Știa că el putuse s-o omoare. Avusese la dispoziție arma și ocazia. Și își riscase viața neexecutând ordinele primite. Fusesse profund mișcată de acest gest, iar faptul că Pete era desfigurat de acea aluniță o îndemna să șteargă prin amabilitatea ei anii de suferință pe care probabil că îi îndurase.

Când se întâlniră în grădină, în ziua în care Conrad vorbise cu Forest, Frances se comportă adorabil cu Pete. Flecăriră ca toți tinerii care se întâlnesc prima dată.

Totuși, întrevederea nu fu în întregime destinată. Nu reușeau să uite de poliștii care nu-și luau ochii de la Pete.

Pete era conștient de infirmitatea lui, de aceea se așezase la dreapta lui Frances ca să nu-i vadă alunița. Când se întorcea ca să-i vorbească, își acoperea instinctiv obrazul cu mâna.

Frances simți această stinghereală și după ce schimbară câteva cuvinte, îi zise brusc:

— Aș vrea să-ți vorbesc despre alunița aceea, zise ea cu blândețe. Crezi probabil că mă jenează, dar nu e adevărat. Nu-ți dai seama că atunci când vorbesc cu tine, nici măcar n-o mai văd?

Pete se uită la ea și fu convins că era sinceră. Înțelese că pronunțase cuvintele pe care vruse din totdeauna să le audă. Fu atât de emoționat încât se văzu obligat să întoarcă capul.

Îi simți mâna pe brațul lui.

— N-am vrut să-ți fac rău. Dar chiar crezi că nu se poate face nimic? N-ai fost niciodată la doctor?

— Ba da, răspunse el fără s-o privească. Ar fi nevoie de o operație. Ce prost am fost! Dacă te-aș fi întâlnit înainte, n-aș fi făcut tot ce-am făcut. Din cauza felului în care oamenii se purtau cu mine, a felului în care mă priveau, am intrat în bandă. Dar să vorbim de altceva. Conrad vrea să te fac să depui mărturie împotriva lui Maurer. Nu-l asculta nici pe Conrad și nici pe alt polițist. Ei nu știu. Cred că l-ai văzut pe Maurer la „Fundătură”. Acum ascultă-mă cu atenție. Nu vreau să știu dacă l-ai văzut sau nu. Ceea ce contează, e să nu mărturisești asta niciodată. Nici mie, nici lui Conrad, nimănui. Nu trebuie să-ți mărturisești nici măcar ție! Câtă vreme nu vorbești, ai o șansă de scăpare. O șansă mică de tot. Aș vrea să înțelegi că dacă Conrad te convinge să vorbești, nimic în lume nu te mai poate salva!

Frances era puțin mișcată de violența lui, dar nu-i era frică. Conrad îi explicase că era imposibil să ajungă cineva la ea, iar măsurile de precauție luate o impresionaseră.

— Nu pot să stau aici toată viața, zise ea. Dar atâta vreme cât mă aflu aici, sunt în siguranță, ca și tine.

— În siguranță? Crezi că Maurer n-ar ști să ne găsească dacă ar vrea? Câți polițiști sunt? Douăzeci? Nicio sută de polițiști nu l-ar face pe Maurer să dea înapoi. Nicio victimă desemnată de Maurer n-a supraviețuit. Niciuna! Nu-l cunoști. Dacă nu reușește să pună în practică o amenințare, Consortiul îi ia gâtul. E în joc viața lui sau a noastră. Și îți garantez că știe să-și apere pielea. Aș fi preferat să tac, dar trebuie să vorbesc ca să înțelegi ce te amenință. Când te-am avertizat că Moe vrea să te omoare, am încălcat ordinele. Nu poate să mă lase în viață, altfel și ceilalți vor începe să încalce ordinele. Pentru asta i-am vorbit lui Conrad. Am vrut să am o amânare. Nu i-am spus mare lucru, doar atât cât să mă țină aici. Nu-mi fac iluzii. Nu mai am mult de trăit. Poate o oră, poate trei-patru zile, nu mai mult.

Francis se simțea foarte tulburată. Pete vorbea cu calm,

dar vedea teroarea în ochii lui.

— Nu pot să-ți facă nimic, zise ea agățându-se de brațul lui. Nu trebuie să-ți fie frică. Cum ai vrea să ne găsească?

— Când vor vrea să mă lichideze, o vor face.

— Dar cum? întrebă Frances. Cu toți acești polițiști care te supraveghează...

— Maurer poate să-i cumpere pe toți dacă vrea. N-ar fi prima dată când folosește metoda asta.

— Nu! insistă Frances. Domnul Conrad m-a asigurat că sunt incoruptibili.

— Da. Mi-a spus și mie același lucru. N-am mai multă, încredere în el decât în ceilalți.

— Nu spune prostii, zise Frances cu fermitate. Nu cred un cuvânt din tot ce mi-ai spus. Îți faci sânge rău de pomană.

— Când voi fi mort, zise domol Pete, adu-ți aminte de ce ți-am spus. Singura ta șansă e să nu vorbești. Dacă vorbești, nimeni nu poate să te mai apere. Să nu uiți asta. Organizația nu te va lăsa niciodată să ajungi până la bara martorilor. Te implor să nu uiți asta.

— Bineînțeles, zise Frances cu blândețe.

Pete se ridică brusc.

— Aș vrea să-ți mai spun ceva. Te iubesc. De când sunt cu tine, m-ai făcut fericit. Așa cum n-am fost niciodată.

În timp ce vorbea, Conrad se apropiase de ei traversând peluza. Pete întoarse spatele și se îndreptă repede spre casă. Trei polițiști îl urmară.

Frances se uita cum se depărtează Pete. Nici măcar nu întoarse capul când Conrad ajunsese lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Coleman?

Ea se uită în sfârșit la el.

— Nu vrea să creadă că e în siguranță.

— Știu.

Conrad se așeză lângă ea și aprinse o țigară.

— E foarte speriat, continuă el. După câteva săptămâni, va înțelege că nu are de ce să-i fie frică.

Ea îi aruncă o privire plină de recunoștință. Vocea lui calmă îi inspira încredere.

Conrad continuă:

— În cazul dumatăle însă se pune o altă problemă. Nu pot să te țin aici foarte mult. Va trebui să iau o hotărâre în privința asta. Soluția problemei dumatăle, ca și cea a lui Weiner, ar fi arestarea lui Maurer. După condamnarea lui Maurer, aş putea aranja să pleci în Europa până când toate treburile se liniștesc. La întoarcere, ai putea reîncepe o viață normală în deplină siguranță. Dar nu-l pot condamna pe Maurer dacă refuzi să depui mărturie.

Ea se încruntă brusc.

— Cred că l-ai văzut pe Maurer la „Fundătură”, continuă el fără să-i lase timp să vorbească. Și mai cred că ai un motiv personal foarte puternic ca să vrei să eviți publicitatea procesului. Nu vrei să-mi spui nimic? Nu vrei să te ajut?

Frances nu desfăcea buzele. Pălise puțin și mâinile începuseră să-i tremure.

— Ascultă-mă, continuă el. Suntem singuri. Nimeni nu poate să ne audă. Uită că sunt polițist. Vorbește-mi ca unui prieten. Îți promit că n-am să folosesc nimic din ce-mi vei spune fără să-mi dai voie. Mai înțelegător de atât cred că nu se poate!

O văzu ezitând, și o fracțiune de secundă crezu că reușise.

Dar Frances se gândea la cuvintele lui Pete: „Ceea ce contează, este să nu mărturisești niciodată. Nici mie, nici lui Conrad, nimănui”.

Se ridică în picioare.

— N-am nimic să vă spun. Dacă nu aveți nimic împotriva, aş vrea să intru în casă. Soarele e foarte fierbinte, azi.

8

Dolores simțea că Gollowitz era preocupat. Luă un fotoliu jos și se trânti în el. Își aranjă fusta după un timp calculat cu grijă. Văzuse că se uitase la genunchii ei; îl lăsă să-și clătească privirea un moment, după care îi ascunse repede.

— N-ai nicio veste de la Jack? întrebă ea.

— Nimic.

Începu să-și frece bărbia dublă întrebându-se dacă era bine să se apropie de ea și s-o sărute. Dar pentru că nu știa unde se află Seigel, se hotărî cu regret să stea liniștit.

— Aș vrea să-mi spună unde e, zise el. Nu-mi place deloc să nu putem comunica în felul ăsta. Pune-te în locul meu. Nici Jack n-ar ști ce să facă într-o astfel de situație. Dacă nu reușim să punem mâna pe fata aia...

Dolores decise rapid să nu asculte confidențele lui Gollowitz. Cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine ea pentru ea, dacă Gollowitz ar fi comis o eroare gravă. Se așeză picior peste picior.

— Am venit doar să văd dacă ai vești de la Jack.

Deschise geanta și se încruntă.

— Am început să nu mai am bani. Jack nu ți-a spus să ai grijă de mine?

— Nu, nu mi-a spus nimic. Probabil că a uitat, dar nu-ți face probleme, Dolly. Cât vrei?

— Din banii tăi? zise ea aruncându-i o privire sugestivă. Poate că n-ar trebui...

— Haide, Dolly, nu spune prostii.

Scoase portofelul și puse un teanc de bancnote pe birou.

— Cinci sute îți ajung?

— Bineînțeles, răspunse ea ridicându-se și apropiindu-se de birou. Abe, scumpule, ești o dulceată!

El îi trase pe nas parfumul și simți cum îl cuprinde dorința. În timp ce ea se apleca în față, îi văzu sânii, umflându-se sub țesătura subțire a rochiei. Era pe jumătate ridicat, cu fața roșie și ochii strălucitori, când ușa se deschise și intră Seigel urmat de Ferrari.

Dolores luă bancnotele și le puse în geantă. Se uită cu o privire ușor amuzată la Gollowitz care încerca să-și recapete sângele-rece.

— Îmi pare rău, zise Seigel. Nu știam că ești ocupat.

— Plec, îl asigură Dolores întorcându-se spre el cu zâmbetul pe buze.

Întâlni privirea pătrunzătoare a lui Ferrari și zâmbetul îi îngheță.

— Am... am venit după niște bani, bâigui ea.

Niciodată în viața ei nu se simțise jenată, dar acel pitic oribil care o dezbrăca din privire o speria pur și simplu.

Ferrari îi contemplă picioarele lungi și își trecu degetul peste nas.

După ce ea închise ușa, întrebă:

— Cine e gagica asta?

— E doamna Maurer, răspunse Seigel. Nu știai?

Ferrari ridică din sprâncene și se așază într-un fotoliu lângă birou. După ce se instalează confortabil, picioarele lui atârnavă la câțiva centimetri de covor.

— Văd că Maurer știe să-și ocupe nopțile, zise el.

Și gura i se schimonosi încercând să zâmbească cu subînțeles.

— Ce noutăți avem? întrebă brusc Gollowitz roșu la față.

— Noutăți? repetă Ferrari uitându-se la el. Sunt bune. În seara asta e rândul lui Weiner. La zece fix.

— Nu glumești? întrebă Seigel cu o voce albă.

Ferrari se prefăcu că nu auzise.

— Va fi chiar foarte frumos, continuă Ferrari foarte

mulțumit de el. Una dintre cele mai frumoase reușite ale mele.

— Cum ai de gând să procedezi? întrebă Gollowitz.

— Aveam nevoie de un aliat din partea lor, explică Ferrari. Am reușit să-l fac pe O'Brien să-mi dea o mână de ajutor.

— O'Brien! exclamă Gollowitz. Dar e incoruptibil!

— Poate că nu i-ați găsit punctul slab. Toți avem un punct slab. O'Brien are un fiu, pe care îl iubește foarte mult. A fost de acord să mă ajute.

— Ca să vezi! exclamă Seigel cu admirație. Nici măcar nu știam că are un băiat.

— Va fi un... accident? întrebă Gollowitz cu neliniște.

— Bineînțeles. Weiner va ameți în baie. Va aluneca în apă și se va îneca, nefericitul de el! E bine?

Ferrari explică atât de natural încât Gollowitz și Seigel schimbară priviri jenate.

— E nemaipomenit, zise Gollowitz. În seara asta, negreșit?

— Weiner face totdeauna o baie la zece. E un obicei.

— Dar cum vei intra în baie? întrebă Seigel.

— Va fi o nimica toată. Fereastra e mică, dar nici eu nu sunt mare. Singura piedică era că baia e verificată înainte de venirea lui Weiner. Pentru asta a trebuit să cer ajutorul lui O'Brien. El va face verificarea în seara asta.

— Și fata? întrebă Gollowitz cu o voce răgușită. Cu ea cum vrei să procedezi?

— Nu fi atât de nerăbdător. Fiecare lucru la timpul lui, replică Ferrari. Trebuie să studiez problema. E posibil să fie și mai supravegheată după moartea lui Weiner. Dar va veni și rândul ei. Îți promit. Poate că cere un anumit timp și multă gândire, dar nu va scăpa.

Alunecă jos din fotoliu.

— Cred că voi trage un pui de somn, zise el. Probabil că nu voi dormi prea mult în noaptea asta. Să fiți aici pe la unsprezece și jumătate. Voi putea să vă ofer noutăți.

În picioare pe terasa pavilionului, Conrad privea cerul.

— Tare aş vrea ca nenorocita asta de furtună să izbucnească o dată, zise Madge Fielding. Sunt transpirată toată.

Madge petrecuse toată ziua lângă Frances şi acum ieşise să ia aer.

— Mă duc la oamenii mei, zise Conrad. Vii cu mine? Mă duc cu maşina până la drum.

— E ciudat, spuse Madge urcând în maşină. Am impresia că mă aflu aici de luni de zile. Cât timp crezi că vom rămâne?

— Nu ştiu. Aş vrea şi eu să ştiu. Procurorul vine la noi sâmbătă. Vrea să vorbească cu domnişoara Coleman. E rândul lui să intre în joc. Eu mă dau bătut. Dacă nu o convinge să vorbească, nu ştiu ce vom face cu ea. Dacă vorbeşte, vom rămâne aici până la proces, adică înjur de trei luni.

— Cum o găseşti, Paul? întrebă Madge în timp ce Conrad intra pe aleea lungă de un kilometru şi jumătate.

— E o fată încântătoare, răspunse cu prudenţă Conrad. Tu?

— Eu ţin la ea. Mi-e milă de ea. Am impresia că e într-o situaţie cum nu se poate mai nefericită.

— Ți-a povestit ceva?

— Nu. Dar o observ. Cred că ezită să ia o hotărâre foarte importantă. Îşi face mult sânge rău pentru Weiner. Mă întreabă mereu dacă cred că e la adăpost aici.

— Sigur că e la adăpost, replică Conrad ușor agasat. Când îl vom duce la tribunal va trebui să avem mare grijă.

Reduse viteza când farurile luminară porțile mari de fier.

Cinci polițiști, cu pușca în bandulieră, păzeau poarta. Unul dintre ei se apropie în momentul în care mașina opri.

— Totul e bine? întrebă Conrad prin geamul deschis.

— Da, șefule. Nimic de semnalat.

— Va veni furtuna. Fiți cu ochii în patru. Aveți toți

impermeabile?

— Da, șefule.

— OK. Cobor la baraj.

Polițiștii îl salutară și se duseră să deschidă poarta.

Conrad merse mai departe pe drumul lung și îngust până la baraj. Vorbi cu oamenii, îi avertiză să fie cu mare băgare de seamă, se asigură el însuși că reflectorul funcționa și că nu existau absenți. Apoi porni pe cărarea care ducea în vârful falezei. Ajunși la jumătatea drumului în fața unui post de pază, lăsară mașina și urcară pe jos.

Trei gherete se aflau pe marginea falezei, la o distanță de aproximativ optzeci de metri una de alta. Polițiștii patrulau între gherete. Unul dintre ei se apropie de Conrad.

Conrad o lăsă pe Madge și îl trase de-o parte pe polițist.

— Fiți cu ochii în patru în seara asta, îi recomandă el. O să fie un timp afurisit și e o noapte perfectă pentru cineva care vrea să ajungă la pavilion.

— Pe aici nu vor reuși, șefule, zise polițistul. Nu se poate urca.

— Reflectoarele funcționează?

— Le-am verificat pe toate. Merg, șefule.

În timp ce se întorcea la Madge, Conrad simți pe față o pală ușoară de vânt cald.

— Ai simțit? Furtuna se apropie. Să ne grăbim.

— Nimeni nu se poate apropia, nu-i așa, Paul?

— Nu-ți face griji, răspunse Conrad. Nici măcar nu cred că vor încerca. Maurer se va strădui să-i lichideze când vor ieși de-aici.

Tunetul bubui în depărtare când Conrad duse mașina la garaj și se întoarse la pavilion cu Madge. Ici și colo, polițiștii se plimbau prin parc cu un câine după ei.

— Mai durează, zise Conrad urcând treptele verandei. Mă duc să iau un impermeabil.

— Doar n-ai să ieși?

— Vreau să mă asigur că toată lumea e la post.

Conrad zări o siluetă neagră pe verandă.

— Tu ești, Tom? întrebă el.

— Mda, răspunse O'Brien.

— Eu cred că voi intra în casă, spuse Madge. Domnișoara Coleman a urcat. E lumină în camera ei. Noapte bună.

Conrad se apropie de O'Brien și se trânti pe un scaun lângă el.

— Oh, ce atmosferă apăsătoare!

— O să fie furtună, spuse O'Brien.

În vocea lui era ceva care îl surprinse pe Conrad.

— Cred că mai durează o oră. Cât e ceasul, Tom?

— Zece fără un sfert. Vine mai repede decât îți închipui. Pun prinsoare că ploaia va începe peste zece minute.

Neliniștea din vocea lui O'Brien îl surprinse pe Conrad.

— Te simți bine, Tom? întrebă el încercând să zărească fața lui O'Brien în întuneric.

— Bineînțeles, replică O'Brien pe un ton dur, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să mă duc să controlez baia individului. E aproape zece.

— Vin cu tine, zise Conrad.

Un fulger luminează veranda și Conrad fu frapat de paloarea lui O'Brien.

— Ești sigur că te simți bine, Tom?

— Ți-am spus că da! Mă doare puțin capul din cauza furtunii, dar mă simt excelent, îl asigură O'Brien ștergându-și fața cu batista.

Intră în vestibul, unde un polițist stătea pe scaun cu pușca pe genunchi.

O'Brien nu spunea nimic. Se întreba dacă Ferrari se afla deja în baie. Avea gura uscată de emoție. Își dădu seama că picioarele îi tremurau și că inima îi bătea prea repede. Un alt polițist stătea în capătul de sus al scărilor.

Conrad aruncă o privire pe fereastra palierului. O perdeă lichidă șiroia pe geam și stropea acoperișul în pantă. Tunetul bubuia și izbucnea într-un crescendo

asurzitor.

O'Brien deschise ușa camerei lui Pete.

Pete era în halat de casă și cu un prosop sub braț. Se uita pe fereastră. Doi polițiști jucau cărți pe o masă depărată de fereastră. Al treilea, cu pușca pe genunchi, privea spatele lui Pete cu o indiferență plictisită.

Când ușa se deschise, Pete se întoarse. Jucătorii de cărți duseră mâna la revolvere. Omul cu pușca se ridică brusc în picioare.

— Pe loc repaus! zise Conrad, încântat că toată lumea era foarte vigilentă. Ce noapte!

— Într-adevăr... răspunse polițistul cu pușca.

Pete se uita la O'Brien cu un aer îngrijorat. Conrad se uită și el și fu frapat de paloarea feței. În privirea lui era o lumină sălbatică pe care Conrad nu o cunoștea.

— Haide, vino, zise O'Brien, ca și cum i-ar fi fost greu să-și descleșteze dinții.

Ieși din încăpere, urmat de Pete.

Cei doi polițiști se întoarseră la partida lor de cărți. Al treilea aprinse o țigară. În urma lui O'Brien, Pete se îndrepta spre baia care se găsea alături de camera lui Frances. Trebuia să străbată un culoar, să coboare câteva trepte și să cotească în unghi drept.

Conrad îl prinse din urmă pe Pete în momentul în care O'Brien deschise ușa sălii de baie.

— Stai aici, mormăi O'Brien adresându-se lui Pete.

Și intră.

Conrad se învârtea în jurul lui Pete și se uita la O'Brien care îl zări peste umăr. O'Brien fu obligat să facă un efort supraomenesc ca să nu se lase trădat de față. Deschise dulapul și inspectă interiorul, apoi se îndreptă spre duș.

Întoarse spatele lui Conrad, mascându-i dușul aproape complet. Dădu la o parte perdeaua și aruncă o privire în cabină.

Deși se așteptase să-l vadă pe Ferrari în spatele perdelei, șocul fu atât de mare când îl zări, încât inima

începu să-i bată cu putere. Ferrari, nemișcat ca o statuie, ținea pistolul îndreptat spre O'Brien.

Cei doi bărbați se priviră o fracțiune de secundă, apoi O'Brien dădu drumul la perdea și, cu fața întoarsă astfel ca Conrad să nu-l vadă, se îndreptă spre chiuvetă și începu să se spele pe mâini. Tunetul bubuia mereu, iar prin mica, fereastră un fulger puternic lumină baia.

Conrad intră.

— O să mă spăl și eu pe mâini, zise el. Am transpirat rău de tot!

O'Brien făcu un pas în spate, împiedicându-l pe Conrad, fără să pară că o face, să privească în direcția dușului.

— Crezi că o să plouă toată noaptea? întrebă el ștergându-și mâinile.

Încerca să fie natural, dar Conrad își dădu seama de strădaniile lui.

— Nu m-ar mira.

Luă prosopul din mâna lui O'Brien. În momentul în care ridică capul, privirea lui întâlni fereastra.

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să pun bare la fereastră.

O'Brien făcu un efort ca să nu privească spre duș.

— Îți închipui că cineva ar putea să intre pe-acolo? zise el încercând să ia un ton ironic. E absolut imposibil.

Conrad se uită la ușă.

— Da, adevărat, zise el ieșind pe culoar. Poți să intri, Weiner.

Pete intră în baie. Trecând pe lângă O'Brien, întâlni privirea polițistului și, brusc, se simți înghețat de spaimă. Nu-i fusese niciodată atât de frică.

O'Brien era la ușă.

— Stați, bâigui Pete. Cred... cred că...

— Haide, du-te! se răsti O'Brien ieșind pe culoar. N-am chef să te aștept toată noaptea.

În clipa în care Pete vru să vorbească, comisarul trânti ușa.

— Ticăloșii ăștia cred că-și pot permite orice dacă îi

tratezi ca pe niște ființe omenești, îi zise O'Brien lui Conrad.

Vorbind, se sprijinise cu spatele de ușă, cu mâna pe clanță. Simți clanța lăsându-se în jos și înțelese că Pete încerca să deschidă ușa.

— Poate că ar fi bine să te duci să vezi ce face fata? îi zise el lui Conrad. Poate că e speriată de furtună.

Ținea cu mare greutate ușa închisă. Pete trăgea cu toată puterea de clanță.

— E cu Madge, răspunse Conrad aprinzând o țigară, fără să observe eforturile lui O'Brien. Mă duc imediat, adăugă el.

Alt tunet bubui deasupra casei și O'Brien auzi un strigăt slab în baie.

— Ce-i asta? întrebă Conrad ridicând capul.

— Tunetul, răspunse O'Brien. Ce credeai că e?

În timp ce vorbea, observă că presiunea asupra ușii încetase. Mânerul revenise la poziția inițială.

— Mi s-a părut că aud un strigăt, zise Conrad plecând pe culoar.

Se opri în fața ușii lui Frances și trase cu urechea.

O'Brien stătea nemișcat. Inima îi bătea puternic și neregulat.

Tunetul bubuia deasupra capetelor lor. Răpăitul ploii pe ferestre și gâlgăitul apei la streșini înăbușeau orice alt zgomot. Auzi un mormăit slab în spatele ușii de la baie. Simți că i se zbârlește părul de la ceafă.

Se depărtă puțin de ușă și își șterse fruntea cu batista.

Conrad se întorcea spre el.

— Sunt foarte bine. Flecăresc ca niște coțofene.

Apoi văzu fața schimbată a lui O'Brien.

— Nu arăți deloc bine, îi spuse el. De ce nu te duci la culcare? Îl aștept eu pe Weiner.

— Ți-am spus că mă simt foarte bine, răspunse O'Brien. Te rog să-mi dai pace! O să mă duc să mă culc după ce

pocitania asta o să-și termine baia.

Cei doi bărbați rămaseră multă vreme nemișcați ascultând zgomotele furtunii.

O'Brien își șterse din nou fruntea de sudoare.

— De ce nu te duci în camera ta? îl întrebă el pe Conrad. Dacă ai de gând să ieși la trei, ar trebui să dormi puțin.

— Nu voi putea dormi din cauza furtunii. Cât timp stă acolo?

— Cam douăzeci de minute.

Un zgomot de apă în cadă îl făcu pe O'Brien să tresară.

— Să știi că Weiner mă uimește, zise Conrad. Am impresia că alunița aia blestemată l-a băgat în toată povestea asta. Nu e chiar un om rău. Dacă te uiți la dosarul lui, vezi că nu avem nicio probă că a comis vreun act de violență. Specialitatea lui era furtul de mașini pentru bandă. Cred că vom putea foarte ușor să-l punem pe linia de plutire.

— Să se ducă la naiba! ripostă O'Brien cu violență. Dacă un tip are o aluniță pe obraz, asta nu-i dă dreptul să șterpească mașini!

— Nu e timpul să iasă? întrebă Conrad uitându-se la ceas. E acolo de mai bine de douăzeci de minute.

Conrad bătu la ușă.

— Grăbește-te, Weiner! strigă el.

O'Brien îl blestema pe Conrad. Se întreba dacă Ferrari plecase. Aprinse o țigară cu o mână tremurătoare. Furtuna se potolea. Tunetele se depărtau. Ploaia continua să răpăie pe acoperiș și să gâlgâie la streșini.

O'Brien îl văzu pe Conrad apăsând pe clanță și încruntându-se.

— S-a încuiat! Ușa asta nu trebuia să aibă o cheie, Tom!

Conrad bătu din nou.

— Ești gata, Weiner?

Tăcerea care urmă i se păru alarmantă.

— Hei, Weiner!

Conrad bătu cu pumnul. Nu primi niciun răspuns și se

dădu înapoi nemulțumit.

— Liniștește-te, zise O'Brien. Stai să-i spun o vorbă ticălosului ăla.

— Haide, Tom. Trebuie să deschidem ușa asta!

— Pierdem timp.

Conrad încercă să deschidă ușa lovind cu piciorul în broască. Se auzi un pârâit dar ușa rezistă.

— Dă-mi voie mie, zise O'Brien.

Acum era sigur că Ferrari ieșise.

Își luă elan și se repezi la ușa cu umărul înainte.

Ușa cedă și O'Brien intră clătînându-se în baie.

— La dracu! izbucni Conrad repezindu-se în urma lui. Repede, Tom. Ajută-mă să-l scot de-acolo!

Pete era întins cât era de lung în cadă. Mica încăpere era plină de aburi. Pete avea capul sub apă, iar în jurul capului și umerilor apa era ușor înroșită. O'Brien trase repede dopul ca să se scurgă apa. Îl apucă pe Pete de păr și îl scoase din apă.

— Numai un nebun face o baie atât de fierbinte, murmură el ducând o mână la pieptul lui Pete.

Inima nu mai bătea.

— S-a terminat, Paul, zise el dând din cap.

— Dă-te la o parte! ordonă Conrad. Dă-mi voie să-l apuc de picioare. Haide! Să-l scoatem de-aici și să ne punem pe treabă!

Îl scoaseră pe Pete din cadă.

— Pe culoar. Aici nu e destul loc, zise Conrad.

Îl duseră pe Pete pe culoar și îl întinseră pe burtă. Conrad se lăsă în genunchi deasupra lui și începu să-i facă respirație artificială.

Gărzile de corp ale lui Pete ieșiseră din cameră și se uitau.

O'Brien se sprijini cu spatele de perete. Nu se mai putea ține pe picioare. Conrad se strădui din răspuțeri. Nimeni nu mișca și nu vorbea. Tunetul continua să bubuie în depărtare. Ploaia se mai potolise. După un sfert de oră,

Conrad se așeză pe călcâie.

— Cred că nu mai e nimic de făcut. Wilson, continuă respirația. Voi doi îl schimbați.

Conrad intră în baie. O'Brien se apropie de ușă și se uită la el. Conrad scotoci sistematic fiecare colțișor al încăperii.

— E sânge pe robinete, zise el. Probabil că a alunecat, s-a lovit la cap, și-a pierdut cunoștința și s-a dus la fund.

— Mda, zise O'Brien. Apa a fost prea fierbinte.

Conrad se ridică și se uită la fereastră. Aerul său mirat îl făcu pe O'Brien să se înfioare.

— La ce te uiți? întrebă el.

— Mă întreb dacă într-adevăr a leșinat. Poate că pur și simplu a venit cineva și i-a făcut de petrecanie.

— Glumești! Cum?

— Da, ai dreptate, zise Conrad după câteva clipe de gândire.

Leși pe culoar și întrebă pe Wilson:

— Niciun semn de viață?

— E mort, șefule. Apă fierbinte în plămâni. De asta nu se scapă.

— Ei bine, frumoasă treabă! zise Conrad suspinând. După toată osteneala pe care ne-am dat-o să-l scăpăm de Maurer, a trebuit să moară accidental.

Un zgomot îl făcu să întoarcă capul. Ușa de la camera lui Frances era deschisă și fata stătea în prag, cu ochii țintă la Pete.

— E mort? îl întrebă ea pe Conrad în timp ce el se apropia repede de ea.

— Da, e mort. Întoarce-te în cameră. Nu mai poți face nimic.

Fata era albă la față ca varul.

— Ce s-a întâmplat?

— A leșinat în cadă. Apa era prea fierbinte.

— A leșinat în cadă? repetă ea lent. Încerci să mă faci să cred că a fost un accident?

— Chiar a fost un accident. Fii amabilă și întoarce-te în

cameră.

Madge veni la ușă și puse mâna pe brațul lui Frances, dar aceasta se feri. Se uita la Conrad cu ochi scăpărători.

— L-au asasinat! Pete știa că va fi asasinat! Știa că unul dintre voi îl va vinde! Pentru asta l-au ucis! Știa asta!

Începu să plângă. Lacrimile curgeau pe fața ei palidă.

— Spunea că nu era exclus să-l vinzi chiar tu!

— Te rog să taci! se răsti Conrad. E vorba de un accident. Nimeni nu putea să-l omoare. Eu și O'Brien am stat tot timpul în fața ușii. Nimeni nu a putut să intre pe fereastră. Apa era prea fierbinte, a leșinat și s-a lovit cu capul de robinete.

— Nu-i adevărat! A fost asasinat! Sper că n-ai să-l lași pe omul ăsta să scape chiar așa? Ar trebui să faci ceva!

— Care om? întrebă Conrad, care simțea o tulburare din ce în ce mai mare.

— Maurer! Maurer l-a ucis! Pete spunea că îl va uide și l-a ucis!

— Maurer nu l-a ucis pe Weiner, zise Conrad răbdător. E vorba de un accident.

— Ba nu, Maurer l-a ucis!

— Du-te cuminte la culcare, zise Conrad. Avem treabă. Nimeni nu a putut să-l ucidă pe Weiner. Sunt sigur de asta.

Frances se uită îndelung la Conrad, cu pumnii strânși. I se părea că îmbătrânește văzând cu ochii în fața lui. Fața îi devenise de o asprime de nerecunoscut.

— O să-ți spun ceva, zise ea cu o voce joasă și răgușită. Maurer trebuie să plătească. Acum puțin îmi pasă de tot ce mi se poate întâmpla. Vei avea mărturia mea. L-am văzut pe Maurer la „Fundătură”. El a omorât-o pe June Arnot! L-am văzut omorând-o!

Charles Forest și căpitanul McCann coborâră din mașină și urcară în grabă treptele verandei. Conrad veni în întâmpinarea lor.

Toți trei intrară în salonul mare și, în timp ce McCann își

scotea impermeabilul, Conrad zise:

— Va vorbi! Îl avem în sfârșit pe Maurer în mână! L-a văzut omorând-o pe June Arnot!

McCann rămase încremenit. Fața lui grasă devenise purpurie și ochii lui mici injectați de sânge străluceau.

— Atunci de ce n-a spus asta de la început? mormăi el.

— E o întreagă poveste, continuă Conrad. O să vă povestesc totul înainte de a urca.

McCann își aruncă impermeabilul pe un scaun și se îndreptă cu un pas greoi spre cămin. „Gata, s-a zis cu Maurer!” își zise el. McCann nu-și făcea iluzii. Știa că Maurer nu va ajunge pe scaunul electric mai înainte de a arunca în aer toată organizația și că nu se va jena să vorbească de sumele dăruite lui McCann. Îi era frică și reușea cu greu să ascundă asta.

— Ești sigur că nu minte? zise el strângând pumnii la spate.

— Da, sunt sigur, răspunse Conrad. Veți putea constata singuri după ce o veți auzi.

Forest se așează și scoase un trabuc.

— Vorbește-mi mai întâi de Weiner.

— Nu e mare lucru de spus, răspunse Conrad. Un ghinion cumplit. Eu și O'Brien l-am dus la baie. O'Brien a verificat încăperea mai înainte de intrarea lui Weiner. Am așteptat în fața ușii. După douăzeci de minute, i-am strigat lui Weiner să iasă, dar n-a răspuns. Ușa era încuiată pe dinăuntru. Am forțat ușa și l-am găsit înecat în cadă. Doctorul spune că are o rană ușoară la spatele capului. Crede că Weiner a intrat în cadă, s-a simțit rău, a căzut pe spate și s-a lovit cu capul de robinete.

— În general, faci baie cu fața la robinete, spuse Forest.

— Probabil că Weiner a preferat invers. În orice caz, era deja mort când l-am scos din apă și n-am putut să facem nimic.

— Ești sigur că nimeni nu putea să intre, Paul? E ciudat că ai găsit ușa încuiată.

— Asta mi s-a părut ciudat și mie, dar sunt sigur că nimeni nu a putut să intre în baie în timp ce el se afla acolo. Fereastra e mult prea mică. Unui pitic i-ar trebui zece minute, ca să se strecoare prin ea, iar în acest caz Weiner ar fi avut destul timp să dea alarma.

— E o lovitură grea, zise Forest. Avem nevoie de mărturii și cea a lui Weiner era importantă.

— Stați s-o auziți pe domnișoara Coleman. Mărturia ei nu va fi nevoie să fie coroborată.

— Atunci, ce mai așteptăm? mormăi McCann.

— Voi ai să-mi spui ceva, Paul, zise Forest ignorând intervenția lui McCann.

— Da.

Conrad aprinse o țigară și continuă:

— Vă amintiți că am presupus că nu vrea să vorbească din motive personale. Ați avut dreptate. Iar acum când cunosc povestea, nu-i pot purta pică că nu a vrut să vorbească. Nu voia să se vorbească de ea. Numele ei nu e Coleman. Numele ei e celebru în lumea întreagă. Tatăl ei este David Taleteller.

Forest și McCann făcură ochii mari.

— Vampirul din Boston? zise Forest.

— Da, chiar el. Toată lumea știe cine e Taleteller. Toată lumea a fost revoltată de uciderea josnică a copiilor. Vă amintiți că în cele din urmă a fost prins asupra faptului și linșat de o mulțime furioasă care i-a demolat casa, i-a ucis nevasta și a fost gata să pună mâna și pe fata lui. Această fată este Frances Coleman. A reușit să-și ascundă identitatea adevărată și să-și refacă viața. De șase ani trăiește sub numele de Frances Coleman. Și apoi June Arnot a fost asasinată și Frances s-a întâmplat să fie martora crimei. A înțeles că, dacă va depune mărturie, presa va descoperi cine e și va fi din nou jignită din cauza rudeniei cu cel mai îngrozitor asasin din toate timpurile. N-a putut să suporte această idee. Acesta a fost motivul pentru care a refuzat să mărturisească că l-a văzut pe

Maurer. Nu-i putem purta pică pentru asta.

— Nu, bineînțeles, spuse lent Forest. Dar de ce s-a răzgândit? Spui că acum e pregătită să depună mărturie?

— Da, va depune mărturie. Crede că Maurer l-a ucis pe Weiner și nu vrea să scape de pedeapsă.

— Și totuși era gata să-l lase pe Maurer liber după ce a ucis-o pe June Arnot! zise McCann. Nu mi se pare foarte logic.

— June Arnot nu însemna nimic pentru ea. Weiner i-a salvat viața și moartea lui a afectat-o profund. Părerea mea e că ezita de câteva zile și că totul a fost declanșat de moartea lui Weiner.

— De ce crede că Maurer l-a ucis pe Weiner? întrebă Forest.

— Nu știu. Weiner i-a spus că Maurer îi va face de petrecanie și e convinsă că el a făcut asta.

— Ești sigur că nu cumva ea are dreptate? întrebă calm Forest.

— Nu pot să spun cu cea mai mare siguranță, răspunse Conrad, cu o fărâmbă de enervare în glas, dar nu văd cum ar fi putut să scape.

— Faci din el o adevărată sperietoare, bombăni McCann. Când mergem la fata asta?

Conrad se întoarse surprins de tonul lui McCann.

— Ascultă-mă cu atenție zise el. Îți amintesc că e reținută ca martor și se află deci sub protecția tribunalului. Nu voi admite să se folosească metode polițienești în timpul interogatoriului. Așa că, ai grijă!

McCann se strâmbă de furie.

— N-ai dreptul să-mi vorbești astfel... începu el.

Forest îl întrerupse:

— Ba da, avem acest drept. Sunt de părerea lui Conrad. Această fată este un martor important și voi avea grijă să fie tratată cum trebuie.

— Este complice! exclamă McCann făcând un efort ca să se stăpânească. Și nu veți putea schimba cu nimic această

situație!

— Destul, zise Conrad agasat. Să urcăm la ea. Îl vrem pe Maurer, iar ea ni-l poate da. Asta e tot. Așa că nu te aprinde.

— OK, zise McCann. Să mergem la ea!

Cei trei bărbați se duseră în camera lui Frances.

O găsiră palidă și cu ochii încercănați, în picioare la fereastră. Madge Fielding era cu ea.

— Domnișoară Coleman, vi-l prezint pe procurorul districtual, zise Conrad. Iar dânsul este căpitanul McCann. Au venit să vă asculte... Domnilor, v-o prezint pe domnișoara Coleman.

Forest se apropie și îi zâmbi fetei.

— Stai jos, domnișoară Coleman, zise el. Îmi pare bine că te-ai hotărât să ne ajuți. Vreau să știi că înțeleg perfect motivele ezitărilor dumitale și că voi face tot ce-mi stă în putință ca să evit orice publicitate.

Frances nu se uita la el.

— Mulțumesc, zise ea.

— Ai ceva împotrivă ca depozitia să fie făcută în scris? continuă Forest.

— Nimic. Vreau să fie făcută în scris.

Conrad făcu un semn lui Madge. Madge se așeză la masă și deschise un bloc-notes pregătit dinainte. Conrad se apropie de Frances.

— Ca să punem lucrurile la punct, domnișoară Coleman, spuneți Frances Coleman și deocamdată nu aveți domiciliu fix. E bine așa?

Frances ridică ochii spre el.

— Da.

— În ziua de nouă a acestei luni, v-ați dus acasă la June Arnot?

— Da.

— De ce v-ați dus la ea?

— Nu mai aveam de lucru, răspunse Frances punându-și mâinile pe genunchi. Nu aveam bani. Am lucrat odată cu

domnișoara Arnot. Știind că avea să facă un alt film, m-am dus la ea ca să-i cer să-mi obțină și mie un rolișor.

— Și ai vorbit cu ea?

— Da.

— La ce oră ai ajuns la „Fundătură”?

— Cu foarte puțin înainte de șapte. Cam la fără zece.

— Paznicul v-a lăsat să intrați?

— Nu. A telefonat și i s-a spus că domnișoara Arnot cerea să mă duc sus la ea.

— Ai făcut asta?

— Da. Era destul de departe de intrare și era foarte cald. Văzând că transpirasem, domnișoara Arnot mi-a propus să fac o baie. Era în piscină și a venit în întâmpinarea mea înotând. Mi-a spus că voi găsi un costum de baie în vestiar și mi-a cerut să vin apoi la piscină.

— V-ați întors?

— Nu... n-am avut timp să ajung la piscină. Mă aflam la vestiar și începusem să mă dezbrac. Pe urmă am auzit-o pe domnișoara Arnot ca și cum ar fi dat bună ziua cuiva.

— Ce-ai făcut?

— Eram dezbrăcată. N-am făcut nimic. Am rămas în vestiar și am căutat costumul de baie într-un dulap.

— În timp ce îmbrăcați costumul de baie, ați auzit ceva?

Frances se înfioră.

— Da. Am auzit o împușcătură. Destul de departe. După care au urmat alte cinci sau șase împușcături.

— Ce-ați făcut?

— Am rămas acolo, am tras cu urechea, și pe urmă am auzit-o pe domnișoara Arnot țipând. A fost oribil. Mi-am luat rochia și, ținând-o lipită de mine, m-am repezit la ușa vestiarului.

— Ați văzut ceva?

Frances dădu din cap. Era palidă la față.

— Ce-ați văzut?

— Domnișoara Arnot era întinsă pe jos, lângă piscină și un bărbat scurt și solid, în costum negru, era aplecat

asupra ei. Îi smulsesese costumul de baie. În mâna dreaptă avea un cuțit, un fel de cuțit cu o lamă foarte lată care strălucea în soare. Domnișoara Arnot părea complet năucită. Încerca fără putere să respingă mâna. Mai înainte de a fi avut timp să mă mișc, a... a lovit-o.

— Ați țipat? V-ați manifestat prezența?

Frances scutură din cap.

— Oh, nu! Știam că o omorâse. Nimeni n-ar fi supraviețuit loviturii pe care i-o dăduse. A fost oribil! Eram paralizată de spaimă. Nu puteam nici să mă mișc și nici să articulez vreun cuvânt. S-a ridicat și a lovit-o cu piciorul. I-am văzut fața. N-am s-o uit niciodată. Ai fi zis că e un animal sălbatic.

Conrad scoase un teanc de fotografii din buzunar.

— Puteți să vă uitați la aceste fotografii și să ne spuneți dacă îl recunoașteți pe omul care a ucis-o pe domnișoara Arnot?

Frances luă fotografiile cu mâinile tremurătoare. Îi întinse imediat lui Conrad fotografia lui Maurer.

— Acest om este.

— Foarte bine, spuse Conrad punând jos fotografiile. Ce s-a întâmplat după aceea, domnișoară Coleman?

— A venit la el un alt bărbat și au rămas un moment unul lângă altul, lângă cadavrul domnișoarei Arnot. Eram terorizată. M-am ascuns în cabina de duș.

— Aș vrea să stabilesc identitatea acestui al doilea om, zise Conrad. Puteți să vă uitați pe fotografii și să-mi spuneți dacă îl recunoașteți?

Frances se uită la fotografii. Când ajunse la fotografia lui Paretti, o studie o clipă și i-o întinse lui Conrad.

— Asta e.

— Perfect, spuse Conrad. Ce s-a întâmplat cât ați fost în cabina de duș?

— Cei doi bărbați au rămas în vestiar câteva momente și apoi am auzit zgomotul unui corp care cădea în apă. Bărbatul mic de statură a intrat în vestiar. Avea mâinile

pline de sânge. Îl vedeam prin perdea. S-a spălat pe mâini. Fredona o melodie... N-am mai văzut niciodată ceva atât de înspăimântător.

McCann nu se mai putea abține. În furia lui, își dădu seama de pericolul pe care îl reprezenta depoziția lui Frances. Izbucni:

— Asta e o poveste de adormit copiii! Nu cred niciun cuvânt! Nu cred că l-ai văzut pe Maurer. Țineai tare mult la Weiner, nu? Ți plăcea, nu? Te impresiona cu capul lui de sperietoare, nu? Așa că ți-ai băgat în cap că Maurer ți-a omorât draguțu'. Și ai fabricat povestea asta ca să îl răzbuni pe Weiner. Nu?

Conrad, roșu la față, vru să vorbească, dar Forest îl opri cu un gest. Forest și Conrad se uitau la Frances. Departe de a fi impresionată de vocea puternică a lui McCann, ea îi ținea piept cu mânie.

— Spun adevărul!

— Mda? Atunci de ce n-ai spus toată povestea asta de la început? Cu mine nu ține, și nici cu juriul! Îi făceai ochi. Dulci lui Weiner și ai vrea să te răzbuni pe Maurer!

Conrad vru din nou să-i ia apărarea lui Frances, dar Forest îl opri.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe acest ton! izbucni Frances. Am impresia că vrei să-l aperi pe Maurer! Pete spunea că se va găsi un polițist care să-l vândă. Nu cumva ești dumneata?

McCann n-ar fi reacționat mai violent dacă l-ar fi lovit peste față.

— Dumnezeule mare! răcni el, cu fața congestionată. Tacă-ți gura, putoare!

— Destul! îl întrerupse Forest.

McCann strânse pumnii. Fata asta se apropiase prea mult de adevăr și înțelese că greșea apărându-l pe Maurer.

— Pot să dovedesc ceea ce spun, continuă Frances întorcându-se spre Forest. Pot să dovedesc!

— Cum așa, domnișoară Coleman?

— Maurer a scos o batistă din buzunar, zise cu calm Frances. În acel timp, din buzunar i-a căzut un pix de aur care s-a rostogolit și a intrat în țeava de scurgere dintr-o cabină de duș. Maurer a spus că pixul avea inițialele lui și că trebuia găsit. Celălalt i-a spus că nimeni nu va veni să-l caute acolo unde era, și că, oricum, tot nu va putea să-l scoată de-acolo. În cele din urmă Maurer l-a lăsat unde era.

Se întoarse spre McCann care se transformase în statuie.

— Maurer avea sânge pe pantofi, continuă ea, și pixul a fost ușor pătat. E destul să găsiți pixul, să dovedeți că e sângele lui June Arnot și pe urmă poate că veți fi convinși că spun adevărul!

Conrad se uită la Forest.

— Ei bine, vi se pare că asta susține suficient mărturia?

Se întoarse și îi zâmbi lui McCann.

— S-a gândit la toate astea singură. Ca un adevărat detectiv. Nu-i așa, McCann?

9

Ferrari deschise ușa și intră în biroul lui Seigel. Se apropie de birou și se cocoță în fotoliu.

— E mort? întrebă Gollowitz cu o voce sugrumată.

Ferrari se uita la el.

— De ce pierzi timpul cu întrebări absurde? Bineînțeles că e mort.

Gollowitz se lăsă pe spate în fotoliu. Scoase batista și își șterse fața.

— Și vor crede că a fost un accident?

— Da, răspunse Ferrari. Totul s-a petrecut exact cum prevăzusem. Când un plan e făcut cu grijă, nu se poate să nu reușească. Acum trebuie să ne ocupăm de fată.

— Îmi pare bine că te-am chemat, zise Gollowitz. N-aș fi crezut că e atât de ușor.

— Și de fată cum ai de gând să te debarasezi?

— Un alt accident? întrebă Ferrari uitându-se la Gollowitz.

— Da, ăsta e lucrul esențial. Poate că va fi nevoie să așteptăm o săptămână. Imediat după Weiner ar fi suspect, nu?

— Da. Un interval de o săptămână ar fi cel mai bine, recunosc Ferrari.

Telefonul sună și Seigel ridică receptorul. I-l întinse lui Gollowitz.

— E McCann, zise el. Pare foarte agitat.

Gollowitz luă receptorul.

— De ce naiba nu m-ați prevenit că îl veți lichida pe Weiner? bombăni vocea deformată a lui McCann.

Frumoasă treabă ați făcut! Fata a vorbit!

Gollowitz ridică din sprâncene. Se simțea în siguranță cu Ferrari lângă el.

— Las-o să vorbească, comisare, zise el.

Urmă o tăcere, apoi se auzi din nou vocea lui McCann:

— Ai căzut în cap? Îți spun că a vorbit! L-a văzut pe Maurer ucigând-o pe femeia aia. E gata să depună mărturie!

— Să depună mărturie! Mărturia lui Maurer va restabili echilibrul. Nu are pe nimeni care să-i susțină declarația. Nu avem motive să intrăm în panică.

— Dar n-are nevoie de o declarație care să vină în sprijinul celor spuse de ea, bombăni McCann. Are o dovadă!

— Ce spui?

— Are o dovadă! După asasinarea lui June Arnot, Maurer a lăsat să-i scape un pix de aur pătat de sânge în țeava de scurgere a unui duș. Iar imbecilul de el l-a lăsat acolo! Fata a văzut totul! E destul ca procurorul să găsească acel pix și Maurer e un om terminat. Pe pix sunt inițialele lui, amprentele și urmele de sânge ale lui June Arnot. O dovadă frumoasă care va încânta juriul. Crezi că-mi fac sânge rău pentru nimic?

Gollowitz se făcuse verde la față.

— E adevărat ce spui?

— De unde să știu? În orice caz, asta a spus ea.

Creierul lui Gollowitz începu să funcționeze în ritm accelerat. Dacă era adevărat, Maurer era un om mort.

— Unde e țeava asta de scurgere?

— În vestiarul piscinei.

— Ce are de gând să facă procurorul?

— Conrad, O'Brien și un fotograf au și plecat spre „Fundătură”.

— Mulțumesc, comisare. Mă voi ocupa de treaba asta.

Gollowitz închise și se uită la Seigel. Îi povesti întâmplarea cu pixul și îi zise:

— Vreau acest pix. Du-te după el!

Seigel prinse ocazia din zbor. În felul ăsta se putea reabilita.

— Mă voi ocupa imediat, zise el.

Și ieși rapid din încăpere.

Ferrari se lăsă să alunece din fotoliu și se întinse leneș.

— Cred că mă voi duce la culcare, zise el. Gândesc mai bine întins în pat.

Apoi, după un moment de tăcere, adăugă:

— Dar Maurer a ucis-o pe femeia aia?

Gollowitz dădu din umeri.

— Nu știu. Nu mă privește.

Ferrari începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

— Consorțiului nu-i prea plac reglările de conturi personale. Maurer a devenit cam prea independent. În fine, să trecem peste asta.

Se uită la Gollowitz și îl întrebă:

— Putem conta pe Seigel?

— A ratat când a trebuit să-l suprim pe Weiner, dar până acum n-am avut de ce mă plânde de el, zise cu prudență Gollowitz.

Ferrari dădu din cap.

— De unde vin eu, e destul să ratezi o dată ca să te duci la fund, zise el îndreptându-se lent spre ușă. În fine, asta vă privește.

Ieși și se îndreptă spre bar. Bea rar, dar după o crimă reușită, își permitea în general un whisky mic.

Dolores venea pe ușa din față. Ferrari se opri, cât să privească bine frumusețea ei senzuală și felină, apoi traversă barul ca să ajungă la ea.

Tânăra femeie se sprijinea de bar și nu-l văzu pe Ferrari venind din spate. Dar îi simți prezența ca pe o primejdie și se întoarse brusc.

— Ce bei? întrebă Ferrari al cărui cap ajungea exact la nivelul barului. Dă-mi voie să-ți țin companie. O femeie frumoasă n-ar trebui niciodată să stea singură.

Dacă ar fi fost altul, riposta ei ar fi fost mai mult decât energică, dar își dădu seama că nu era omul să se lase pus la punct.

— Aș vrea un martini, zise ea ferindu-și privirea. Nu ești de-aici, nu?

— Sunt Vito Ferrari.

O văzu pălind, încântat să vadă că îl cunoștea după reputație.

— Ți s-a vorbit de mine?

— Da, mi s-a vorbit.

— Bine.

Bătu ușor în bar și barmanul se grăbi să-l servească.

Ferrari urcă pe un taburet iar Dolores se simți mai puțin ridicolă: umerii omulețului ajungeau în dreptul barului.

Ferrari ridică paharul spre ea și bău o înghițitură. Apoi scoase un portțigaret și îl întinse tinerei femei. Dolores rămase încremenită când văzu portțigaretul. Frumusețea bijuteriei o fascina.

Era din aur masiv. Interiorul era în întregime tapisat cu diamante cu puțin mai mari decât gămălia unui ac care formau un mozaic sclipitor. El îi întinse portțigaretul. Centrul era împodobit cu un rubin mare cât unghia. Pe spate se vedeau inițialele lui Ferrari desenate din smaralde.

— Îți place?

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

— L-am primit de la un rajah drept recompensă pentru un mic serviciu.

Luă înapoi portțigaretul, îl frecă de mânecă și îl privi cu satisfacție.

— Am multe suveniruri de genul ăsta, adăugă el. Te interesează diamantele?

— Bineînțeles.

Dolores se uita la el cu un fel de respect. Nici Maurer și nici Gollowitz nu aveau o astfel de bijuterie. Bărbatul acela oribil era un pitic, dar era curioasă să afle dacă era mai

puternic decât Gollowitz.

— Am un colier de diamante care sunt sigur că te-ar interesa, zise Ferrari sorbind din whisky. Ar trebui să vii să-l vezi... Te înțelegi foarte bine cu Gollowitz?

Dolores încremeni, surprinsă de această întrebare neașteptată.

— Prietenii lui Jack sunt și prietenii mei.

— Încântător, zise el aplecându-se înainte, ajungând cu capul foarte aproape de fața lui Dolores. Dar n-ar trebui să contezi prea mult pe el.

— Nu contez deloc pe el, zise tăios Dolores.

Ferrari zâmbi.

— Atunci poate că el contează pe tine.

Lui Dolores îi fu frică. Relațiile ei cu Gollowitz erau chiar atât de evidente? Seigel avea și el bănuieli?

— Nu știu la ce te referi, zise ea.

— Și totuși îmi faci impresia unei femei excepțional de inteligente, răspunse Ferrari. În fine, să trecem peste asta. Atâta timp cât nu vei miza prea mult pe Gollowitz, nu ți se va întâmpla nimic rău.

Ea simți imediat un fior rece pe spate. Era un avertisment?

— Nu-mi plac ghicitorile, zise ea întorcându-se spre el.

— Să presupunem că aș miza pe Gollowitz, precum spui. Ce s-ar întâmpla?

— Ai fi dezamăgită, atâta tot, răspunse el golind paharul. Ești în stare să ții un secret?

— Da, spuse ea. Știu să păstrez un secret.

— Gollowitz crede că va lua hăturile organizației dacă i se întâmplă ceva soțului tău. Va fi dezamăgit. E un bun avocat, dar un șef prost. Nu miza pe un om sfârșit.

Ghicise deci că Dolores își pregătea o porțiță de ieșire. Și îi comunica o informație atât de prețioasă încât uită să mai fie speriată.

— Probabil că știi și cine va prelua ștafeta.

— Cred că știu.

Ferrari dădu din cap.

— E timpul să am pe cineva cu care să-mi ocup timpul liber, zise el. Orașul e plin de femei frumoase, dar vreau să găsesc perla femeilor și nu sunt grăbit. Pot să aștept.

Alunecă jos de pe taburet și o întrebă:

— Ai vrea să vezi colierul de diamante? E în camera mea. Îl poți încerca. Poate că va fi al tău într-o zi.

Ea îl privea fără să miște.

— Și aş putea să mă conving că ceea ce am sub ochi nu e marcă „contrafăcută”, continuă Ferrari. Tot mai crezi că vorbesc în ghicitori?

Dolores încerca să-și depășească repulsia. Să se lase atinsă de un astfel de monstru? Și totuși, era mai josnic decât grăsanul de Gollowitz?

Nu luptă mult timp.

— Nu vei fi dezamăgit, zise ea. Unde e camera ta? Trebuie să fii atentă. Vin și eu peste câteva minute.

Conrad deschise ușa vestiarului și pipăi după comutator, îl auzise pe O'Brien respirând exact în spatele lui.

— Unde e blestematul ăla de comutator?

O'Brien aprinse o lanternă și plimbă fasciculul în jurul încăperii.

— Puțin mai la stânga.

Conrad aprinse lumina și intră în încăperea mobilată luxos. În fața lui se aliniau cabinele de duș. Din una dintre aceste cabine îl văzuse Frances pe Maurer spălându-și mâinile pline de sânge.

Mallory, un fotograf al poliției, intră și începu să-și instaleze aparatul. O'Brien examina pardoseala.

— Asta trebuie să fie, Paul, zise el arătând cu degetul mic un grilaj de cupru care acoperea o deschizătură de aproximativ cincisprezece centimetri făcută în pardoseală.

Conrad se apropie și O'Brien îndreptă fasciculul lanternei spre gaură. Lanterna lumină niște frunze uscate care astupau țeava de scurgere.

— Mă întreb de unde provin? zise Conrad. Conducta iese probabil undeva în exterior. Au fost împinse până aici. S-ar zice că n-a mai fost apă înăuntru de mult timp. Dacă pixul e aici, trebuie să fie uscat și sângele va fi vizibil.

O'Brien examinează grătarul care acoperea orificiul.

— E prins în ciment. Ai adus unelte, Mallory?

— Sunt afară. Mă duc să le aduc.

Conrad se așază pe vine și aprinse o țigară.

— Dacă pixul e aici, Maurer nu mai scapă, zise el. Nu-mi vine să cred. De ani de zile încerc să-l prind pe ticălosul ăsta.

— Nu vinde blana ursului din pădure, zise O'Brien.

— Inspectore!...

Cei doi bărbați se ridicară, alarmați de strigătul lui Mallory.

— E cineva afară...

Mallory era în picioare în cadrul ușii. În timp ce vorbea, răsună o împușcătură și se clătină ducând mâna la braț.

Cu o înjurătură înăbușită, O'Brien făcu un salt înainte și răsuclă comutatorul, cufundând vestiarul în întuneric.

— Ești rănit? întrebă el, îndepărtându-l pe Mallory de ușă.

— M-a nimerit în braț, răspunse Mallory.

Și se așază brusc pe pardoseală.

Conrad scruta întunericul. Nu văzu nimic.

O'Brien veni lângă el.

— Banda lui Maurer, zise Conrad scoțând revolverul din buzunar. E un telefon în zonă, Tom. Ai face bine să ceri întăriri.

O'Brien mormăi ceva și închise ușa.

— Ai grijă cu lanterna ta, zise Conrad. Cred că am văzut un telefon pe o masă în stânga ta.

Afară se auzi clăntănitul unui pistol-mitralieră. Întunericul era străpuns de fulgere galbene. Un glonț sparse un geam. Conrad și O'Brien lăsară capul în jos sub o ploaie de cioburi. Tencuiala care se dezlipise de peretele

din față umpluse încăperea de praf.

— Fir-ar dracu al dracului! murmură O'Brien.

Se așază pe burtă și începu să se târască spre telefon.

Conrad ochi locul de unde veneau gloanțele și trase la întâmplare în întuneric.

Niște revolvere intrară în acțiune. În jurul lor se vedeau foarte bine micile flame formând un semicerc și gloanțele suierau prin fereastră înainte de a lovi peretele.

— Am impresia că sunt mulți, zise Conrad. Continuă, Tom!

O'Brien luase telefonul și îl pusese jos lângă el. Conrad îl auzi formând numărul.

— Nu vor sosi mai devreme de un sfert de oră. Doar dacă nu cumva avem o mașină care patrulează în sector. Dacă ticăloșii ăștia ne asediază...

Conrad se târî până la Mallory.

— Sângerezi?

— Puțin. Nu e grav. O zgârietură. Dacă aș fi avut și eu armă...

Conrad surprinse o mișcare în spatele ferestrei. Trase într-o umbră. Auzi glonțul lovind osul și zgomotul unui corp prăbușindu-se la pământ.

— Unul mai puțin! zise el.

Noaptea liniștită era agresată de focul pistoalelor-mitralieră. Tencuiala cădea mereu. Cioburile de sticlă și așchiile de lemn zburau în toate direcțiile și gloanțele ricoșau.

— Te-ai crede în Tunisia, murmură Mallory întinzându-se lângă Conrad.

Nu pierdea nicio ocazie ca să amintească de isprăvile lui militare.

— Ai vorbit? îl întrebă Conrad pe O'Brien.

— Da, exact înainte de a fi întreruptă legătura.

— Să ne apropiem de ușă. Nu trebuie să-i lăsăm să ne prindă la înghesuială.

Conrad se târî până la ușă. De cealaltă parte a piscinei,

un om alerga pe dalele aleii. O'Brien trase și omul se prăbuși cu un mic strigăt de durere.

— Nu ne apărăm prea rău, nu? zise Conrad.

— Mă duc după scule, zise O'Brien. Trebuie neapărat să găsim pixul ăla.

— Ai grijă, murmură Conrad.

O'Brien începu să se târască, fără să țină cont de avertismentul lui Conrad. Avea capul și umerii afară și mâna pe cutia cu scule când o detunătură îl făcu să lase capul în jos. Gloanțele șuierară exact deasupra lui. Începu să se tragă ușor înapoi.

— Am luat-o. Uite, Mallory, încearcă să scoți grătarul.

Pistoalele-mitralieră intrară din nou în acțiune și cei trei bărbați rămaseră culcați pe burtă în timp ce o grindină de gloanțe pulveriza pereții.

— Atenție! strigă Conrad ridicând capul.

Doi oameni alergau pe alee cu revolverul în mână.

O'Brien și Conrad traseră în același timp. Unul dintre cei doi devie de la direcție și se prăbuși în piscină. Celălalt își aruncă arma în aer, făcu doi pași clătinându-se și căzu pe burtă.

— Trei! exclamă Conrad. Mai am doar patru gloanțe. Câte ți-au mai rămas?

— Am două încărcătoare, răspunse O'Brien. Păstrează-ți munițiile, mă ocup eu de asta.

Se apropie și mai mult de ușă.

— Am scos-o! exclamă Mallory. Porcăria asta nu voia să cedeze, dar până la urmă am scos-o.

— Încearcă să găsești pixul, zise Conrad. Ai grijă să nu te vadă, Tom.

Îi răspunseră două pistoale-mitralieră. În fulgerul de foc, Conrad îl văzu pe O'Brien ridicat de la podea și proiectat în spate ca de un val enorm.

O'Brien trase de două ori în întuneric.

— Mallory, ia-i arma și păzește ușa, zise Conrad târându-se spre O'Brien.

Se aplecă spre el încercând să-l vadă.

— Tom! Ești rănit?

Știa că era o întrebare stupidă. O'Brien recepționase ambele rafale.

Conrad scoase lanterna și îl luminează mascând cu mâna.

O'Brien ridică ochii spre el. În lumina slabă a lanternei, Conrad îi văzu fața albă ca varul schimonosită de durere.

— Nu a fost un accident, Paul, bâigui el.

Vru să continue să vorbească, dar sângele începu să-i curgă pe gura întredeschisă.

Conrad îi ridică capul.

— Încetișor, Tom. Nu vorbi.

O'Brien se agăță de brațul lui Conrad.

— Ferrari... Copilul meu... reuși el să murmure, apoi dădu ochii peste cap și se prăbuși peste Conrad.

Conrad atinse cu degetul carotida, dădu din cap și îl lăsă pe pardoseală. Se întoarse în momentul în care Mallory începea să tragă.

Trei oameni se apropiau în fugă pe alee, aplecați mult în față. Mallory lichidă unul. Ceilalți doi începură să tragă.

Conrad ochi pe deasupra capului lui Mallory și îl văzu pe al doilea făcând un plonjon în piscină. Supraviețuitorul se repezi înainte, precedat de rafale de gloanțe.

Conrad se retrase de bine de rău trăgându-l pe Mallory în spatele lui. Timp de câteva momente, rămaseră lipiți de perete în timp ce gloanțele șuierau prin încăpere.

Noi detunături se auziră de cealaltă parte a piscinei, detunături de revolver, urmate de răpăitul unui pistol-mitralieră Thompson.

Omul care trăgea în vestiar se opri brusc. Conrad abia a avut timp să-l vadă retrăgându-se.

Afară, împușcăturile deveniseră asurzitoare.

— Am impresia că au sosit băieții, zise Conrad cu o voce nesigură.

Se apropie cu precauție de ușă. Tirul se opri și se făcu tăcere.

Silueta corpolentă a lui Bardin se ivi din întuneric.

— Paul?

— Prezent! răspunse Conrad. Uf, a fost rău de tot!

— Ai găsit pixul?

— N-am avut timp. Bietul Tom a murit.

— Nu! Asta e nasol!

Bardin aprinse lanterna și plimbă fasciculul de jur împrejurul vestiarului.

— Frumoasă treabă au mai făcut! exclamă el. Afară sunt cinci oameni de-ai lui Maurer. Morți. Doi au reușit să fugă.

— Și pixul ăla? îl întreabă Conrad pe Mallory.

— L-am găsit, zise Mallory.

Și flutură pixul de aur pe deasupra capului.

Un Cadillac negru apăruse pe străduța de lângă Paradise Club și accelerează până la poarta de fier. Omul de la volan reduse viteza, aprinse și stinse farurile, apoi intră pe poarta deschisă de paznic.

Omul se apropie de mașină. Surpriza îi tăie răsuflarea. Adresă un salut plin de respect noului sosit. Cadillacul se opri în fața ușii clubului. Din el coborî un bărbat mic de statură și gras care se uită la dreapta și la stânga, urcă treptele și sună la ușă.

Omul care deschise ușa rămase cu gura căscată și se schimbă la față.

— Dar, domnule Maurer... se bâlbâi el.

— Închide gura, cretinule! bombăni Maurer. Unde e Gollowitz?

— În biroul domnului Seigel.

Pe fața bronzată a lui Maurer se putea citi furia. Străbătu culoarul și se opri o clipă în fața ușii biroului lui Seigel și trase cu urechea. Auzi un murmur prin, ușă și se încruntă. Intră.

Biroul era plin de fum. Seigel, McCann și Ferrari stăteau în semicerc în jurul biroului. Gollowitz trona la birou, cu un trabuc între degete.

Cei patru bărbați se întoarseră. Singurul care nu reacționează la această apariție neașteptată fu Ferrari. Ceilalți trei se uitau la Maurer de parcă ar fi văzut un strigoi.

— Jack... zise Gollowitz pălind la față. Doamne sfinte, Jack!

Maurer închise ușa în urma lui. Avea mâna dreaptă în buzunarul umflat al hainei.

— Ce cauți aici? bombăni el arătând spre Ferrari cu degetul.

— Jack! Ai... ai făcut o nebunie întorcându-te aici! zise Gollowitz ridicându-se cu greu în picioare. Nu știi că s-a emis un mandat de arestare pe numele tău?

— Ce cauți aici? repetă Maurer cu o voce plină de ură.

— A... a venit ca să se ocupe de fată, de Frances Coleman, bâigui Gollowitz.

— Tu l-ai chemat?

— Consortiul a crezut că...

— La dracu' cu Consortiul! Tu l-ai chemat?

— Ce-ai fi vrut să faci? se tângui Gollowitz, speriat de moarte că Maurer va trage în el. Trebuiau lichidați Weiner și fata. Numai el putea să facă asta!

Maurer îl fulgeră pe Gollowitz cu privirea.

— Biet cretin! Nu puteai să faci asta singur?

McCann interveni cu calm:

— Încetișor, domnule Maurer. N-ar fi trebuit să vă întoarceți. Toți poliștii din oraș vă caută. Forest v-a pregătit o acuzare frumușică.

— Mda, zise Maurer. Datorită felului în care ați reușit să sabotați totul, se răsti el făcând un gest care îi implica pe toți în afară de Ferrari. M-am întors ca să mă ocup eu însumi de povestea asta. Pentru prima dată de cincisprezece ani există un mandat de arestare pe numele meu. Prima dată de cincisprezece ani! Iată ce se întâmplă când las conducerea pe mâna altora!

— Am făcut tot ce-am putut, zise Gollowitz cu o ardoare

emoționantă.

Simțea pericolul depărtându-se.

— L-am suprimat pe Weiner. Acum ne ocupăm de fată. Totul o să fie bine, Jack, numai să nu te amesteci.

— Am intenția să mă amestec, zise Maurer apropiindu-se de birou.

Gollowitz luă un scaun și se așeză lângă ceilalți. Picături de sudoare îi cădeau de pe frunte. Avea inima agitată de furie și de frică.

Ferrari întâlni privirea lui Maurer. Seigel, spectator interesat, fu surprins să citească o anumită stinghereală în privirea lui Maurer. Ferrari era senin și indiferent.

— Bună ziua, Maurer, zise el încetișor.

— Bună ziua, Ferrari.

— Big Joe mi-a trasat sarcina să-ți spun multe lucruri, adăugă Ferrari zâmbind.

Maurer dădu din cap. Știa cât de periculos era Ferrari și era consternat că îl găsea acolo. Fu nevoit să facă un efort ca să ia situația în mână.

— Ce făceați voi trei? întrebă el. De ce n-ați terminat-o pe fata aia? Am plecat de trei săptămâni. Ar fi trebuit să fie moartă de multă vreme.

— Nu e chiar atât de ușor, zise Seigel.

— Mai întâi ne-am ocupat de Weiner, zise repede Gollowitz. Era mai ușor.

— Mai ușor! Chiar n-ați înțeles că ea era cea mai periculoasă? Fără ea, mărturia lui Weiner nu stătea în picioare!

— Știți că a vorbit? zise McCann. Pretinde că v-a văzut omorând-o pe June Arnot. Pentru asta există un mandat de arestare cu numele dumneavoastră.

Maurer se roși la față.

— Minte! N-am atins-o pe June!

— Au o dovadă, zise lent McCann. Cu ea poate să convingă orice juriu.

— Ce dovadă?

Gollowitz îi explică în ce consta mărturia lui Frances și povestea cu pixul.

— Am încercat să recuperăm pixul, conchise el, dar ne-au luat-o înainte.

Maurer se încordă.

— Adică?

— Seigel s-a dus acolo cu câțiva băieți, dar polițiștii i-au atacat pe la spate. Am pierdut cinci oameni.

Maurer părea gata să explodeze de furie.

— Altă ispravă de-a ta! izbucni el. Cretin nenorocit! Chestia asta trebuia lăsată așa. Mă gândisem la pix. Aveam o poveste foarte bună ca să explic prezența lui acolo. Am pierdut cinci oameni! Sunteți complet țăcăniți!

Gollowitz se lăsă să cadă în fotoliu, cenușiu la față. Simți privirea lui Ferrari îndreptată spre el și înțelese, cu o tresărire de disperare, că povestea eșecului său va ajunge la urechile Consortiului.

— Nu numai că ați pierdut oameni, ci ați și subliniat importanța pixului, continuă Maurer. Pixul acela mi-a căzut în țeava de scurgere cu două zile mai înainte.

— Dar e sânge pe el, interveni McCann.

Ochii mici ai lui Maurer străluceau.

— E sângele meu. Mi-am tăiat mâna într-o sticlă. Sângele a pătat pixul și în timp ce îl ștergeam, mi-a alunecat dintre degete și a căzut în țeava de scurgere.

— N-o să meargă, zise McCann. Îmi pare rău, domnule Maurer, dar e inutil. Sângele care a pătat pixul are grupa sângelui domnișoarei Arnot care e o grupă destul de rară.

Maurer ridică bărbia.

— Ce grupă?

— Grupa B.

— Închipuie-ți că și eu am grupa B. Am făcut un Wasserman în urmă cu câțiva ani și mi s-a spus că am grupa B. Ce ziceți de asta?

Se întoarse, îl fulgeră cu privirea pe Gollowitz și zise:

— Dacă n-ai fi încercat să faci pe șmecherul, la proces ar

fi fost floare la ureche.

Gollowitz părea acum foarte bătrân și obosit.

— Nu... n-am știut, bâigui el.

— Unde e fata? îl întrebă Maurer pe McCann.

— Dacă-aș ști! răspunse McCann. Forest a ascuns-o undeva dar nimeni nu știe unde.

— La naiba! Tot mai ești comisar de poliție, nu?

— În afară de procuror, nimeni nu știe nimic de la moartea lui Weiner.

Maurer strânse pumnii și lovi în birou.

— Trebuie găsită și lichidată!

Se uită la Seigel și exclamă:

— Asta e treaba ta! Până cel mai târziu poimâine vreau să știu unde e. Ai înțeles? Dacă ratezi și de data asta, îți garantez că va fi ultima dată!

Seigel vru să protesteze, dar privirea ucigașă aruncată de Maurer îl făcu să se răzgândească. Se făcu alb la față, aruncă spre Gollowitz o privire imploratoare, dar Gollowitz era absorbit de propriile lui necazuri.

— Bine, zise Maurer, ridicându-se. Ne reîntâlnim aici poimâine la orele unsprezece. Vom hotărî atunci ce avem de făcut.

— Nu o veți găsi, zise McCann brusc ridicându-se. A dispărut. Cred că au scos-o din oraș.

— Seigel o va găsi, zise Maurer cu un aer furios. Dacă ține la pielea lui, o va găsi.

McCann dădu din umeri și se îndreptă spre ușă.

— Aveți grijă, domnule, Maurer. Orașul e un viespar pentru dumneavoastră, iar dacă unul din oamenii mei pune mâna pe dumneavoastră, nu voi putea să fac nimic.

— Nu-ți face griji pentru mine, replică tăios Maurer. Sunt destul de mare ca să mă apăr.

Ferrari stătea mai departe pe scaun. Își mângâia nasul și se uita la Maurer.

— Ferrari, zise Maurer cu vocea ușor mai îmblânzită, îți sunt recunoscător că te-ai ocupat de Weiner. De fată va

avea grijă Seigel. Poți să te întorci la New York.

Se uită la Gollowitz și îl întrebă:

— L-ai plătit?

Gollowitz înclină capul.

— Bine. La revedere Ferrari. Urările mele de prietenie lui Big Joe.

Ferrari se ridică, își întinse brațele, făcu doi pași spre ușă și se opri.

— Cred că am să mai rămân vreo două zile, zise el. S-ar putea să aveți nevoie de mine. Nu se știe niciodată.

— Nu vom avea nevoie de tine, îl asigură Maurer, făcând un efort ca să fie calm.

— Nu se știe niciodată, repetă Ferrari. Big Joe mi-a cerut să rămân aici până când totul se va rezolva.

Maurer se uită fix la Ferrari.

— Bine, bine, dacă te amuză să-ți pierzi timpul, acceptă Maurer.

— Rămân, zise Ferrari.

Zâmbi și ieși în tăcere din încăpere.

Maurer se întoarse și se uită la Gollowitz.

— Ești mulțumit că mi-ai băgat șarpele în casă? Te-a distrat să faci pe marele șef?

Gollowitz nu zicea nimic. Se uita la covor, cu fața palidă și mâinile agitate de mișcări nervoase.

— Îți închipui că Consorțiul o să-ți dea o coroană? continuă Maurer cu aceeași voce periculos de rece. Tot ce-ai făcut a fost numai sabotare. Tot! Știu foarte bine că sperai s-o mai ai pe deasupra și pe Dolores. Poți s-o iei dacă o vrei chiar atât de mult! Eu sunt sătul de ea!

Se aplecă înainte și ridică glasul:

— Ești un amărât! Mă uit la tine și mi se face rău! Cară-te de-aici!

Gollowitz se îndreptă lent spre ușă. Ai fi zis că ducea în spate o mare greutate. Închise ușa în urma lui.

Maurer se trânti brusc în fotoliu. Se știa în pericol. Dacă nu ieșea onorabil din situația asta, Consorțiul i-ar fi făcut

vânt. Ferrari aştepta ordine. Pentru prima dată lui Maurer îi era frică.

Abia în după-amiaza zilei următoare se gândi Seigel la Janey Conrad. Se blestemă că nu se gândise la asta mai devreme.

Nu o mai văzuse pe Janey de cincisprezece zile. Farmecele ei îl cam dezamăgiseră. Seigel era foarte dificil în această privință. Când văzuse că Janey refuza să se preteze la cele mai rafinate capricii ale lui, trăsese concluzia că nu merita nici timpul și nici banii pierduți cu ea.

Își zicea că ar fi fost posibil ca Conrad să-i fi spus unde se afla Frances, sau cel puțin unde-l putea găsi pe el.

Ca să nu riște să facă un demers inutil, puse pe unul dintre oamenii săi să supravegheze casa lui Conrad și, la căderea nopții, află cu ușurare că tânăra femeie era acasă. Lăsă mașina la capătul străzii și se apropie de imobil. Noaptea era foarte întunecoasă și nu întâlnește pe nimeni.

La primul etaj era lumină. Seigel fusese anunțat că servitoarea părăsise casa în urmă cu o jumătate de oră. Deduse că Janey era singură. Apăsă îndelung pe butonul soneriei și aşteptă.

După un moment, auzi pe cineva care cobora în fugă scara. Ușa se deschise și Janey se uită la el. Tânăra femeie purta un halat de casă din mătase galbenă și avea părul căzut pe umeri. Era drăguță și apetisantă dar nu stârni deloc dorința lui Seigel.

— Salut, păpușo, zise el intrând în vestibul și închizând ușa cu piciorul.

Janey îl fulgeră cu privirea.

— Ce cauți aici? Ți-ai pierdut mințile!

— De ce? Ești singură, nu? Mi-ai lipsit mult, micuțo!

— Trebuie să pleci imediat!

— Așa vorbești tu cu mine? zise el zâmbind. Nu-ți face griji. Nimeni nu m-a văzut intrând.

Trecu prin fața ei, intră în salon și răsuci comutatorul.

— Ia uite! E frumos aici la tine! Nu te simți prea singură?

Venise după el în salon. Era tulburată și furioasă totodată.

— Dacă vine Paul...

— De ce să vină?

Seigel se trânti într-un fotoliu și îi zâmbi.

— Haide, destinde-te! îi zise el. A plecat, nu?

— Da, dar ar putea să se întoarcă. Nu poți să rămâi aici, Louis.

El o prinse de mână.

— Unde a plecat? o întrebă trăgând-o spre el.

Ea se împotrivi o clipă, apoi se așează pe genunchii lui fără tragere de inimă.

— De ce n-ai mai dat niciun semn de viață?

Seigel începu să râdă.

— Pun prinsoare că ai crezut că te-am părăsit!

— Și? zise ea cu demnitate. Ce dacă m-ai fi părăsit? Unul pleacă, zece vin!

— Asta e adevărat.

Își trecu un deget pe coloana ei vertebrală și zâmbi văzând-o ferindu-se de plăcere și încercând ușor să scape de el.

— Trebuie să pleci.

— OK, dar te iau cu mine. Am mașina la capătul străzii. Mergem la Hank să devorăm un dejun cu fructe de mare și o sticlă de șampanie.

— Nu.

Dar protesta fără convingere.

— Du-te și pune-ți cea mai frumoasă rochie. Te aștept aici.

Seigel o ridică în brațe și începu să urce scările.

— Louis! Termină! Mă supăr. Dă-mi drumul!

— Imediat.

Ajuns la etaj, Seigel văzu lumina de sub ușă. Intră în

dormitor. Era o cameră mare și luminoasă, cu două paturi alăturate, dintre care unul era plin de rochii, de mantouri și lenjerie feminină.

O puse jos, cu un braț în jurul mijlocului ei, ținând-o strâns lângă el.

— Ieși de-aici! strigă Janey. Gluma a durat destul!

Seigel se reținea cu greutate. Nu lăsase niciodată o femeie să-i vorbească pe acest ton, dar își zise că era prea devreme ca s-o bruscheze.

— Ar trebui să te înfurii mereu, fato. Așa ești și mai frumoasă, zise el cu blândețe.

Janey se mai împlânzi. Nu știuse niciodată să reziste unui compliment.

— Te rog, Louis, coboară... Dacă vine Paul...

Seigel se așază pe pat.

— Unde e?

— Nu te privește. Haide, fugi. Așteaptă-mă jos.

— Nu știi unde e?

— Bineînțeles că știu, dar asta nu te privește.

Seigel zâmbi.

— Chiar crezi că ar putea să se întoarcă în seara asta?

— Nu cred, dar prefer să fiu prudentă. Te rog să cobori.

Seigel se ridică și o luă în brațe.

— Sărută-mă, Janey.

Ea ezită apoi ridică fața spre el. El îi strivi buzele cu gura și o ținu îndelung lipită de el. Ea încercă să se împotrivească, dar Seigel o strângea cu putere și o simți cedând treptat.

— Oh, Louis... zise ea suspinând.

Seigel o duse la pat. Ea scutura din cap dar nu se mai împotrivea. Întinsă pe spate, se uita la el cu o privire tulbură.

— N-ar trebui să...

— Unde e, Janey? o întrebă el aplecându-se peste ea.

— Ce te interesează?

Se ridică brusc pe jumătate și îl respinse.

— Bineînțele! Ce idioată sunt! Bineînțele!

— Ce... bineînțele?

— Pentru asta te interesez, zise ea furioasă. Vrei să știi unde e fata aia, Coleman? Bineînțele! Paul mi-a spus că ești unul dintre complicii lui Maurer. Ce idioată am fost!

— Ieși de-aici! Ieși până nu chem poliția!

Seigel râse descoperindu-și dinții. Tot farmecul lui dispăruse iar expresia feroce a privirii o sperie pe Janey.

— Ușurel, păpușo, zise el cu un ton suav. Știi unde e și o să-mi spui, chiar dacă pentru asta va trebui să te bat măr! Unde e?

Janey se trase înapoi tremurând.

— Nu știu. Pleacă.

Seigel se ridică.

Janey deschise gura ca să țipe. El o lovi cu palma violent peste față. Janey căzu în patru labe, amețită.

Seigel se aplecă spre ea, o ridică în picioare și o aruncă în pat spre celălalt capăt al camerei. Ea rămase acolo gâfâind, de parcă ar fi fost aruncată de suflul unei bombe.

El se apropie de ea și îi răsuci brațul. Janey țipa dar, cu mâna stângă, el îi ținea capul în pernă astfel încât să-i înăbușe țipetele.

— Unde e?

Janey nu era o eroină. Durerea o vlăguia. Începu să plângă.

Siegel îi răsuci și celălalt braț.

— Nu, stai! Îți spun! răcni Janey.

— Bine, spune, fir-ar să fie! Unde e?

— Nu știu unde e, dar știu un număr de telefon, zise Janey suspinând.

Seigel o întoarse cu fața în sus și îi văzu fața albă ca varul.

— Care e numărul?

— Barwood 99780.

— Dacă minți, te asigur că va fi ultima minciună din viața ta!

- Dă-mi drumul, se tângui ea. M-a durut, brută!
- Vom coborî și îl vei suna pe bărbatul tău.
- Da, cobor, zise Janey gâfâind.

Merse clătinându-se până la ușă frecându-și brațul. El o urmă pe culoarul scurt până la palier. Era în spatele ei când tânăra femeie puse mâna pe balustrada scării. În momentul în care puse piciorul pe prima treaptă, Seigel își adună toată forța, ridică piciorul și o împinse violent în șale.

Janey fu aruncată în gol.

Urletul ei de animal înspăimântat îl făcu pe Seigel să tresară.

Corpul tinerei femei se răsuci în cădere. Preț de o fracțiune de secundă, ucigașul zări ochii holbați de spaimă și gura larg deschisă, apoi corpul căzu la etajul de jos. Ateriză pe ceafă cu un zgomot care zgudui casa.

10

Trecuseră zece zile de la moartea lui Janey și Conrad își revenise din prima emoție. La început i se păruse de neconceput că ea murise și abia în momentul funeraliilor își dăduse cu adevărat seama că acea căsnicie nefericită luase sfârșit.

Poliția ajunsese la concluzia că moartea fusese provocată de un accident. Tocul înalt al pantofului lui Janey se agățase în tivul halatului de casă. Poliției i se păruse evident că, coborând scara, se împiedicase și își rupsese gâtul.

Conrad lăsase tatălui lui Janey grija de a se ocupa de formalități. El rămăsese cu Frances în noua lor ascunzătoare. Nu putea să mai facă nimic pentru Janey iar responsabilitatea siguranței lui Frances îl absorbea în întregime.

De altfel, fusese profund tulburat de ultimele cuvinte misterioase ale lui O'Brien: „Nu a fost un accident... Ferrari... Copilul meu...”

Conrad, ca toți polițiștii din țară, auzise de Vito Ferrari. O'Brien vruse să spună că Weiner fusese asasinat și că Ferrari era autorul? Conrad îl avertizase pe McCann că Ferrari ar fi putut să fie în oraș și că trebuia să alerteze toți oamenii, dar McCann răspunsese că nu era nici urmă de el.

Toate astea nu-i dădeau pace lui Conrad. Dacă Ferrari era răspunzător de moartea lui Weiner, Frances era amenințată în mod serios. Luase toate măsurile de precauție posibile ca s-o protejeze. O dusesse la Ocean

Hotel din Barwood, un orașel situat la vreo cincisprezece kilometri de Pacific City. Hotelul era o clădire de zece etaje, construit pe o faleză, deasupra mării.

Forest rechiziționase în întregime ultimul etaj al hotelului. O ușa blindată oprea intrarea palierului și douăzeci din oamenii lui McCann patrulau la etaj și în împrejurimile hotelului.

Madge Fielding și alte două femei polițiste nu o părăseau niciodată pe Frances. Se stabilise că până la proces fata să nu iasă din cameră.

În zilele care trecuseră, Conrad o văzuse mereu pe Frances. Cu cât o vedea mai mult, cu atât se îndrăgostea mai mult de ea, și fu fericit să constate că și ea aștepta vizitele lui cu nerăbdare.

Madge o anunțase pe Frances de moartea lui Janey, iar cele câteva cuvinte de îmbărbătare din partea ei îl stingheriseră pe Conrad.

— A fost o lovitură grea pentru mine, îi zise el grav, dar mă înțelegeam foarte prost cu Janey. Căsătoria noastră s-ar fi destrămat destul de curând.

În seara celei de a zecea zile de după moartea lui Janey, Conrad a găsit ocazia să stabilească un contact mai intim cu Frances. Lipsise de la Barwood o zi și o noapte, lăsându-l în locul lui pe Van Roche. Se întoarse la hotel puțin după orele șapte și urcă imediat la ultimul etaj. Madge nu era de gardă și se duse imediat în camera ei.

— Ceva nou? întrebă el.

— Nu, răspunse Madge, dar îmi fac griji pentru ea, Paul. Cred că a început să-i fie frică.

— Frică?

— Da. Tresare de fiecare dată când cineva bate la ușă. Îi vine greu să stea locului. Remarcasem deja asta, dar am impresia că devine din ce în ce mai rău.

Conrad aprinse o țigară.

— Mie mi se pare că a fost remarcabil de calmă dacă ne gândim prin câte a trecut.

— Da, ai dreptate. Dar cred că se gândește mult la Weiner. Nu a fost niciodată convinsă că moartea lui a fost accidentală.

— Cine e cu ea acum?

— Van.

— Mă duc să vorbesc cu ea, zise Conrad.

Înțelese că poate era ocazia pe care o aștepta de multă vreme. Dacă o putea convinge să lupte alături de el...

Se îndreptă spre camera lui Frances. Van și cele două polițiste citeau romane. Frances stătea în picioare în fața ferestrei care dădea spre mare. Nu se întoarse când Conrad intră în încăpere. El le făcu semn celorlalți să-l lase singur cu ea. După ce aceștia ieșiră, Conrad închise ușa și se apropie de Frances.

Jos se întindea plaja plină de stânci. Era perioada refluxului și apele se retrăgeau lăsând în urma lor o bandă aurie de nisip.

— Pun prinsoare că tare mult ai vrea să faci o baie în mare, zise el încetișor. Îmi pare rău că ești închisă aici. Te-ai săturat, nu?

— Mi-e indiferent, răspunse ea cu o voce neutră.

— M-am gândit mult la tine, Frankie, zise el după un moment de tăcere. Te-ai gândit ce-ai să faci după proces?

— Nu servește la mare lucru, murmură ea cu o voce obosită.

— De ce spui asta?

— Totuși e foarte evident. Pete mi-a spus că probabil nu mă vor lăsa să depun mărturie. Atunci de ce să-mi mai fac planuri?

— Pentru Dumnezeu, Frankie! Nu trebuie să spui astfel de lucruri. Aici n-ai de ce te teme. Iar la proces vei fi în siguranță.

— Ești sigur că sunt în siguranță? zise ea aplecându-se pe fereastră ca să privească nisipul auriu. Tot așa spuneai și că nimeni nu poate să ajungă la Pete, și totuși a murit.

— Nu ți-aș fi spus asta dacă n-aș fi fost convins că nu ai

de ce te teme, zise el cu blândețe.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu înțeleg...

— Nu, bineînțeles.

Se depărtă de ea și adăugă:

— Nimeni nu se va atinge de tine. Îți dau cuvântul meu.

Ea se întoarse cu spatele la fereastră și îl privi cum mergea lent prin cameră.

— Trebuie să-ți scoți din cap ideea că Maurer e un supraom, continuă Conrad. Nu spun că nu va încerca, dar îți garantez că nu va reuși. Nu-ți închipui câtă osteneală mi-am dat. Nu te simți în siguranță?

— Nu.

— Explică-mi de ce.

— Nu reușesc să uit ce mi-a spus Pete.

Se așază jos și continuă:

— Aș fi vrut să nu fi spus nimic. Pete mi-a spus că nimic pe lume nu mă mai poate salva dacă vorbesc. Spunea că Maurer putea să cumpere orice om însărcinat cu paza lui. De unde să știu dacă nu cumva Maurer a cumpărat pe una dintre femeile care mă păzesc?

— Nu spune astfel de lucruri.

Se apropie de ea și o prinse de braț.

— Uită-te la mine, Frankie. Te iubesc. N-ai înțeles că te iubesc?

Ea îl privi în ochi.

— Mă iubești? Nu... Nu știam.

— Bineînțeles că nu știai, zise cu blândețe Conrad. Nu aveam intenția să-ți spun. Dar nu pot să suport să văd că ți-e frică. Țin mai mult la tine decât la propria mea viață. Nu trebuie să-ți fie frică de Madge și nici de celelalte două femei, îți jur că nu vor lăsa niciodată pe nimeni să-ți facă rău.

Ea își trase mâna.

— Dar cum poți să mă iubești? zise ea. Știi cine sunt. Nu poți să mă iubești.

— Frankie, nu trebuie să mai spui prostii. Nu ești vinovată de ceea ce a făcut tatăl tău.

— Ușor de spus, răspunse ea. Nu știi cum e când ești arătată cu degetul, când îi auzi pe oameni șușotind, când îi vezi trăgându-și copiii lângă ei când treci prin apropiere. Nu știi ce înseamnă să fii hăituit de o mulțime dezlănțuită.

Conrad se lăsă în genunchi lângă ea.

— Frankie, dacă vrei, te voi proteja. Am organizat deja totul. Te voi lua cu mine după proces. Vom începe amândoi o nouă viață împreună. Vreau să fii soția mea. Nimeni nu va ști unde suntem. Vom pleca în Anglia.

Ea se ridică brusc și, fără să se uite la el, se îndreptă spre fereastră.

— Viitorul? zise ea. N-am viitor. Știu asta. Numai un prezent limitat.

— Trebuie să pară un accident, Jack, zise Gollowitz. Trebuie neapărat. Dacă au cea mai mică îndoială, s-a zis cu noi.

Maurer era instalat la birou, cu capul între umeri și ochii scăpărând de furie.

— Trebuie să crape! bombăni el. Și singurul mijloc e să dăm foc hotelului. În felul ăsta, vom pune mâna pe ea în timpul evacuării.

Gollowitz zise cu o voce imploratoare:

— E imposibil. Nu putem să facem asta.

Maurer se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

— Și cum ai vrea să facem? Pe toți dracii, ăsta e singurul mijloc! Cum vrei să punem mâna pe ea dacă n-o scoatem mai întâi din ascunzătoare?

Gollowitz își șterse fața plină de sudoare. Simțise o mare ușurare când Maurer trimisese după el. Înțelesese că Maurer nu se putea lipsi de el.

— Ferrari ar putea s-o facă, îi sugeră Gollowitz.

— Tot mai e în oraș?

Gollowitz, care se aștepta la o explozie, dădu cuminte

din cap.

— E la bar în acest moment.

— A face apel la el, înseamnă să ne recunoaștem neputința, Abe, zise Maurer.

— Ferrari e singurul care poate să-i facă de petrecanie acestei fete.

Maurer se întoarse la birou și se așează în fotoliu. Se gândi un moment apoi ridică receptorul telefonului.

— Louis? Spune-i lui Ferrari să urce la mine. E la bar.

Gollowitz se lăsă pe spate în fotoliu. Savura un moment de triumf.

— Faci bine, Jack, zise el. Nu putem încerca nimic altceva.

Maurer ridică ochii.

— Îți faci iluzii, Abe, zise el cu calm. Îți închipui că urmez prețioasele tale sfaturi, dar te înșeli. Ferrari o va lichida pe fată după care eu îl voi lichida pe Ferrari. Asta e diferența între un domn care conduce organizația și un domn care se lasă condus de organizație.

— Să-l lichidezi pe Ferrari?

Maurer rânji și zise:

— Ai răbdare și vei vedea, Abe.

Se priviră un moment fără să spună nimic, apoi intră Ferrari. Traversă în tăcere încăperea, urcă într-un fotoliu, se instalează confortabil și se uită la Maurer cu ochii lui lucitori.

— În legătură cu fata aia, zise Maurer. Îmi depășește posibilitățile. Abe spune că ai putea să faci tu asta. E adevărat?

Ferrari ridică din sprâncene.

— Bineînțeles.

Privirea lui Maurer era pătrunzătoare, dar avea fața nepăsătoare.

— Îți plătesc zece mii de dolari.

— Douăzeci. Dacă făcea numai zece, ai fi putut să faci singur treaba.

Maurer dădu din umeri.

— OK. Nu ne tocmim. Fie douăzeci de mii. De unde ești sigur că vei reuși?

— N-am ratat niciodată și nu voi rata niciodată, zise Ferrari. Tu cauți dificultățile, eu caut soluțiile.

— Trebuie să pară un accident.

— Va fi un accident.

Maurer se roși la față.

— Nici măcar nu știi unde e!

Ferrari zâmbi ironic.

— E la Ocean Hotel din Barwood. La ultimul etaj, cu fața spre mare. Sunt douăzeci de polițiști: cinci în jurul hotelului, cinci la ultimul etaj, cinci în cele trei încăperi de sub ferestrele ei și cinci care să-i schimbe. Nimeni nu poate să intre în hotel fără verificarea identității. Nimeni nu are voie să urce la ultimul etaj. Ascensoarele merg doar până la etajul nouă. Trei femei sunt cu ea zi și noapte. Când face baie, ușa rămâne deschisă și una dintre femei o supraveghează. Nu are voie nici măcar să părăsească camera. Nu se poate urca până la fereastra ei, iar ferestrele de dedesubt sunt supravegheate. Acoperișul e vertical și singura lucarnă e păzită zi și noapte. Ce te face să crezi că nu cunosc locul?

Maurer se uită la Ferrari ca și cum s-ar fi transformat brusc în șarpe.

— Minți! De unde știi toate astea? Oamenii mei supraveghează casa de zile întregi și tot n-au reușit să afle unde e camera ei!

Ferrari zâmbi.

— Tu ești un amator, eu sunt profesionist.

Maurer înghiți insulta. Știa că era justificată.

— Dar cum ai aflat toate astea?

— Am urcat la etajul zece. Am deschis bine ochii și urechile. Ba chiar am văzut-o.

— Ai urcat? Cum ai făcut?

— Asta e secretul meu, răspunse Ferrari.

Urmă un moment de tăcere, apoi Maurer zise:

— Bine. OK. Spune-mi cum speri s-o omori accidental.

Ferrari își așează picioarele unul peste celălalt.

— E o problemă interesantă. Nu imposibilă, dar dificilă. Cred într-adevăr că sunt singurul din lume care ar putea să facă asta.

— Cum vei face?

— Am nevoie de un avion și de un acrobat.

Maurer făcu ochii mari.

— Un acrobat? Doar n-ai intenția să-l pui să aterizeze pe acoperiș?

Ferrari zâmbi.

— Ai văzut cum lucrează un prestidigitator? Face în așa fel încât să abată în altă parte atenția publicului. Acrobatul aerian îmi va oferi timpul necesar să-mi exercit talentele.

— Vei avea avionul, pilotul și acrobatul. Pentru când vrei? întrebă Maurer.

— Azi e miercuri. Să zicem că vineri. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— Și când va fi?

— Sâmbătă seara. E o zi bună. Atunci se livrează rufele spălate.

Ferrari se lăsă să alunece jos din fotoliu.

— Rufele spălate? Ce legătură are cu treaba noastră? întrebă Maurer uluit.

— Importantă, răspunse Ferrari îndreptându-se spre ușă. Voi fi acolo sâmbătă dimineață. La fel să fie și pilotul.

Ieși și Maurer respiră profund.

— Ce monstru! zise el ridicându-se. Am o mulțime de lucruri de făcut, Abe. Spune-i, te rog, lui Louis să urce la mine.

Gollowitz ieși și Maurer începu să se plimbe prin cameră. Seigel intră peste câteva minute.

— M-ai chemat, șefule?

— Da, zise Maurer. Stai jos, Louis.

Seigel luă un scaun aruncându-i lui Maurer o privire

care îi trăda nervozitatea.

— Am o mică treabă pentru tine, Louis, zise cu un ton calm Maurer. Ferrari va fi sâmbătă seara la Ocean Hotel Barwood. Vreau să te duci și tu acolo. Îl vei aștepta pe drumul de întoarcere. Ai sarcină de la mine să-i faci felul.

— Lui Ferrari?

— Exact.

— Păi, ăsta e cineva, domnule Maurer!

— M-ai înțeles? zise Maurer. Tu sau el, Louis. Alege.

Ocean Hotel era totdeauna plin de lume în week-end, și în mod deosebit în acea sâmbătă după-amiază. Piscina și peluza imensă erau invadate de o mulțime venită de la San Francisco și de la Los Angeles ca să petreacă două zile la soare.

Conrad, așezat într-un fotoliu la umbra unui copac stufos, se uita la oameni cum se distrează, cum se plimbă și flecăresc în jurul piscinei. Din când în când privea spre aleea care ducea la hotel, așteptând mașina lui Forest.

Pe la patru și jumătate, văzu mașina intrând pe alee. Se ridică și-i făcu semn cu mâna. Mașina reduse viteza și opri. Forest coborî, spuse câteva cuvinte șoferului și traversă peluza în direcția lui Conrad. Mașina își continuă drumul spre hotel.

Forest își croi drum prin mulțimea tolănită la soare.

— Salut, Paul, zise el. Pare că ai descoperit un colțișor grozav. O mulțime de fete frumoase!

— Cam prea multe, zise Conrad aducând un fotoliu. Oamenii noștri muncesc din greu să verifice toate intrările.

— Se descurcă totuși?

— Afară, nici vorbă. Dar nimeni nu intră în hotel fără să fie privit cu lupa.

Forest se așază.

— Ce face fata?

Conrad se strâmbă puțin necăjit.

— N-are de ce să-i fie frică, dar are o depresie. Weiner a

reușit s-o facă să se îndoiască de toate. Chiar mi-e frică că n-o să mai vrea să depună mărturie.

— Depoziția ei e semnată?

— Nu. Crede că atâta vreme cât nu a semnat-o, Maurer nu se va atinge de ea. E fals, evident. Maurer va încerca s-o omoare mai înainte ca ea să semneze. I-am spus asta în toate, felurile, dar îi e frică. Aș vrea să stați de vorbă cu ea și s-o convingeți. Eu am renunțat.

Forest se uită la Conrad, apoi se aplecă înainte și îl bătut amical pe genunchi.

— Ții mult la fata asta, Paul?

— Ai mare fler, șefule! zise Conrad. Mai bine să spun adevărul. Țin enorm la ea. I-am cerut să se căsătorească cu mine. Sunt nebun după ea.

— Dar ea e nebună după tine?

— Nu cred. Acum are alte probleme. E convinsă că va muri.

Forest se uită la o fată înaltă în costum de baie alb care se bronza la soare.

— Lumea e plină de fete frumoase, Paul. Domnișoara Coleman nu e o alegere prea fericită.

— Din cauza tatălui ei?

— Da. Din cauza tatălui ei. Te stimez enorm, Paul. Într-o zi vei fi procuror districtual. Dacă te încurci cu o femeie al cărei trecut nu e ireproșabil, riști să-ți distrugi cariera.

— Știu că vă gândiți la interesul meu și vă sunt foarte recunoscător. Dar când întâlnești o femeie cu care vrei să-ți petreci tot restul zilelor, trebuie să știi să-ți sacrifici cariera.

Forest alese o țigară și o aprinse.

— Ce vrei să faci?

— Deocamdată nu știu. Speram s-o iau cu mine în Anglia după proces. I-am vorbit despre asta, dar nici nu vrea să audă de planuri de viitor. Crede că va muri.

— Mă pun și eu în locul ei, zise Forest. Ține piept celei mai periculoase organizații din țară. Sincer vorbind, Paul,

nu prea are multe șanse să scape.

Conrad strânse pumnii.

— Aici nu-i pot face nimic. Pericolul începe când va trebui s-o ducem la tribunal.

— Ești sigur că nu are de ce să-i fie frică aici? Nu trebuie să te încrezi în nimeni și nimic dacă vrei s-o protejezi pe fata asta. Soția ta a fost văzută la Paradise Club, cartierul general al lui Maurer. Știa unde se află domnișoara Coleman, și acum e moartă. Nimeni nu e în siguranță atâta vreme cât Maurer se află la conducerea organizației.

— Dar Janey nu are niciun amestec în povestea asta. Moartea ei a fost accidentală. I-am spus de zece de ori de tivul de la halat. Călca mereu pe el și îl rupea. Dar nu-i venea să ia un ac și să-l coase. Nu pot face mai mult ca s-o protejez pe Frances. Am luat toate măsurile de precauție imaginabile. Vei vedea când vom urca.

Forest dădu din cap. O camionetă mare de culoare albă venea pe alee. Pe ea se putea citi:

SERVICIUL DE SPĂLĂTORIE BARWOOD

— Dacă tu ești mulțumit, voi fi și eu, zise Forest. Dar gândește-te la ce poate să pună în joc mărturia fetei. Este pentru prima dată, de când Maurer își face de cap, când avem o oarecare șansă să-l implicăm într-un proces.

Conrad se uită la camioneta care cotea pe alee ca să dispară apoi în spatele hotelului.

— Ne-a trebuit ceva timp ca să-l prindem la înghesuială, zise Conrad. Cât timp mai e încă în libertate, Frances trebuie să stea aici.

— Toate ambarcațiunile de care dispunem sunt plecate în căutarea lui, zise Forest. Marea e o ascunzătoare excelentă, Paul. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să facă escală ca să se aprovizioneze, și atunci vom pune mâna pe el. Bine, zise el ridicându-se. Haide să arunc o

privire asupra fortăreței.

Cei doi bărbați se îndreptară spre hotel.

Pe la șase și jumătate, pe culoare, în bucătăria și în oficiul hotelului activitatea era în toi. Era momentul când se pregătea cina pentru mai bine de cinci sute de persoane.

Spre deosebire de restaurantul luxos și strălucitor, localul rezervat personalului era întunecos, umed și de mici dimensiuni. Cei de la bucătărie, epuizați de căldura plitelor, blestemau șirurile de coșuri cu rufe spălate care se îngrămădeau pe lângă perete, făcând și mai grea deplasarea spre bucătărie și oficiu.

Coșurile stăteau acolo până când se goleau, lenjeria fiind triată și aranjată frumos a doua zi dimineată. Vito Ferrari era ascuns într-un coș, în partea de sus a stivei. Trăgea cu urechea la activitatea din jur și supraveghea, prin interstițiile coșului de nuiete, deplasarea personalului.

Aștepta. Răbdarea este atuul major al unui ucigaș profesionist, iar răbdarea lui Ferrari nu avea limite.

Intrarea în hotel într-un coș de rufe îl costase douăzeci de dolari. Tipul care livra lenjeria înghițise povestea pe care i-o îndrugase, cum că ar fi fost amantul nevastei bucătarului șef.

Ferrari aștepta deci în coș și acele ceasului de la mână se roteau lent. La șapte și zece minute, vânzoleala se mai potoli... La șapte și jumătate, culoarul lung care făcea legătura dintre bucătărie și oficiu era pustiu și tăcut.

Ferrari ridică cu precauție capacul și ieși afară din coș. Lipit de perete, piticul se deplasă cu rapiditate și fără zgomot spre ascensorul rezervat personalului. Culoarul ducea la o încăpere mare unde erau îngrămădite navete cu bere.

Un ascensor cobora. Se aruncă în spatele navetelor.

Cabina se opri și ușa se deschise. Doi chelneri de la restaurant, care împingeau o masă pe roțile, se depărtară

pe culoar, lăsând ușa ascensorului deschisă. Câteva secunde mai târziu, Ferrari urca în ascensor. Apăsă pe butonul etajului nouă. Ascensorul îl urcă cu rapiditate.

Ferrari știa că acum va avea de înfruntat primul moment periculos din escapada lui. Dacă cineva se afla pe culoar în momentul în care deschidea ușa ascensorului, planul lui ar fi putut să eșueze. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Până atunci avusese un noroc extraordinar. Nu vedea nici un motiv ca acest noroc să-l părăsească.

În timp ce apăsa pe butonul care comanda deschiderea ușilor, strânse în mână mânerul revolverului. Culoarul era pustiu. Ieși din ascensor, porni pe culoar și se strecură în spatele perdelei care ascundea una dintre marile ferestre care dădeau spre mare.

O ușă se deschise la câțiva metri de acolo și ieși o femeie tânără. Purta o rochie foarte decoltată și Ferrari îi contemplă gâtul și umerii cu o privire de cunoscător. Femeia închise ușa și lăsă cheia în broască. O privi cum se îndrepta lent spre ascensor. Apăsă pe buton și așteptă fredonând.

Imediat ce femeia intră în cabină, Ferrari ieși din ascunzătoare, străbătu culoarul până la camera pe care femeia tocmai o părăsise, deschise ușa și aruncă o privire înăuntru.

Încăperea era cufundată în întuneric. Închise ușa în urma lui și o încuie. Apoi aprinse lumina.

Patul fusese făcut și camera era în ordine. Ferrari trase concluzia că femeia de serviciu trecuse pe acolo și că va fi liniștit cel puțin o oră. Stinse lumina, se apropie de fereastră și trase perdelele.

Fereastră dădea spre piscină. Lampioanele fuseseră aprinse. Chelneri în haine albe circulau prin mulțime cu tăvi încărcate cu băuturi.

Ferrari știa că încăperea în care stătea Frances se afla de cealaltă parte cu fața la mare. Știa că toate ferestrele de la etajul zece erau supravegheate. Ca să ajungă la

fereastra ei, trebuia să urce pe acoperiș, să treacă peste culme târându-se și să coboare pe partea cealaltă.

Era o escaladare dintre cele mai periculoase pe care le făcuse vreodată, dar nu-și făcea probleme. Studiase cu mare grijă acoperișul cu ajutorul unui binoclu puternic și cunoștea deja pe unde se va deplasa.

Se așează pe marginea ferestrei și contemplă mulțimea de jos. La nouă și câteva minute își zise că era destul de întuneric.

Scoase de sub haină o frânghie lungă de mătase pe care o înfășurase în jurul corpului său slab. Un capăt al frânghiei se termina cu un cârlig îmbrăcat în cauciuc, iar celălalt, cu un inel.

Urcă pe pervazul ferestrei și se uită în sus. Balconul uneia dintre camerele de la etajul zece se afla chiar deasupra capului său. Aruncă cârligul care se agăță de balcon.

Începu să urce la fel de rapid și fără mai mult efort ca o maimuță într-un cocotier. Ajunse la balcon, escaladă balustrada și ateriză în patru labe. Aruncă o privire în camera goală apoi se aplecă peste balustradă ca să se convingă că nu-l văzuse nimeni.

Urcă pe balustradă și se uită la acoperișul care se înălța la aproximativ cinci metri deasupra lui. O streășină solidă se întindea de-a lungul acoperișului și Ferrari își aruncă din nou cârligul. Cârligul se agăță de streășină și Ferrari trase de frânghie ca să-i încerce soliditatea. Streășină nici măcar nu trosni. Se avântă în gol și urcă pe frânghie până când se agăță, cu degetele de streășină.

Se ridică în mâini, ridică un picior paralel cu streășina și își căută cu prudență echilibrul.

Acoperișul abrupt se înălța deasupra lui. Jos, luminile străluceau pe apa albastră a piscinei. Mașinile soseau fără întrerupere. Ferrari ridică și celălalt picior paralel cu streășina. Acum era în echilibru numai în mâini și cea mai mică greșeală putea să-l arunce înapoi în prăpastia de sub

el.

Era calm, dar conștient de pericol. Se aplecă ușor înainte și își aduse picioarele spre el, de-a lungul streșinii. În momentul în care începea să-și îndoaie genunchii, își pierdu echilibrul și corpul său se aplecă spre hău o fracțiune de secundă.

Degetele i se crispară pe streășina tare și rece și își lăsă capul să îi alunece pe piept. Greutatea capului, deplasându-se, restabili echilibrul și îl aduse ușor în față.

Stătu așa un minut fără să se miște. Sudoarea îi șiroia pe față. Gâfâia zgomotos. Fusesse la un pas de moarte și în acel moment ezita.

După ce-și reveni suficient, se aplecă din nou în față. De data asta reuși să-și îndoaie picioarele sub el, cu genunchii lipiți de bărbie. Ai fi zis că e o minge neagră, în echilibru, instabil pe marginea streșinii. Apoi întinse lent picioarele și corpul înainte. Fusesse nevoit să dea drumul la streșină și să pună mâinile pe țiglele acoperișului.

Acum era în picioare, cu degetele de la picioare sprijinite pe streășină, cu corpul lipit de acoperiș, cu capul tot în jos. Rămase în această poziție până când putu să respire normal.

Apoi eliberă frânghia care îi atârna după gât și aruncă cârligul în direcția culmii. Fu nevoit să repete mișcarea de patru ori mai înainte ca cârligul să se agațe de partea de sus a acoperișului și fu iar gata să-și piardă echilibrul.

Imediat ce fixă cârligul, își recăpătă încrederea. Apucă frânghia cu amândouă mâinile, escaladă versantul abrupt și se așează călare pe culme. Acum vedea marea udând stâncile, cam la cincizeci de metri sub el. Exact sub marginea aceluia acoperiș se afla camera fetei.

Zărea reflexul ferestrelor luminate. Auzi muzica difuzată la radio. Își trecu călcâiul prin inelul frânghiei și se lăsă domol să coboare până la streășină. În această parte, panta era mai domoală și putu cu ușurință să se așeze cu fundul pe țigle. Se aplecă încet peste marginea

acoperișului și se pomeni cu capul în jos, agățat cu glezna de frânghie.

Capul și umerii lui se găseau acum exact la nivelul unei ferestre deschise.

O clipă, nu-i veni să creadă. Nimerise din prima camera în care se afla Frances.

În încăpere erau trei persoane. Cele două polițiște stăteau departe de fereastră: una citea, cealaltă tricota. Frances stătea în fața unei oglinzi și se pieptăna.

Atârnat cu capul în jos în întuneric, Ferrari se uita la ea. După un minut, fata puse jos peria și se ridică. Purta un halat albastru care îi accentua paloarea. Se așeză într-un fotoliu din apropierea ferestrei.

Ferrari se folosi de mâini și se urcă din nou pe streășină. Se uită la ceas. Era nouă și jumătate. Mai avea încă o jumătate de oră. Așteptă.

Forest cinase și făcuse un tur în împrejurimile hotelului înainte de a se duce în camera lui Conrad. Se trânti într-un fotoliu.

— Nu e rea deloc cina aici, zise el. Viață, nu glumă!

— Da, admise Conrad cu un aer indiferent, care nici măcar nu remarcase ce se servise la cină. Ce ziceți, șefule, de Frances?

— E drăguță. Am stat mult cu ea de vorbă și cred că am reușit să o conving să semneze depozitia. A promis că-mi va da un răspuns mâine dimineață. Am vorbit și despre tine, Paul, adăugă el ridicând privirea.

— Da? Și?

— Pare năucită la gândul că vrei să te căsătorești cu ea. Trebuie să fii răbdător, Paul. I-am promis că dacă va semna depozitia, vom aranja o călătorie în Europa pentru ea, pentru tine și pentru domnișoara Fielding, timp de două luni, imediat după proces. Nu mi s-a părut că nu i-ar plăcea.

— V-a spus unde ar vrea să meargă?

— Mi-am permis o sugestie, continuă Forest frecându-și nasul. I-am spus că ar trebui să vadă Veneția. Dacă nu reușești să o seduci într-o gondolă, atunci nu ești bărbatul pe care mi l-am închipuit!

— Bine, zise Conrad zâmbind. Dar înainte de a face planuri de viitor, va trebui să găsim un mijloc de a o duce nevătămată la tribunal. Ce părere aveți de măsurile mele de precauție?

— Nemaipomenite, răspunse Forest. Ai ales bine locul, Paul. Cum ai de gând să o transferi la tribunal?

Deodată el ridică ochii și zise:

— Auzi ce jos zboară avionul ăla?

Zgomotul unui motor de avion îi făcu pe amândoi să tresară.

— Avionul de noapte care face cursa Pacific City-Los Angeles trece cam la ora asta, zise Conrad uitându-se la ceas.

Era zece fix.

— Cred că va trebui să o ducem într-o mașină blindată, sub escortă, continuă el. O vom ține acolo. La subsol există câteva încăperi pe care le putem pune la dispoziția ei.

— Da, zise Forest, dar mai întâi trebuie să punem mâna pe Maurer.

— Nicio veste?

— Am vorbit cu Bardin la telefon acum zece minute. Se pare că Maurer s-a întors. Acum verifică informația asta.

— S-a întors? Cine i-a spus asta?

— Iar avionul ăsta! exclamă Forest.

Avionul care zbura jos trecuse cu zgomot prin fața ferestrei.

— Dumnezeule! Ia uită-te, Paul!

Micul avion se îndrepta spre mare, luminat tot cu neon roșu. Semăna cu o pasăre a paradisului. Trasă câteva cercuri înguste și reveni spre hotel.

— Altă chestie publicitară!

Conrad se gândea la Frances. Gândul de a pleca cu ea la

Veneția îi făcea inima să bată cu putere.

— Ia uite! zise Forest aplecându-se pe fereastră ca să vadă mai bine avionul care dădea ocol hotelului și plonja din nou spre mare.

— Mă întreb ce poate să fie? Hei, ia privește, Paul!

Ușor iritat de interesul pueril manifestat de Forest, - Conrad se apropie mai mult de fereastra deschisă.

Avionul zbura acum deasupra falezei în dreptul grădinii hotelului. Se putea vedea o siluetă în picioare pe una din aripi, luminată de lumini roșii și albastre. Silueta făcu semne cu mâna în timp ce avionul trecea din nou prin fața hotelului.

— Ce imbecil! bombăni Conrad. Oamenii ar face orice pentru bani.

— Când eram puști, zise Forest, voiam să mă fac acrobat aerian. Tipul are curaj nu glumă! Privește-l!

Avionul revenea, zburând la fel de jos. Acrobatul stătea în mâini, în echilibru instabil pe marginea aripii.

Strigătele de admirație ale mulțimii care inundase grădina aproape că acopereau zgomotul motorului.

— Iată-l, zise Forest aplecându-se cât putea de mult în afară. Stă într-o singură mână...

Conrad simți alunecând covorul pe care se aflau. Îl văzu pe Forest basculând în față și încercând cu disperare să se prindă de marginea ferestrei. Conrad apucă haina lui Forest și se agăță de ea cu toată puterea. Un moment avu senzația oribilă că haina îi va scăpa. Apoi Forest reuși să se țină de cadrul ferestrei și să-și recapete echilibrul.

— La naiba! exclamă Conrad gâfâind.

Forest era palid la față și tremura tot.

— Mulțumesc, Paul, zise el cu o voce răgușită. Dumnezeu mare! Era gata să cad! Și ce sus e! Presupun că a alunecat covorul.

Conrad era încremenit locului, cu fața albă ca varul. Un fulger de groază acoperise zgomotul avionului.

— Ce-i asta? întrebă Forest.

Forest se repezi pe culoar și alergă ca un nebun la camera lui Frances.

Doi polițiști veneau și ei în fugă de la celălalt capăt al culoarului. Conrad îi îmbrânci ca să intre.

Polițistele păreau transformate în statui. Madge Fielding își frângea mâinile, pământie la față.

Nici urmă de Frances.

— Madge! ce s-a întâmplat? întrebă Conrad cu o voce sugrumată.

— A căzut! Se apleca pe fereastră ca să vadă avionul. Apoi a țipat. M-am repezit la ea. Dar era prea târziu. Ai fi zis că cineva o trăgea de-afară. S-a zbatut, apoi covorul a alunecat și a căzut...

Forest îl împinse într-o parte pe Conrad și se apropie de fereastră.

La cincizeci de metri mai jos, Frances zăcea pe nisip, ca o păpușă dezarticulată, luminată de lună.

Conrad căzuse într-un fotoliu.

— Ei bine, zise Forest, s-a dus dracului acuzația mea împotriva lui Maurer!

Avionul survolă încă o dată hotelul, apoi se îndreaptă rapid spre mare și dispăru, ascuns de noapte.

11

A doua zi, la orele zece dimineața, Jack Maurer, însoțit de Abe Gollowitz și patru gărzi de corp, sosea cu un Cadillac albastru în fața primăriei.

Cu o jumătate de oră mai devreme, toate ziarele din oraș fuseseră anunțate că Maurer se va duce să se predea procurorului districtual. Gangsterul era așteptat de o mulțime de jurnaliști, de fotografi și de cinești și de camerele de luat vederi ale televiziunii.

Maurer coborî din mașină. Fața lui oacheșă era luminată de un zâmbet radios. Salutând camerele de luat vederi, se bucura la gândul că aproape un milion de telespectatori îl priveau în acel moment.

Reporterii se năpustiră spre el, dar cele patru gărzi de corp respinseră asediatorii.

— Puțină răbdare, băieți, zise Maurer. Voi avea o mulțime de lucruri să vă spun la plecare. Stați doar să spun două vorbe procurorului.

— Ce vă face să credeți că veți mai fi lăsat să plecați? întrebă un reporter.

Maurer îi zâmbi jovial și, înconjurat de gărzile lui de corp, urcă treptele primăriei.

— Porcul ăsta nu va mai scăpa de data asta! zise reporterul.

— Mda? replică ironic un jurnalist de la *Pacific Herald*. Pun prinsoare pe ce vrei că peste zece minute va ieși de-aici liber ca pasărea cerului.

— Nu te sfătuiesc să faci pariuri, zise primul jurnalist, întâmplarea face să știu ce dovezi are Forest împotriva lui.

— Poate că nu știi că singurul martor pe care îl avea în sprijinul acuzației a căzut de la fereastră ieri seară? spuse jurnalistul de la *Pacific Herald*. Maurer nu a lăsat niciodată pe nimeni să depună mărturie împotriva lui.

— A fost un accident, spuse celălalt. Am vorbit cu Conrad. Iar Conrad știe despre ce e vorba.

— Oh! Dacă crezi în aiureala asta cu accidentul...

Discuția era în toi și zece minute mai târziu, când se produse o agitație bruscă în rândul mulțimii. Ridică ochii și văzură cele patru gărzi de corp ieșind pe ușă. Maurer era între ei.

Maurer radia. Se opri în capătul de sus al scărilor și contemplă mulțimea.

Abe Gollowitz stătea în dreapta lui, palid la față.

— Ei bine, băieți, zise Maurer cu un ton jovial, a fost o mică greșeală!

— O clipă, domnule Maurer, strigă reporterul televiziunii. Vreți să coborâți și să spuneți câteva cuvinte la microfon?

Maurer se apropie de microfoane.

— Îmi pare bine că această ocazie îmi permite să le mulțumesc tuturor prietenilor mei pentru susținerea și încurajările lor pe când m-am aflat într-o situație care, deși absurdă, era totuși extrem de delicată. Din fericire, a fost vorba de o neînțelegere. După cum știți cu toții, am fost acuzat că am asasinat-o pe domnișoara June Arnot, care era una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Lui Maurer îi venea greu să-și păstreze zâmbetul jovial sub privirile disprețuitoare ale jurnalistului de la *Pacific Herald* care își croise drum până la el. Își puse în gând să-i aplice o „corecție” cât mai urgent posibil.

— Una dintre cele mai bune prietene ale mele, repetă el. Procurorul districtual e un om pe care îl admir, un om incoruptibil. Credea cu sinceritate că acuzația lui era justificată. Și-a făcut datoria emitând un mandat de arestare pe numele meu.

Maurer coborî glasul, zâmbi și încercă să evite privirile. Se concentra asupra camerelor de luat vederi. La urma urmelor, aceste camere de luat vederi îl transmiteau în casele a câtorva mii de imbecili: cei care jucau în tripourile lui, se culcau cu curvele lui, îi dădeau o cotizație prin intermediul sindicatelor lor iar la alegeri îi votau pe complicii lui. Meritau zâmbetul lui cel mai frumos.

— Având în vedere dovada care i se aducea, continuă el, era de datoria lui să emită un mandat de arestare pe numele meu. Dar privind mai cu atenție, a descoperit că dovada nu era dovadă! Dacă aș fi fost în dragul nostru oraș și nu pe mare, mandatul n-ar mai fi fost emis căci aș fi venit imediat să dau explicații cum am făcut acum.

Zâmbi camerelor de luat vederi și continuă:

— Am spus că June Arnot era una din cele mai bune prietene ale mele. Și e cât se poate de adevărat. Moartea ei a însemnat pentru mine o lovitură cumplită. Imediat ce am aflat de mandatul de arestare, am venit ca să-mi pledez nevinovăția. Domnilor, procurorul districtual a anulat mandatul de arestare. Ba a împins bunătatea până la a-mi cere scuze pentru prejudiciul adus...

Jurnalistul de la *Pacific Herald* interveni cu violență:

— Uitați să ne spuneți de ce nu mai e valabilă acuzația procurorului. Principalii lui martori și-au găsit moartea în împrejurări aparent accidentale, exact la timp.

Maurer se uită la el cu un aer foarte necăjit. „Nenorocitul ăsta de jurnalist o să ajungă peste câteva zile în fundul mării, într-un sicriu de ciment”, își zise el.

— Domnul Forest nu mi-a făcut destăinuiri despre acești martori, răspunse el. Nu știu despre ei decât ce-am citit azi dimineață în unele ziare. Mi s-a spus că a fost găsit un pix de aur care îmi aparținea lângă piscina prietenei mele June Arnot. Pe pix au fost găsite amprentele mele și o pată de sânge. Sângele aparținea grupei sanguine avută de domnișoara Arnot iar poliția a tras imediat concluzia că eu sunt autorul crimei. Iată pe ce dovadă fragilă se baza

acuzatia. Or, în ajunul asasinatului, m-am tăiat ușor la deget. Am pătat pixul avându-l în mână, pix care mi-a scăpat în conducta de scurgere. Nu duc lipsă de bani și mai am și alte pixuri de aur. L-am lăsat deci pe acesta acolo unde căzuse. Sunt eu de vină că și eu și domnișoara Arnot aveam aceeași grupă sanguină, zise el rânjind?

Apoi Maurer coborî treptele și urcă în mașină. Gollowitz se instalează lângă el, în timp ce gărzile de corp împiedicau reporterii să înconjoare mașina care se depărta.

După ce ieșiră din mulțime, Maurer se răsturnă pe speteaza banchetei și izbucni într-un râs care semăna cu un lătrat.

— N-aș fi vrut să ratez spectacolul pentru nimic în lume! Ai văzut mutra lui Forest în timp ce-i împuiam capul? I-am tras în piept!

Îi trase o palmă zdravănă peste pulpă lui Gollowitz și zise:

— Acum să trecem la lucruri serioase. Să știi, Abe, că vreau să faci o treabă. Vreau să întocmești o listă cu toată averea mea, la dolar!

Gollowitz îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce s-a întâmplat, Jack?

— Poate că am să mă retrag. M-am săturat de Consortiu. Dacă vrea să se ocupe de California, n-are decât. Mie puțin îmi pasă.

— Credeam că vrei să-i faci de petrecanie lui Ferrari? zise Gollowitz.

Maurer zâmbi, dar privirea lui era de gheață.

— Ai dreptate. Dar Seigel a dat-o-n bară. Nu e bun decât să seducă gagicile.

Gollowitz se uită la Maurer. Devenise și mai palid.

— Ce i s-a întâmplat?

— Păi, Ferrari a fost mai tare decât el! Am vorbit despre asta cu Big Joe. I-am spus că n-am niciun amestec în povestea asta. Părea că se amuză că ne trecuse prin minte să-i facem de petrecanie lui Ferrari.

Cadillacul trecu de poarta de fier a proprietății lui Maurer și intra pe alee. Gollowitz remarcă mai mulți oameni care se plimbau prin parcul însorit.

— Ce-i cu tipii ăștia? întrebă el. Ce fac?

— O măsură de precauție, răspunse Maurer. Nu-mi place să risc.

Gollowitz nu zise nimic dar se înfioră. Maurer chiar credea că acești câțiva oameni îl puneau la adăpost de Ferrari?

Mașina se opri în fața intrării impozante.

— OK, Abe, adu-mi lista și vino la dejun. Iahtul nu e departe. Poate că voi pleca în seara asta, zise Maurer coborând din mașină.

— Jack, zise Gollowitz cu o voce răgușită. Cu mine ce se întâmplă dacă pleci?

Maurer se uită la el de parcă n-ar fi fost sigur că auzise bine.

— Tu? zise el încruntându-se. O să te descurci. Poate că Big Joe o să-ți găsească ceva. Ești destul de mare ca să găsești, o soluție, nu?

Intră în casă, lăsându-l pe Gollowitz prăbușit în mașină.

Trei oameni păzeau vestibulul. Toți luară poziție de drepti când intra Maurer.

— Să nu vă mișcați de-aici, băieți, le zise Maurer. Și fiți cu ochii în patru.

— Da, șefule.

Maurer intra în marele salon scaldat de lumina soarelui.

Dolores stătea lângă fereastră. Era foarte atrăgătoare, cu rochia ei neagră care i se mula pe corp.

— Salut, Jack.

— Iată-te, Dolly, zise Maurer. Dă-mi ceva de băut, te rog.

Se duse lângă ea la fereastră și privi în grădină. Oamenii se plimbau pe terasă. Unii aveau puști.

— Seigel a încercat să-l omoare pe Ferrari, zise Maurer în timp ce Dolores îi turna în pahar.

Se trânti într-un fotoliu, cu spatele la fereastră.

— Ferrari i-a vârât un cuțit în coaste, continuă el. Iau câteva măsuri de precauție până când Ferrari va părăsi orașul.

Dolores puse paharul pe o măsuță care se afla lângă el.

— Dolly, e ultima dată când beau în compania ta. Plec.

— Adevărat?

— Da. Mă duc în Florida, zise Maurer. Salut din mers Consorțiul. Încă nu știu ce să fac cu tine.

— Nu-ți face griji pentru mine, zise Dolores fără să se uite la el.

Tânăra femeie se apropie de fereastră.

— Oh, nu-mi fac nicio grijă, Dolly! zise Maurer râzând. Nu cred că Abe va fi un soț foarte bun. E mai curând lamentabil. Cred că foarte curând va avea un mic accident. Te-ar îndurera foarte tare?

— Nu.

— Credeam că speri ca el să aibă grijă de tine, Dolly?

— Cine a putut să-ți bage ideea asta în cap?

Tânăra femeie se uita la scara care ducea la terasă. O siluetă mică îmbrăcată în întregime în negru urca scările. Era Ferrari. Mergea lent și fără zgomot. Cu mâinile în buzunare și ochii ațintiți spre fereastră.

Trecu prin fața unui paznic, apoi prin fața altuia. Niciunul nu mișcă. Se uitau la el. Mica siluetă amenințătoare înainta lent, ca o fantomă.

— Deci mă înșel? zise Maurer. Poate că îl dorești pe Seigel?

— Nu.

Se depărtă de fereastră și se îndreptă spre ușă.

— Vrei să vin cu tine, Jack?

El o privi zâmbind.

— N-ai vă vii nicăieri, Dolly... nicăieri.

Fu puțin surprins că nu zărește nicio urmă de spaimă în ochii ei frumoși.

— Înțeleg, zise ea.

Deschise ușa care dădea spre vestibul.

Aici nu mai păzea niciun om.

Urcând încet în camera ei, Dolores se întreba cum va fi viața ei cu Ferrari. Intră în cameră și se așează pe pat. Trăise patru ani cu Maurer, împărțind cu el patul, primind de la el cadouri și insulte. Deodată simți că îi e frig și greață.

Închise ochii și pândi zgomotul care avea s-o anunțe că de acum înainte era prada lui Ferrari și văduva lui Maurer.

Simți ca pe o lovitură de pumn împușcătura care răsună la etajul de jos. Își ascunse fața în mâini și pentru prima dată, de mulți ani, începu să plângă.

Nu plângea pentru soarta lui Maurer, ci pentru propria ei soartă.